615 1

ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ καὶ
ΒΡΟΥΤΟΥ
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

PHALARIDIS &
BRVTI
EPISTOLAE.

His præfixa Epiſtolarum conſcribendarum methodus, Græcè & Latinè.

BIBLIOTECA NAZIONALE 1879 FIRENZE

B 1.3

Apud Hieronymum Commelinum.
CIƆ IƆ XCVII.

18

33½

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΑΛτικοῦ χαρακτῆρος.

Ὁ μὲν ἐπισταλτικὸς χαρακτὴρ ποικίλος τε καὶ πολυειδὴς ὑπάρχει. ὅθεν καὶ τὸν γράφειν βουλόμενον προσήκει, μὴ ἁπλῶς, μηδ' ὡς ἔτυχεν ἐπιστέλλειν· ἀλλὰ σὺν ἀκριβείᾳ πολλῇ, καὶ τέχνῃ ἄριστ' αὖ ἐπιστεῖλαι δυνηθείη τις, εἰ γνοίη τί ἐστιν ἐπιστολὴ, καὶ τί λέγειν ὅλως ἐν αὐτῇ θέμις, καὶ εἰς πόσας προσηγορίας διαιρεῖται. ἐπιστολὴ μὲν οὖν ἐστιν ὁμιλία τις ἐγγράμματος, πρὸς ἀπόντα γινομένη, καὶ χρειώδη σκοπὸν ἐμπληροῦσα. ἐρεῖ δέ τις ἐν αὐτῇ, ἅπερ ἂν ὡς παρὼν εἴπῃ τις πρὸς παρόντα. Διαιρεῖται δ' εἰς συχνάς γε καὶ παμπόλλας προσηγορίας. οὐδὲ γὰρ ἐπειδὴ ἐπιστολὴ προσαγορεύεται ἑνικῷ ὀνόματι, ἤδη καὶ πασῶν τῶν κατὰ τὸν βίον φερο-

DE MODO CONSCRIbendi epiſtolas : interpretibus Caſparo Stiblino & Chriſtophoro Caſſeano.

⁂

RATIO conſcribendi epiſtolas varia eſt, & multiplex. proinde neceſſe erit, ei qui velit conſcribere, non ſimpliciter, aut temerè exarare, ſed accuratè & conſilio: quod quidem, ſi quid epiſtola, quid in ea ſcribendum, adeóque in quot genera diuidatur, cognitum habuerit, aſſequetur. Eſt ergo Epiſtola, literis comprehenſum colloquium, ad abſentem, vtile aliquod inſtitutum implens: qua omnia quis explicat, quæ præſens præſenti indicata vellet. Diuiditur autem in multas & varias ſpecies: neq; eſt quòd, quia nomen ſingulare epiſtola, putes ideo etiam vnum

μένων ἐπιστολῶν εἷς τις χαρακτήρ ἐστι, καὶ μία προσηγορία, ἀλλὰ διάφοροι, καθάπερ ἔφην. εἰσὶ δὲ πᾶσαι αἱ προσηγορίαι, αἷς ὁ ἐπιστολιμαῖος ὑποβάλλεται χαρακτὴρ, αἵδε.

Παραινετική.

Παραινετικὴ μὲν ἐστι, δι' ἧς παραινοῦμέν τινα, προτρέποντες αὐτὸν, ἐπί τι ὁρμῆσαι, ἢ ἀφελέσθαι τινός. ἡ δὲ παραίνεσις εἰς δύο διαιρεῖται, εἴς τε προτροπὴν καὶ ἀποτροπήν. Ταύτην δέ τινες καὶ συμβουλευτικὴν εἶπον τὴν ἐπιστολὴν, οὐκ εὖ. Παραίνεσις γὰρ συμβουλίας διαφέρει. Παραίνεσις γάρ ἐστι λόγος παραινετικὸς ἀντίρρησιν οὐκ ἐπιδεχόμενος. οἷον, ὡς εἴ τις εἴπη, ὅτι δεῖ τὸ θεῖον τιμᾶν. οὐδεὶς γὰρ ἐναντιοῦται τῇ παραινέσει ταύτῃ, μὴ πρότερον μανείς. Συμβουλὴ δὲ ἐστι λόγος συμβουλευτικὸς, ἀντίρρησιν ἐπιδεχόμενος· ὡς εἴ τις εἴπη, ὅτι δεῖ πολεμεῖν· πολλὰ γὰρ ἐστι τὰ ἐκ τοῦ πολέμου κέρδη. ἕτερος δέ τις ἀντείπη, οὐ δεῖ πολεμεῖν. πολλὰ γὰρ τὰ ἐκ τοῦ πολέμου συμβαίνοντα, οἷον ἧττα, αἰχ-

exemplum, vnam formam ſolam de iis quę in humanis rebus occurrere ſolent, ſcribendi: ſed varias potius, &, vt diximus, multas. Sunt igitur, quas potiſſimum ſequimur, vſurpamúſque, fermè hæ ſpecies.

Hortatoria.

Hortatoria eſt, qua hortamur aliquem, excitantes ad audendum, auerſandúm ve aliquid. Eſt igitur duplex, Exhortatio & dehortatio: hanc nonnulli ſuaſoriam, ſed perperam, appellare conſueuerunt. Differt enim hortatio à ſuaſione, quòd illa controuerſiam neſcit: veluti ſi quis dicat Deos eſſe colendos, quod apud neminem niſi captus mente ſit, controuerſum erit. hæc verò controuerſiam admittit, vt ſi quis ſuadeat, Bellum gerendum, quòd ex eo magna ſpes prædæ lucríque ſit: alius verò non eſſe gerendum contendat, quòd plura detrimenta ex eo ſequantur, quod ge-

τα, αἰχμαλωσία, κίνδυνος, πληγαί, πολλάκις δὲ καὶ πόλεως κατασκαφή.

Παραινετικῆς παράδειγμα.

Ζηλωτὴς ἀεί, βέλτιστε, γίνου τῶν ἐναρέτων ἀνδρῶν. κρεῖττον γάρ ἐστι, τοὺς ἀγαθοὺς ζηλοῦντα καλὸν ἀκούειν, ἢ φαύλοις ἑπόμενον, ἐπονείδιστον εἶναι τοῖς πᾶσι.

Μεμπτική.

Μεμπτικὴ δέ ἐστι, δι᾽ ἧς μεμφόμεθά τινα. Οὐ καλῶς ἔδρασας, τοὺς εὖ ποιήσαντας ἀδικήσας. δέδωκας γὰρ τοῖς ἄλλοις κακίας χαρακτῆρα, τοὺς εὐεργέτας ὑβρίζειν.

Παρακλητική.

Παρακλητικὴ δέ, δι᾽ ἧς ἀξιοῦμέν τινα διά τι πρᾶγμα. Καὶ πάλαι μὲν ἠξίωσα τὴν σὴν ἱερὰν διάθεσιν. καὶ νῦν ἀξιῶ, τυχεῖν τοῦδε τοῦ πράγματος. καὶ εὖ οἶδα ὅτι τεύξομαι. δίκαιον γάρ ἐστι, τοὺς γνησίους φίλους τυγχάνειν τῶν αἰτήσεων, ὅταν αὗται μὴ πονηραὶ πεφύκασι μάλιστα.

Συστατική.

Συστατικὴ δέ ἐστι, δι᾽ ἧς συνιστῶμέν τινα τα-

nus eſt fuga, captiuitas, vulnera, & ſæpenumero totius ciuitatis euerſio.

Hortatoriæ exemplum.

Eorum ſemper, chariſſime, qui virtutibus ſunt dediti, imitator eſto. præſtat enim bonos imitantem bene audire, quàm ſectantem malos, apud omnes probro eſſe obnoxium.

Obiurgatoria.

Qua obiurgamus aliquem. Peſſimè abs te factum eſt, quòd eos qui te plurimis beneficiis proſecuti ſunt, iniuria afficis. & ferendum hoc, quanquam atrociſſimum: ſi non aliis exemplum, bene meritos de ſe eadem ingratitudine tractandi, præberes.

Petitoria.

Eſt, qua aliquem oramus, alicuius gratia. Et antea quidem oraui tuam excellentiam, & nunc oro, vt me voti tandem compotem facias: quódque certò ſcio, facies. par eſt enim, ſynceros amicos precum, præſertim ſi piæ fuerint, compotes fieri.

Commendatitia.

Eſt, qua commendamus aliquem ali-

ρᾳ τινι. ἡ δὴ αὐτὴ καὶ παραθετικὴ καλεῖται. Τὸν τιμιώτατον ἄνδρα καὶ περισπούδαστον τόνδε δεξάμενος, ξενίσαι μὴ κατοκνήσης, σαυτῷ πρέποντα πράττων, κἀμοὶ κεχαρισμένα.

Εἰρωνική.

Εἰρωνικὴ δέ ἐστι, δι' ἧς ἐπαινοῦμέν τινα ἐν ὑποκείσει παρὰ τὴν ἀρχήν· ἐπὶ τέλει δὲ τὸν ἑαυτοῦ σκοπὸν ἐμφαινόμεθα, ὡς καὶ τὰ ῥήματα καθ' ὑπόκρισιν εἰρήκαμεν. Λίαν ἄγαμαι τὴν σὴν ἐπιείκειαν, ὅτι οὕτω ταχέως μεταβάλλῃ ἀπὸ εὐνομίας εἰς τὸ ἐναντίον. ὀκνῶ γὰρ εἰπεῖν εἰς μοχθηρίαν, * οὐδὲ ἔοικεν οὐ τοὺς ἐχθροὺς φίλους ποιεῖν παρασκευάσας, ἀλλὰ τοὺς φίλους ἐχθρούς. Τὸ δὲ δρᾶμα δέδειχεν, ὡς καὶ φίλοις ἀνάξιον, καὶ τῆς σῆς παροινίας ἐπάξιον.

ὃ οὐ καὶ
ἔοικεν τοὺς
ἐχθ.

Εὐχαριστική.

Εὐχαριστικὴ δέ ἐστι, δι' ἧς χάριν γινώσκομέν τινι, διά τι. Πολλῶν μὲν καὶ ἄλλων ἀγαθῶν ἕνεκα χάριν γινώσκω τῇ σῇ καλοκἀγαθίᾳ, μάλιστα δὲ οὐ τοῦδε πράγματος, ἐφ' ᾧ μετὰ τῶν ἄλλων ὑπὲρ ἀπάντων ὠφέλησας πλέον.

cui. eadem & Collocatoria, ſiue Traditoria dici poteſt. vt: Optimum hunc virum, ſimul & doctiſſimum, excipere, tractareque ne graueris: in eo facturus es officium, & nobis rem quàm qui gratiſſimam.

Ironica, ſeu ficta.

Eſt, qua laudamus aliquem fictè, ſiue diſſimulanter, in principio: in fine verò mentem, & quid velimus, declaramus. vt: Supra modum admiratus ſum humanitatem tuam, tam ſubitò à tanta æquitate in contrarium (vereor enim dicere iniquitatem) tranſmutatam eſſe, vt ex amicis hoſtes, cum ex hoſtibus amici tibi ſint parandi, conciliandos exiſtimes. Quo, vt res indicat, amicis indigna, tua verò dementia digniſſima moliri videris.

Gratiarum actio.

Eſt, qua alicui gratias agimus ob aliquid. vt: Cùm ob alia beneficia innumera, tum ob hoc quoque, quòd præ omnibus aliis me fideliter iuuiſti, gratias ago immortales.

Φιλική.

Φιλικὴ δέ ἐστι, δι' ἧς φιλίαν ψιλὴν ἐμφαινόμεθα † μόνην. Γνησίων εὐπορήσας γραμματοφόρων, ἐσπούδασα τὴν σὴν ἀγχίνοιαν προσειπεῖν. ὅσιον γὰρ ὑπάρχει, τοὺς γνησίους φίλους παρόντας μὲν τιμᾶν, ἀπόντας δὲ προσερεῖν.

μόνον.

Εὐκτική.

Εὐκτικὴ δέ ἐστι, δι' ἧς τυχεῖν τινὸς εὐχόμεθα. Εἴθε μοι τὸ θεῖον παράσχοι τὴν σὴν ἱερὰν θεάσασθαι μορφὴν, ἧς ἀπολαῦσαι πάλιν ἐλπίζω, διηνεκῶς εὐχὰς ὑπὲρ τούτου ποιούμενος τῷ κρείττονι.

Ἀπειλητική.

Ἀπειλητικὴ δέ ἐστι, δι' ἧς ἀπειλοῦμέν τινι. Εὖξαι πάσῃ ψυχῇ, ἢ πάντη ἀθέτει, μὴ παραλύωμαι. καὶ γὰρ εἰ παραλύωμαι, πολλῶν πειραθήσῃ κακῶν, ὧν οὐκ ἤλπισας πεῖραν λήψεσθαι.

Ἀπαρνητική.

Ἀπαρνητικὴ δέ ἐστι, δι' ἧς ἀπαρνούμενοί τινι φαινόμεθα. Οὐδὲν εἴργασμαι βέλτιστε ἀνδρῶν, ὧν ἀκηκοὼς ἐγκαλεῖς μοι δεινῶν, † ὅθεν μὴ φαῦλα φρόνει περὶ ἐμοῦ. οὐ γὰρ θέμις

ὅτι

διαβο-

Amatoria.

Eſt, per quam amicitiam ſolam declaramus. Idoneos nactus tabellarios, conatus fui tuam prudentiam compellare: præſertim cùm pium iudicarem, præſentes amicos colere, abſentes verò literis compellare.

Votiua, ſiue Optatiua.

Eſt, qua impetrare aliquid optamus. Vtinam mihi Deus præberet copiam tui conſpectus, quo tandem frui indeſinenter ſpero: vtque fiat, Deo opt. max. vota faciam.

Comminatoria.

Eſt, qua minamur alicui, vtque deprecetur intima mente, ſummiſque viribus noſtrum aduentum, denunciamus; alioquin ex aduentu maiora, quàm ſperaret, mala ſenſuro.

Expurgatoria.

Eſt, qua inficiando expurgare nos ſolemus. vt, Optime vir, nihil eorum commiſi, quorum me inſimulas. Quare tam inepta de me non eſt quòd ſuſpiceris, neque

διαβολῇ πιστεύσας, καὶ φήμῃ ματαίᾳ μηδὲν ὑγιὲς ἐχούσῃ· διαβολὴ γὰρ μήτηρ ἐστὶ πολέμου.

Παραγγελτική.

Παραγγελτική ἐστι, δι' ἧς παραγγέλλομέν τινι περί τινος. αὕτη δὲ καὶ διαμαρτυρητικὴ καλεῖται. Πολλάκις ἠδίκηκας τὸν ἡμέτερον γεωργόν, ὡς μὴ γινώσκων εἰς ἡμᾶς ἀνατρέχουσαν τὴν ὕβριν. ἀλλὰ παῦσαι τοῦ λοιποῦ, μή σε καὶ τῆς προτέρας ἀδικίας δίκην εἰσπραξώμεθα.

Μεταμελητική.

Μεταμελητική ἐστι, δι' ἧς δοκοῦμεν μεταγινώσκειν, ἐφ' οἷς ὑποδεχόμεθά τινα, † ἐσφάλθαι. Οἶδα σφαλείς, ὡς κακῶς σε διαπραξάμην. διὸ μεταγνοὺς ἐπὶ τῷ σφάλματι, συγγνώμην αἰτῶ μεταδοῦναι μοι ταύτης μὴ κατοκνήσῃς. δίκαιον γάρ ἐστιν συγγινώσκειν πταίουσι τοῖς φίλοις, ὅτε μάλιστα καὶ ἀξιοῦσι συγγνώμης τυχεῖν.

ἢ καὶ ἐφ' οἷς ὑπεδεξάμεθα ἐσφάλ.

Ὀνειδιστική.

Ὀνειδιστική ἐστι, δι' ἧς ὀνειδίζομέν τινι, ἐφ' οἷς ὑφ'

calumniæ leui, famǽque qua nihil incertius, aures præbeas, vt quæ mater omnis diſcordiæ habeatur.

Denunciatoria.

Denunciatoria eſt, per quam denunciamus alicui aliquid: quæ ipſa vel Proteſtationis vocari nomine poteſt. Sæpe iam agricolam noſtrum, ignorans eius iniuriam ad nos attinere, offendiſti. Ab eo te deſiſtere in poſterum velim, ne pœnam & priorum iniuriarum abs te exigere cogamur.

Deprecatoria.

Eſt, qua pœnitentia ducimur ob ea quibus aliquem læſimus. Agnoſco errorem, quódque te offenderim. Quocirca eius erroris, cuius me pœnitet, quoniam veniam peto, mihi largiri non graueris. Æquum enim, amicorum erroribus, potiſſimum verò ſi veniam orent, ignoſcere.

Exprobratoria, ſiue expoſtulatoria.

Eſt, qua exprobramus alicui, quòd parum

οἷς ὑφ' ἡμῶν πεπονθὼς καλῶς ἀμνημονεῖ. Πολλὰ καὶ καλὰ πέπονθας ὑφ' ἡμῶν, καὶ θαυμάζω καθ' ὑπερβολήν, πῶς οὐδενὸς τούτων μνήμην ποιεῖς, ἀλλὰ † κακὰ λέγεις· ὅπερ ἐστὶν ἀχαρίστου γνώμης. οἱ γὰρ ἀχάριστοι, τῶν καλῶν ἀμνημονοῦσι, καὶ τοὺς εὐεργέτας ὡς ἐχθροὺς κακῶς ἐπὶ τούτοις διατίθενται.

καὶ κακοὺς

Συμπαθητική.

Συμπαθητική ἐστι, δι' ἧς δοκοῦμεν τινὶ συμπάσχειν, ἐφ' οἷς ὑπέστη κακοῖς. Σφόδρα κατὰ τὴν ψυχὴν ἠχθέσθην, ἀκηκοὼς περί τινος συμβεβηκότος σοι δεινοῦ, καὶ τὸ θεῖον ἱκέτευσα, τούτων ἐλευθέραν σε καταστῆσαι. Φίλων γάρ ἐστιν, εὔχεσθαι τοὺς φίλους ἀεὶ κακῶν ἐλευθέρους ὁρᾶν.

Θεραπευτική.

Θεραπευτική ἐστι, δι' ἧς θεραπεύομεν λυπηθέντα τινὰ πρὸς ἡμᾶς περί τινος. Ταύτην δὲ καὶ ἀπολογητικὴν τινὲς καλοῦσιν. Ἐγὼ μὲν ἐφ' οἷς εἶπον λόγοις, ἢ μετῆλθον ἔργῳ. τὸ γὰρ σύνολον, οὐκ ᾠόμην σε ποτὲ λυπηθήσεσθαι;

memor beneficiorum à nobis acceptorum. vt: Multis quidem, magníſque officiis affectus à nobis es, quorum omnium te tã immemorem eſſe impendiò miror. Eſtque ingrati animi nobis maledicere, beneficiorúmque obliuiſci. Quod facere ingratorum eſt, qui beneficiorum immemores, benemeritos pro hoſtibus inſectantur.

Condolitoria.

Qua condolemus alicuius, quibus angitur, malis. vt: Miſerè quidem affectus ſum hoc malo, quod tibi accidiſſe intelligo. Deúmque precibus ſollicitaui, vt eo te liberet. id enim verorum amicorum cenſui, optare, precaríque, vt amici aduerſis eripiantur.

Reconciliatoria.

Qua reconciliamus offenſum erga nos, alicuius gratia. hanc alii Defenſoriam nominarunt. Ego quidem iis quæ dixi, fecíque, non te offenſum iri vnquam exiſti-

θήσεσθαι, εἰδ' ἐπὶ τοῖς λεχθεῖσιν ἢ πραχθεῖσιν ἠχθέσθης, ἴσθι, κράτιστε ἀνδρῶν, ὡς οὐκέτι τῶν ῥηθέντων λόγων ὅλως ποιήσομαι. σκοπὸς γάρ μοι, θεραπεύειν, † ἀεὶ τοὺς φίλους ἐστὶν, ἢ περιλυπεῖν.

μᾶλλον ἀεί.

Συγχαριστική.

Συγχαριστικὴ ἐστὶ δι' ἧς συγχαίρομέν τινι εὖ πράττοντι. Συγχαίρω σοι λίαν, ἐφ' οἷς ἀγωνισάμενος εὐδοκίμησας, εἰς τοσοῦτον, ὡς καὶ γραφῇ τιμηθῆναι. συγχαίρειν δὲ χρὴ τοῖς φίλοις εὖ πράττουσιν, ὡς καὶ συναλγεῖν λυπουμένοις.

Παραλογιστική.

Παραλογιστική ἐστι, δι' ἧς ὑπερφρονούμενοι τινος εὐτελοῦς. εἰ καὶ μέγας τις ἦσθα, καὶ τῶν ἐπὶ δυνάμει βοωμένων εἷς, ἐν οὐδενί σε μέτρῳ τὸ παράπαν ἐπιπλήξαιμι. πολὺ δέ γε † ἧττον νῦν προσποιοῦμαι, διὰ τὴν καθέν° ιαν σου.

μᾶλλόν σε νῦν οὐ προσποιοῦμαι, διὰ τὴν ὑπόνοιάν σου. οὐδὲν γάρ με λυπεῖς οὐδὲ κατ' ἀρετὴν τούτου, τοῦ μὴ θέλειν ἀδικεῖν ἀλλὰ τῷ δυναμένως ἀπορεῖν.

Αντεγκληματική.

Αντεγκληματικὴ ἐστι, δι' ἧς ἐγκαλούμενοι, ἀντεγκαλοῦμέν τινι, τὸ ἐπιφερόμενον

ἡμῶν

mabam.Quocirca ſi ob ea ſiue dicta ſiue facta indignaris,optime vir, velim credas,me deinceps iſta ſolum curaturum,amicos quibus conciliem,potius quàm offendam.

Gratulatoria.

Qua congratulamur alicuius fœlicitati. Gratulor tibi ex animo, quòd ita præclarè te geſſeris, vt immortalibus literis merueris inſeri. Congratulandum enim non minus amicorum fœlicitati, quàm condolendum calamitati.

Cauillatoria.

Qua contemnimus tenuis aut vilis conditionis hominem. Etſi eximius quiſpiam eſſes, vnuſque ex potentioribus,ne pili tamen te facerem : multo minus, quum priuatus iam ſis,id diſſimulo.

Recriminatoria, vel tranſlatoria criminis.

Recriminatoria eſt, qua in autorem retorquemus accuſationem intentam.

ἡμῖν ἔγκλημα περιτρέποντες τῷ ἐγκαλοῦντι. Τί δὴ ἐγκαλεῖς ἡμῖν, ὡς αἰτίοις σοὶ γινομένοις συμφορᾶς; καὶ οὐκ ἐγκαλεῖς σεαυτῷ, τῷ κακώσαντι τὰ καθ' ἡμᾶς. σὺ γὰρ ἡμῖν αἴτιος γέγονας ἀπείρων κακῶν, ὃ καὶ πολλοὺς ἄλλους λυπήσαι, καὶ οὐχ ἡμεῖς, οἱ μηδένα τὸ παράπαν ἠδικηκότες ποτέ.

Ἀντεπισταλτική.

Ἀντεπισταλτική ἐστι, δι' ἧς τὰ γραφέντα ἡμῖν ἀντεπιστέλλομεν. Δεξάμενος τὰ γράμματα τῆς σῆς γνησιότητος, καὶ γνοὺς δι' αὐτῶν ὡς ἐν εὐπραγία διάγεις, λίαν ἥσθην. δι' εὐχῆς γὰρ ἔχω, τοὺς φίλους εὖ πράττειν ἀεί.

Παροξυντική.

Παροξυντικὴ δέ ἐστι, δι' ἧς ἐρεθίζομέν τινα, καὶ παροξύνομεν, πρὸς τινὰ κατά τινος μάχην. Εἰ καὶ πόῤῥω τυγχάνω ἐγὼ τοῦ κακοδαίμονος, καὶ μηδέ ποτε ἀπ' ἐκείνου ὑβρισθεὶς λίαν ἄχθομαι, καθὸ κακῶς ἀπόντες διατίθενται. πολὺ γὰρ μᾶλλον καὶ σὺ τῆς εἰς σε λοιδορείας χάριν ὠφελείας ἀμύνασθαι.

καθὸ οἱ κακῶς παθόντες, ὀργῆς αἴτιοι.

Quid tandem nos arguis, tanquam autores huius calamitatis ? & non te potius, vaſtatorem, noſtra ætate, in culpam vocas? Tu enim nobis autor plurimorum malorum es, qui etiam multos alios afflixiſti, & non nos tantum, qui erga neminem iniurii vnquam fuimus.

Renunciatoria.

Renunciatoria eſt, qua ſcriptis nobis reſpondemus. Accepi literas tuæ humanitatis, intellexíque ex illis, quòd fœliciter, adeóque ex animi ſententia viuis. Lætor itaque etiam atque etiam. In votis enim habeo, amicis perpetuò proſperari.

Irritatoria.

Irritatoria eſt, qua irritamus, & accendimus ad pugnam contra aliquem. Etſi procul abſum ab infœliciſſimo iſto, atque nullo admodum offenſus: attamen offendor cùm pleriſque aliis, tum multo iuſtius tibi, cui iniuria facta eſt, vlciſci conue-

σθαι. Καλὸν γάρ ἐστι τοὺς πονηροὺς μείζοσιν ὧν ἀδικοῦσι περιβάλλειν κακοῖς, καὶ τῆς πολλῆς ἐπιστομίζειν φλυαρίας.

Ὑβριστική.

Ὑβριστική ἐστι, δι' ἧς ὑβρίζομέν τινα διά τι. Εἰ καλὸς ἂν ἦσθα, πολλοὺς ἂν εἶχες φίλους καὶ γνησίους. νῦν δ' ἐπεὶ φαῦλος ἔφυς, εἰκότως οὐδένα κέκτησαι φίλον. ἕκαστος γὰρ τῶν ἐμφρόνων ἀνδρῶν, σπουδὴν ποιεῖται † τὸν ἄτοπον φεύγειν ἀεί.

Ἐπαγγελτική.

Ἐπαγγελτική ἐστι, δι' ἧς ἐπαγγελλόμεθά τι τῶν συμβαινόντων πραγμάτων. Πολλὰ δεινὰ τῇ νῦν ὑφ' ἡμῶν οἰκουμένῃ συμβέβηκε πόλει. πολέμου γὰρ αὐτὴν ἐμφυλίου κατειληφότος, τὸ πλεῖστον αὐτῆς ἐξηφανίσθη, ὡς μηδὲν διαφέρειν τῆς Σκυθῶν ἐρημίας.

Σχετλιαστική.

Σχετλιαστική ἐστι, δι' ἧς σχετλιάζοντές τε καὶ ὀδυρόμενοι φαινόμεθα. Ὦ πόσων ἡμῖν κακῶν αἴτιος γέγονεν ἡ συντυχία τοῦ κακοδαί-

niet. AEquum enim, tales nebulones maioribus malis perſequi, adeóque petulantiam eorum reprimere.

Conuitiatoria.

Qua criminamur aliquem ob aliquid. vt Si frugi eſſes, haberes plures amicos: iam quia nihili homo es, meritò neminem amicum habes. Cordatiſſimus enim quiſque, id quod abſurdum eſt, vitare ſtudet.

Nunciatoria.

Qua ſignificamus aliquid quod geſtum eſt. vt, Multa mala & aduerſa Reipub. noſtrę acciderunt nunc. Inteſtino enim bello bona pars eius oppreſſa, vaſtatáque ita eſt, vt nihil diſcrepet à Scytharum ſolitudine.

Conqueſtoria, vel Lamentatoria.

Qua querimur & lamentamur. vt, O quãtorum malorum cauſa conuerſatio infœ-

μόνος Ἑρμογένους. ὢ πόσαις συμφοραῖς καὶ δεινοῖς ἡμᾶς περιέβαλε. κρεῖττον γὰρ ἦν ἡμῖν τῷ Πλούτωνι συντυχεῖν, ἢ τῷ τοῖς θεοῖς ἐχθρῷ.

Παραμυθητική.

Παραμυθητική ἐστι, δι' ἧς παραμυθούμεθά τινα ἐπὶ τοῖς συμβᾶσιν αὐτῷ λυπηροῖς. Συμφοραῖς πυθόμενός σε περιπεπτωκέναι μεγίσταις, συνήλγησα μὲν, καὶ συναλγῶ σοι σφόδρα, διὰ τὸν τῆς φιλίας ὅρον. παρακαλῶ δὲ, μὴ πολύ σε τῇ λύπῃ διὰ τὸ τῶν δεινῶν πένθος καταβαπτίζεσθαι.

Πρεσβευτική.

Πρεσβευτικὴ δέ ἐστι, δι' ἧς πρεσβευόμεν περί τινος. Ἀεὶ τὴν δωρεὰν τῆς ὑμετέρας κηδεμονίας ἀπολαυόμεν, ὅθεν καὶ νῦν ἀγαθοὶ διὰ τὴν δὲ τὴν πρεσβείαν ἀξιοῦμεν τοῦδε τοῦ πρά-
ἠξιοῦπ γματος τυχεῖν, ὃ συνήθως † ἠξιοῦμεν, χαρίσασθαι. καὶ ἐν τούτῳ τὸ μεγαλόψυχον τῆς ὑμετέρας ἀρετῆς ἐπιδεικνύμενοι.

Ἐπαινετική.

Ἐπαινετική ἐστι, δι' ἧς ἐπαινοῦμέν τινα

ἐπ

licis Hermogenis fuit, ô quantis calamitatibus maliſque nos grauauit. Satius fuerat cum Plutone, pro hoc, qui etiam Diis inuiſus, familiaritatem miſcuiſſe.

Conſolatoria.

Qua aliquem ob ea quæ triſtia, aduerſaue acciderunt, conſolamur. Grauiſſimè quidem affectus ſum, vbi audiui te in calamitates tantas incidiſſe. condoleo itaque vehementer, pro eo ac neceſſitudinis noſtræ nomine debeo. Velim tamen caueas, ne immoderatiore malorum luctu & mœrore mergaris.

Legatoria.

Qua per legationes poſtulamus aliquid. Aliquoties antè veſtram magnificentiam experti ſumus iam: quo fit, vt hic denuò faciles oremus, hoc impetrare: pro eo minimè ingrati futuri, adeóque veſtras illas virtutes & magnificentiam apud omnes prædicaturi.

Laudatoria.

Qua laudamus, ob virtutem, qua

διαπρέποντα

ἐπ' ἀρετῇ τινι διαπρέποντα. Ἀγχίνουν ὄντα σε καθ' ὑπερβολήν, καὶ σφόδρα συνετόν, ἐπαινῶ καὶ τιμῶ. πρέπει γὰρ τοὺς θείους ἄνδρας οὐ μόνον ἐπαινεῖν, ἀλλὰ καὶ τιμᾶν.

Διδασκαλική.

Διδασκαλική ἐστι, δι' ἧς διδάσκομέν τινα περί τινος. Μὴ νόμιζε τῶν συμβαινόντων σοι δεινῶν αἴτιον τὸ θεῖον γεγενῆσθαι. πανταχοῦ γὰρ τὸ θεῖον ἐλεύθερον κακῶν ὑπάρχει. τὸ γὰρ τοῖς ἄλλοις φεύγειν τὰ κακὰ παρακελευόμενον, οὐκ ἂν αἴτιόν τινι ποτὲ κακίας γένοιτο.

Ἐλεγκτική.

Ἐλεγκτική δέ ἐστι, δι' ἧς ἐλέγχομέν τινα ἀρνούμενον † πρᾶξιν τινὰ πραχθεῖσαν αὐτῷ, καὶ λόγον λεχθέντα. ΟΥ' λέληθας τόδε τὸ πρᾶγμα διαπραξάμενος. πολλοὺς γὰρ ἔχεις ἐλέγχους, κἂν ἀρνῇ. καὶ μᾶλλον τοὺς συνίστορας σοι γεγονότας, καὶ τῆς αὐτῆς κεκοινωνηκότας πράξεως. ὅθεν μηδὲ τὴν τιμωρίαν ἔλπιζε διαφεύξεσθαι.

πράξαι τινα πραχθέντα.

Διαβλητική.

Διαβλη-

prædituſ eſt aliquis. vt, Prudentem eſſe te, atque ita eximiè ſapientem, laudo : venerórque etiam : quando non ſolum conuenit tales viros prædicare, verùm etiam venerari.

Monitoria, vel inſtructiua.

Eſt, qua aliquem de aliquo edocemus. Non debes exiſtimare, Deos mali eius eſſe authores, quod tibi accidit : cùm Dii ab omnibus malis immunes & liberi ſint. Qui enim monet alios vt fugiant mala, ille pro authore mali nequaquam habendus.

Conuictoria.

Qua conuincimus aliquem, quod fecit, dixit ve, inficiantem feciſſe, vel dixiſſe. Nequaquam occultum hoc quod admiſiſti. multos enim iudices habes, imò conſcios participéſque eius negotii. Quare nec eſt quòd pœnam te vitaturum ſperes.

Calumniatoria, ſiue delatoria.

Διαβλητική ἐστι, δι' ἧς διαβάλλομέν τινα ἐφ' οἷς ἔπραξε. Πολλῶν μοι κακῶν αἴτιος γέγονεν ὁ δεῖνα, φαῦλος ὢν τὸν τρόπον. ὑποδὺς γάρ με καθάπερ φίλος, καὶ πολλὰ καλὰ ὑπ' ἐμοῦ πεπονθὼς, καὶ μὴ δυνηθεὶς τοῖς ἴσοις ἀμείψασθαι, διὰ τὸ καλῶν ἀπορεῖν, μεγίστοις περιέβαλε κακοῖς. † φυλάττων γοῦν τοῦτον, μὴ καὶ σὺ τῶν ὁμοίων ὑπ' αὐτοῦ πειραθῇς κακῶν. φύλαττε.

Ἐπιτιμητική.

Ἐπιτιμητική ἐστι, δι' ἧς ἐπιτιμῶμέν τινα, ἐφ' οἷς ἀσέμνως πράττει. Αἰδέσθητι λοιπὸν ἐφ' οἷς ἁμαρτάνεις, καὶ παῦσαι τοῦ πλημμελεῖν, καὶ μὴ μελέτην ἁμαρτημάτων τὸν σὸν βίον ποιοῦ. σοῦ γὰρ ἕνεκεν ἡμεῖς αἰσχυνόμεθα.

Ἐρωτηματική.

Ἐρωτηματική ἐστι, δι' ἧς ἐρωτῶμέν τινα περί τινος, ἀγνοοῦντες ἐπὶ τῷ τὴν ἐπιστήμην εὐτυχῆσαι παρ' αὐτοῦ τοῦ ζητουμένου. Πολλὴν ζήτησιν εἰσενεγκάμενος περὶ τόδε τὸ κεφάλαιον, καὶ μὴ κατειληφὼς αὐτοῦ τὴν εὕρεσιν,

Qua quem ob ea quæ commiſit, deferimus. Multorum malorum cauſa iſte homo fuit, inſinuans ſe mihi, beneficiis non paucis adfectus: quæ quia rependere deſperauit, quòd omni bono deſtitueretur, maximis malis me inuoluit. Obſerues igitur ipſum oportet, ne ſimilibus malis te adoriri tentet.

Reprehenſoria.

Qua reprehendimus aliquem, ob ea quæ deliquit. Erubeſce igitur te deliquiſſe, idque facere deinceps deſine: & peccare quoad viuis caue. nam & nos tua quoque cauſa erubeſcimus.

Percontatoria.

Qua aliquem percontamur de aliquo, ignari tamen, num ab eo quem quærimus, declaratio obtingere queat. Sæpe quidem in hoc loco excutiendo occupatus fui, neque eius conſilium vnquam apprehendere po-

ρεσιν, δίκαιον ἡγησάμην διὰ τοῦδε τοῦ πρὸς ἡμᾶς ἐρωτηματικοῦ ῥήματος, τὴν ἐπιστήμην τοῦ ζητουμένου παρ' ὑμῖν εὐτυχῆσαι. Λοιπὸν, ἀξιοῦντι μηδαμῶς ἀποκνήσητε παρασχέσθαι τὴν χάριν, καὶ ἐπιστῆσαι τῷ ζητουμένῳ.

Παραθαῤῥυντική.

Παραθαῤῥυντικὴ δέ ἐστι, δι' ἧς παραθαῤῥυνόμενόν τινα, καὶ ἄφοβον αὐτὸν καθιστῶμεν. Ἄφοβος ἔσο τὸ παράπαν σεμνῶς πολιτευόμενος, διὰ τὸ, τὸ θεῖον ἔχειν εὐμενές. πανταχοῦ γὰρ τὸ θεῖον τῷ ὀρθῶς βιοῦντι παρίσταται.

Ἀναθετική.

Ἀναθετικὴ δέ ἐστι, δι' ἧς τὴν ἑαυτῶν γνώμην ἀνετιθέμεθά τινι τῶν φίλων, συμβουλῆς παρ' αὐτοῦ δεόμενοι. Δέδοκταί μοι τόδε τὸ πρᾶγμα διαπράξασθαι, διὸ καὶ τὴν ἐμαυτοῦ βουλὴν ἀνατίθημί σοι, ὅθεν σὺ τὸ συμφέρειν σκοπήσας, ἐπέστειλον τὸ πρακτέον. ποθῶ γὰρ ἀεὶ παρὰ τῶν ἐμφρόνων δέχεσθαι γνώμας. αἱ γὰρ ἄρισται τῶν φίλων συμβουλίαι, καλλίστας ἔχουσι τὰς εὐεργεσίας.

Ἀποφαι-

tui: ſed illius quæſtionis ſeu ſcrupi abs te explicationem audiendam, expectandámque exiſtimaui. Quare oranti mihi, ne graueris hoc gratificari, hæſitantique tandem ſuccurrere.

Fiduciam addens.

Qua animum addimus, & intrepidum eſſe aliquem iubemus. Caue metuas, repub. adeò ſanctè à te adminiſtrata: quia numen habes propitium. Vbique enim piè viuenti adeſt numen.

Communicatoria conſilij.

Eſt, qua noſtram ſententiam cuidam amico offerimus expendendam, illiuſque conſilium viciſſim efflagitamus. Deliberatum eſt apud me hoc conari: vnde, vbi cognoueris è re noſtra fore, ſi perſequamur, fac intelligamus. Cupio enim à prudentibus conſilia capere: quæ inter alia beneficia multo pulcherrima iudicanda ſunt.

Ἀποφαντική.

Ἀποφαντικὴ δέ ἐστι, δι' ἧς ἀποφαινόμεθά, καὶ ἀπότιμον κρίσιν ἐκφέρομεν κατά τινος. Τὸν ἐμὸν οἰκέτην ἐβουλευσάμην τιμωρήσασθαι, δι' ἣν μοι κατασκεύασεν ἐπιβουλήν, ὅθεν μή μοι παρακλήσεις προσάγειν περὶ αὐτοῦ πειρῶ. ἀδύνατον γάρ ἐστι, μὴ τὴν ἐμαυτοῦ βουλὴν εἰς πέρας ἥξειν, καὶ τοῦτον πάντη τε καὶ πάντως κολάσαι.

Σκωπτική.

Σκωπτική ἐστι, δι' ἧς σκώπτομέν τινα ἐπί τινι. Κίλικα μέν σε πρὸς ἁπάντων ἀκούω τυγχάνειν τὸ γένος. Ἰνδὸν δὲ σκοπῶν εὑρίσκω, καθάπερ αὐτὸς ὁ μελάντατος τοῦ σώματος κέκραγε χρῶς.

Αἰνιγματική.

Αἰνιγματική ἐστι, δι' ἧς ἄλλα μέν τινα λέγεται, ἄλλα δὲ ὑπονοεῖται. Ἐστι τὸ λεγόμενον περί τινος ὑπὸ ἀνδρου. λέγει οὖν, φυλάττου μὴ τὴν ἀλλοτρίαν γυναῖκα ἔγκυμονα δίκη ποιήσας † δίκην περιπέσῃς. οἱ γὰρ τὴν ἀλλο-

τρίαν

Declaratoria.

Qua declaramus, enunciamúſve contra aliquem, ſuccinctam ſententiam. De ſeruo meo propoſui, propterea quòd mihi inſidiatus eſt, ſupplicium ſumere. Quare pro eo orare ne præſumas: fieri enim nequit, vt propoſitum meum auertatur, ipſéque impunis euadat.

Iocoſa.

Qua iocamur cum aliquo, in hanc ſententiam. Cilicem te natione ab omnibus eſſe audieram: AEthiopem verò penitius intuens deprehendo: talem enim color corporis arguit.

AEnigmatica.

Qua alia dicuntur, alia verò intelliguntur. In fabulis eſt de quodam effœminatiore. cui alius: caue ne alienam mulierem prægnantem ſi reddas, pœnam tibi concilies. Qui enim alienam

τρίαν γῆν γεωργοῦντες, δίκαις οὐ μικραῖς περιπίπτουσιν.

Ἀπομνηστική.

Ἀπομνηστική ἐστι, δι' ἧς δοκοῦμέν τινα τοῦ ζητουμένου πράγματος, ἡμῖν ὑπομιμνήσκειν, τὸν σκοπὸν ἡμῖν ἐν αὐτῇ χαράττοντες. Παραγενόμενος ἐν τῷδε τῷ τόπῳ, καὶ ἀνερευνήσας τὸν τιμιώτατον ἄνδρα τὸν δεῖνα, λέξον ἐξ ἐμοῦ τῷδε τάδε.

Λυπητική.

Λυπητική ἐστι, δι' ἧς ἐμφαίνομεν ἑαυτοὺς λυπουμένους. Σφόδρα καθ' ὑπερβολὴν ἡμᾶς λελύπηκας, τόδε τὸ πρᾶγμα διαπραξάμενος. ὅθεν ἰσχυρῶς ἄχθομαι πρὸς σε, καὶ δυσίατόν τινα λελύπημαι λύπην. αἱ γὰρ ἐκ φίλων εἰς φίλους γινόμεναι λύπαι, δυσθεράπευτοι λίαν τυγχάνουσιν, καὶ μείζους τῶν ἐχθρῶν ἔχουσι τὰς ἐπηρείας.

Ερωτική.

Ερωτική ἐστι, δι' ἧς ἐρωτικοὺς πρὸς τὰς ἐρωμένας προσφερόμεθα λόγους. Ερῶ, ἐρῶ,

νὴ τοὺς

terram colit,graues pœnas incurrit.

Commonefactoria.

Qua videmur aliquem commonefacere certæ alicuius rei,in ipſa modum tamen exprimentes. Vbi veneris illuc,atque incideris in ornatiſſimum illum virum, dicere ex me hæc memineris.

Lamentatoria.

Qua declaramus nos triſtari vehementer.vt,Mirum in modum moleſtum nobis fuit,te iſta auſum eſſe. Proinde tua cauſa grauiter crucior, laboróque propè incurabili morbo. Dolores quippe qui ex amicis nobis obueniunt, inſanabiliores, maioréſque habent cruciatus, quàm qui ab hoſtibus.

Amatoria.

Eſt,qua amatorios cum illis, quas amamus, ſermones conferimus. Amo per

νὴ τοὺς θεούς, τῆς σῆς εὐπρεποῦς τε καὶ ἐρωτικῆς μορφῆς, καὶ ἐρῶν οὐκ αἰσχύνομαι. τὸ γὰρ †εὐπρεπὸν ἐρᾶν, οὐκ αἰσχρόν. εἰ δέ γε καὶ ψέξειέ τις ὅλως ἐρῶντα, πάλιν ὡς καλῆς ἐφιέμενον ἐπαινέσεται. εὐπρεπὲς

Μικτή.

Μικτή ἐστιν, ἡ ἐκ διαφόρων συνεστῶσα. Οἶδα μὲν ὡς εὐσεβῶς ζῇς, καὶ σεμνῶς πολιτεύῃ. καίτοι τῆς ἀνεπιλήπτου τε καὶ ἁγνῆς πολιτείας ἀρετῆς, τὸ περιβόητον αὐτὸ τῆς φιλοσοφίας κοσμεῖς ὄνομα. Καθ᾽ ἓν δὲ τοῦτο μόνον σφάλλῃ, καθὸ τοὺς φίλους κακῶς λέγεις, ὅπερ ἀποθέσθαι χρή. διαβολὴ γὰρ τοῖς γὰρ; φιλοσόφοις οὐχ ἁρμόζει. ἐρρωμένος † ὁ πολυχρόνιος διαφυλαχθείης, πάντως ἀπαικταίου ἐκλυτρούμενος, καὶ τῶν καταθυμιῶν ἀπολαύων.

Deum immortalem, amo excellentem illam tuam & venuſtam pulchritudinem, méque amare non erubeſco. Pulchrum enim amare, minimè turpe: atque ſi quis etiam prorſus amantem abominetur, formoſæ tamen amantem prædicabit.

Mixta.

Eſt, quæ ex diuerſis concinnata. Noui quidem quòd ſanctè viuis, præclaréque in Rep. munere tuo fungeris: qua virtute celeberrimum nomen philoſophiæ etiam illuſtras. In vno tamen culpandus, quòd dicendo in amicos, amarulentior es: quod vitium te deponere oportebit. Calumniæ enim nihil cum philoſophis. Incolumis itaque & diutius ſuperſtes eris ſi poſthabitis moribus iſtis deteſtandis, humanioribus te tradideris.

Digitized by Google

DEMETRII PHALEREI EIVSDEM ARGVMENTI SCRIPTVM.

ΕΚ ΤΩΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΦΑΛΗΡΕΩΣ ΠΕΡΙ
Ἑρμηνείας.

Ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ ἐπιστολικὸς χαρακτὴρ δεῖται ἰσχνότητος, καὶ περὶ αὐτοῦ λέξομεν. Ἀρτέμων μὲν οὖν ὁ τὰς Ἀριστοτέλους ἀναγράψας ἐπιστολάς, φησίν, ὅτι δεῖ ἐν τῷ αὐτῷ τρόπῳ διάλογόν τε γράφειν καὶ ἐπιστολάς. εἶναι γὰρ τὴν ἐπιστολήν, οἷον τὸ ἕτερον μέρος τοῦ διαλόγου. καὶ λέγει μέν τι ἴσως, οὐ μὴν ἅπαν. δεῖ γὰρ ὑποκατεσκευάσθαι πως μᾶλλον τοῦ διαλόγου τὴν ἐπιστολήν. ὁ μὲν γὰρ, μιμεῖται αὐτοσχεδιάζοντα. ἡ δέ, γράφεται καὶ δῶρον πέμπεται τρόπον τινά. τίς γοῦν οὕτως ἂν διαλεχθῇ πρὸς φίλον, ὥσπερ ὁ Ἀριστοτέλης πρὸς Ἀντίπατρον, ὑπὲρ τοῦ φυγάδος γράφων τοῦ γέροντος, φησίν; Εἰ δὲ πρὸς ἁπάσας οἴχεται τὰς φυγὰς οὗτος, ὥστε μὴ κατάγειν, δῆ-

EX DEMETRII PHALEREI DE ELOCVTIONE.

QVONIAM verò & Epiſtolicus character Exilitate indiget, etiam de ipſo dicemus. Artemo igitur, is qui Ariſtotelis epiſtolas collegit & euulgauit, ait *eodem modo oportere Dialogum & Epiſtolas ſcribi. Eſſe enim epiſtolam quaſi alteram Dialogi partem.* Et aliquid quidem dicit, non tamen omnia. Oportet enim epiſtolam paullò magis adornari & quaſi exſtrui, quàm Dialogum. Iſte enim imitatur negligenter & ex tempore dicentem: illa autem ſcribitur, & aliquo modo mittitur quaſi donum. Quis igitur ita ſermocinetur cum amico, ſicut Ariſtoteles ad Antipatrum, ſuper ſene quodã exſule, ſcribẽs ait? *Si verò ad omnia exſilia iſte ita abÿt, vt* non redeat: manifeſtũ* *non reducatur.

λον ὡς τοῖς γε εἰς ᾅδου κατελθεῖν βουλομένοις, οὐδεὶς φθόνος. ὁ γὰρ οὕτω διαλεγόμενος, ἐπιδεικνυμένῳ ἔοικε μᾶλλον, οὐ λαλοῦντι. καὶ λύσεις συχναί, ὁποῖαι οὐ πρέπουσιν ἐπιστολαῖς. ἀσαφὲς γὰρ ἐν γραφῇ ἡ λύσις. καὶ τὸ μιμητικὸν, οὐ γραφῆς οὕτως οἰκεῖον, ὡς ἀγῶνος. οἷον ὡς ἐν τῷ Ἐυθυδήμῳ, Τίς ἦν ὦ Σώκρατες, ᾧ χθὲς ἐν Λυκείῳ διελέγου; ἦ πολύ ὑμᾶς ὄχλος περιειστήκει. καὶ μικρὸν προελθὼν ἐπιφέρει, Ἀλλά μοι ξένος τις φαίνεται εἶ(ναι), ᾧ διελέγου. τίς ἦν; ἡ γὰρ τοιαύτη πᾶσα ἑρμηνεία καὶ μίμησις ὑποκριτῇ πρέπει μᾶλλον, οὐ γραφομέναις ἐπιστολαῖς. πλεῖστον δὲ ἐχέτω τὸ ἠθικὸν ἡ ἐπιστολή, ὥσπερ καὶ ὁ διάλογος. σχεδὸν γὰρ εἰκόνα ἕκαστος τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς γράφει τὴν ἐπιστολήν. καὶ ἔστι μὲν καὶ ἐξ ἄλλου λόγου παντὸς ἰδεῖν τὸ ἦθος τοῦ γράφοντος· ἐξ οὐδενὸς δὲ οὕτως, ὡς ἐπιστολῆς. τὸ δ᾽ μέγεθος συνεστάλθω τῆς ἐπιστολῆς, ὥσπερ καὶ ἡ λέξις. αἱ δὲ ἄγαν μακραί, καὶ προσέτι κατὰ τὴν ἑρμηνείαν ὀγκωδέστεραι, οὐ μὰ

τὴν

eſt, quòd nemo inuidet ire ad inferos volentibus. Nam qui ita diſſerit, demonſtranti magis quàm ſermocinanti ſimilis apparet. Et ſolutiones crebræ *in ſermone* , quales non decent epiſtolas: quia obſcurum quiddam in ſcriptione ſolutio. Et illud Imitatorium, non tam ſcriptionis proprium , quàm contentionis . Sicut in EVthydemo : *Quis ille erat ô Socrates , cum quo heri in Lyceo diſſerebas ? certè frequens turba vos circumſiſtebat.* Et paullùm progreſſus, infert : *At mihi hoſpes quiſpiam eſſe uidebatur qui cum loquebare. quis erat ?* Hæc enim talis elocutio & imitatio ; hiſtrionem magis decet, non epiſtolas ſcribentem. Plurimum autem Morale Epiſtola habeat, ſicut & Dialogus. Ferè enim animi ſui ſimulacrum quiſque & imaginem, epiſtolam ſcribit. Et eſt quidem ex alia omni oratione videre ac noſcere mores ſcriptoris: ex nulla tamen æquè, atque ex epiſtola. Magnitudo autem epiſtolæ modica & contracta eſto, ſicut & dictio. Valdè autem longæ , & elocutione magis inflatæ , non , per

τὴν ἀλήθειαν ἐπιστολαὶ γένοιντο ἂν, ἀλλὰ συγγράμματα, τὸ χαίρειν ἔχοντα προσγεγραμμένον. καθάπερ τὰ Πλάτωνος πολλὰ, καὶ Θουκυδίδου. καὶ τῇ συντάξει μέντοι λελύσθω μᾶλλον. γελοῖον γὰρ περιοδεύειν, ὥσπερ οὐκ ἐπιστολὴν, ἀλλὰ δίκην γράφοντα, καὶ οὐδὲ γελοῖον μόνον, ἀλλ' οὐδὲ φιλικόν. τὸ γὰρ δὴ κατὰ τὴν παροιμίαν, τὰ σῦκα, σῦκα λεγόμενον, ἐπιστολαῖς ταῦτα ἐπιτηδεύειν. εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι οὐχ ἑρμηνεία μόνον, ἀλλὰ καὶ πράγματά τινα ἐπιστολικά ἐστιν. Ἀριστοτέλης γοῦν, ὃς μάλιστα ἐπιτετυχέναι δοκεῖ τοῦ τύπου ἐπιστολικοῦ, Τοῦτο δὲ οὐ γράφω σοὶ, φησίν. οὐ γὰρ ἦν ἐπιστολικόν. εἰ γάρ τις ἐν ἐπιστολῇ σοφίσματα γράφει καὶ φυσιολογίας, γράφει μὲν, οὐ μὴν ἐπιστολὴν γράφει. φιλοφρόνησις γάρ τις βούλεται εἶναι ἡ ἐπιστολὴ σύντομος καὶ περὶ ἁπλοῦ πράγματος ἔκθεσις, καὶ ἐν ὀνόμασιν ἁπλοῖς. κάλλος μέντοι αὐτῆς αἵ τε φιλοφρονήσεις, καὶ πυκναὶ παροιμίαι ἐνοῦσαι. καὶ τοῦτο γὰρ μόνον ἐνέστω αὐτῇ σοφόν,

διότι

Fidem, epiſtolæ ſunt, ſed Libri aut ſcripta *Saluere* illud habentia. ſicut Platonis plurima ſunt, & Thucydidis. Et Conſtructione quidē epiſtola ſoluta eſſe debet magis. Ridiculum enim per periodos ire, tanquam non epiſtolam ſed iudicialem cauſſam ſcribentem: imò non ridiculum tantùm, ſed nec familiare aut amicum. Illud enim quod prouerbio fertur, Ficus, ficus, epiſtolæ oportet accommodare. Sciendum autem, quòd non ſolùm Elocutio quædam, ſed & Res ſunt Epiſtolis propriæ. Ariſtoteles igitur, qui formam maximè epiſtolæ concepiſſe & aſſecutus videtur, ait: *Hæc tibi non ſcribo: non enim eſſet epiſtolicum.* Siquis enim in epiſtola Sophiſmata aut cauillos ſcribat, aut Naturales diſſertiones; ſcribit quidem, non tamen epiſtolam. Come enim quiddam vult eſſe Epiſtola; breue; & de re ſimplici expoſitio, etiam verbis ſimplicibus. Pulchritudo enim eius & decor, amica benignitas, & crebra Prouerbia inſerta. Atque hoc vnum ſapiens inſit epiſtolæ:

διότι δημοτικόν τι ἐστὶν ἡ παροιμία καὶ κοινόν. ὁ δὲ γνωμολογῶν, καὶ προτρεπόμενος, οὐ δι' ἐπιστολῆς ἔτι λαλοῦντι ἔοικεν, ἀλλὰ μηχανῆς. Ἀριστοτέλης μέντοι καὶ ἀποδείξεσί που χρῆται ἐπιστολικαῖς. οἷον διδάξαι βουλόμενος, ὅτι ὁμοίως χρὴ εὐεργετεῖν τὰς μεγάλας πόλεις καὶ τὰς μικράς, φησίν, Οἱ γὰρ θεοὶ ἐν ἀμφοτέραις ἴσοι· ὥστ' ἐπεὶ αἱ Χάριτες θεαί, ἴσαι ἀποκείσονταί σοι παρ' ἀμφοτέραις. καὶ γὰρ τὸ ἀποδεικνύμενον αὐτὸ ἐπιστολικόν, καὶ ἡ ἀπόδειξις αὐτή. ἐπεὶ δὲ καὶ πόλεσί ποτε καὶ βασιλεῦσι γράφομεν, ἔστωσαν τοιαῦται αἱ ἐπιστολαί, μικρὸν ἐξηρμέναι πως· στοχαστέον γὰρ καὶ τοῦ προσώπου, ᾧ γράφεται. ἐξηρμένη μέντοι, καὶ οὐχ ὥστε σύγγραμμα εἶναι ἀντ' ἐπιστολῆς, ὥσπερ αἱ Ἀριστοτέλους πρὸς Ἀλέξανδρον, καὶ πρὸς τοὺς Δίωνος οἰκείους ἡ Πλάτωνος. Καθόλου δὲ μεμίχθω ἡ ἐπιστολὴ κατὰ τὴν ἑρμηνείαν ἐκ δυοῖν χαρακτήροιν τούτοιν, τοῦ τε χαρίεντος καὶ τοῦ ἰσχνοῦ. Καὶ περὶ ἐπιστολῆς μὲν τοσαῦτα, καὶ ἅμα περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἰσχνοῦ.

quoniam populare quiddam eſt Parœmia, & vulgo notum. Qui verò ſententias loquitur, aut ſeriò cohortatur, non per epiſtolam iam loquenti ſimilis eſt, ſed per artem. Ariſtoteles ſanè & demonſtrationibus vtitur interdum epiſtolicis. ſicut cùm docere vellet, pariter magnis & paruis ciuitatibus benefaciendum eſſe, ait: *Dij enim in vtriſque æquales ſunt. itaque & Gratiæ, quoniam deæ, æquales tibi reſidebunt apud vtraſque.* Nam & quod demonſtratur, Epiſtolicum eſt: & demonſtratio ipſa. Quoniam autem & ciuitatibus interdum & regibus ſcribimus, ſunto eiuſmodi epiſtolæ paullò magis eleuatæ. (mens enim dirigenda & in perſonam, cui ſcribitur.) eleuatæ tamen, ſed non vti Liber aut Commentatio fiat pro epiſtola. ſicut illæ Ariſtotelis ad Alexandrum, & Platonis ad Dionis familiares. Vniuerſè autem miſcetor epiſtola, quod ad Elocutionem, è duobus characteribus iſtis, Vrbano & Exili. Et de Epiſtola quidem hactenus, & ſimul de charactere exili.

⁂

Digitized by Google

Digitized by Google

ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ

ΤΥΡΑΝΝΟΥ

Ἀκραγαντίνων

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

PHALARIDIS

TYRANNI

Agrigentinorum

EPISTOLÆ.

Digitized by Google

PHALARIDIS

EPISTOLÆ.

Phalaris Alciboo. 1

POLYCLITVS Meſſanenſis, quem apud ciues proditionis accuſas, morbum meum immedicabilem ſanauit. Non ignoro autem, quod fauſtus hic nuncius dolorem tibi atque lachrymas ſit allaturus. Te vero ne ipſe quidem artis princeps Æſculapius, cum omnibus diis, ſanare poſſit. Malam enim corporis valetudinem, ars medica ſanat: animæ autem morbum, medicus ſanat Mors: quam tu minime inuidioſam pro multis magniſque maleficiis, non præter voluntatem patratis (ad qualia me hortaris) ſed ſponte commiſſis (qualia ipſe patraſti) expecta.

Megarenſibus. 2

NON reprehendo ingratitudinem veſtram, ſæpenumero beneficiis a me affectorum, quod diſceptante mecum vicinis ob limites, falſum dixeritis teſtimonium. Accuſo autem memetipſum ſtuporis, quod frequẽter ab iiſdem lęſus, non diſco ſapere. Vos enim nunquam meorum beneficiorum meminiſtis: at ego vos ceu nunquam oblitos beneficiis afficio.

Tyr-

Digitized by Google

ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

Φάλαρις Ἀλκιβόῳ. α

Πολύκλειτος ὁ Μεσσήνιος, οὗ κατηγορεῖς παρὰ τοῖς πολίταις προδοσίαν, ἰάσατό μου νόσον ἀνήκεστον. οὐκ ἀγνοῶ δὲ, λύπας διαγγελιζόμενός σοι καὶ δάκρυα. σὲ δὲ οὐκ ἂν οὐδ᾽ αὐτὸς ὁ τῆς τέχνης ἡγεμὼν Ἀσκληπιὸς μετὰ πάντων ἰάσαιτο τῶν θεῶν. σώματος μὲν γὰρ ἀρρωστίαν θεραπεύει τέχνη· ψυχῆς δὲ νόσον, ἰατρὸς ἰᾶται θάνατος, ὃν ἀνεπαχθέστατον ἀντὶ πολλῶν καὶ μεγάλων ἀδικημάτων, οὐκ ἀκουσίων, ὧν ἐμοὶ προτρέπεις, ἀλλ᾽ ἑκουσίων ὧν αὐτὸς εἴργασαι, προσδέχου.

Μεγαρεῦσιν. β

Οὐ μέμφομαι τὴν ἀχαριστίαν ὑμῶν πολλάκις εὐεργετημένων· ὅτι μου κρινομένου περὶ τῶν ὅρων πρὸς τοὺς ἀστυγείτονας κατεψευδομαρτυρήκατε· κατηγορῶ δὲ ἐμαυτοῦ τῆς ἀναλγησίας, ὅτι προπηλακιζόμενος ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις, οὐ σωφρονίζομαι. ὑμεῖς μὲν γὰρ οὐδέποτε χάριτος ἐμοὶ μνημονεύετε· Ἐγὼ δὲ, ὡς μηδέποτε ἐπιλελησμένοις χαρίζομαι.

Τυρσηνῷ. γ

Εἰ τοὺς μετ' ἀνάγκης τι πράξαντας τῶν μὴ νομίμων, χαλεπῶς ἔχειν δεῖ περὶ τοῦ μέλλοντος [βίου] προσδοκίας, ὡς ὑπέφαινες Αἰγεσταίοις, εἰς τὴν τοῦ δαιμονίου πρόνοιαν ἀναφέρων τὰ περὶ ἐμοῦ, τίνας ἐχρῆν ἐλπίδας ἔχειν [σε] περὶ σεαυτοῦ, τὸν μὴ μετ' ἀνάγκης, μηδὲν ὧν παρανενόμηκας, μετ' γνώμης δὲ ἅπαν ἠσεβηκότα.

Λυκίνῳ. δ

Οὐκ ὀρθῶς ἠρώτησας ἐν Λεοντίνοις, ὡς παρόντα με καὶ δυνάμενον ἀποκρίνεσθαί σοι, τίς εἰμι, καὶ τίνων, καὶ πόθεν. ἐγὼ γὰρ ὡς ἐμαυτὸν οἶδα Φάλαριν Λεωδάμαντος υἱόν, Ἀστυπαλαιᾶ τὸ γένος, πατρίδος ἀπεστερημένον, τύραννον Ἀκραγαντίνων, ἔμπειρον πολλῶν, ἀπλῶτα μέχρι τοῦ παρόντος· οὕτως οἶδα καὶ Λυκῖνον πόρνον μὲν ἐν παισί, λάγνον δὲ ἐν νέοις, μοιχὸν δὲ ἐν γυναιξίν, ἀκόλαστον δὲ ἐν νόμοις, ἀσελγῆ δ' ἐν ἡδοναῖς, ἀργὸν δ' ἐν εἰρήνῃ, λειποτάκτην δὲ ἐν πολέμοις· δώσοντά μοι καὶ τῶν δημηγοριῶν, καὶ τούτων ὧν ἐλέγχω σε δίκην· ἐὰν μὴ θᾶττον ἄλλως, [ἀλλ' οὖν] ὅταν ἔκδοτόν σε παραδῶσι Λεοντῖνοι, βουλόμενοι τοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι πολέμου.

Λεοντίνοις. ε

Εἰ καταλῦσαί με τὸν πρὸς ὑμᾶς ὀρέγεσθαι πόλεμον, μηδὲν αἰδεσθέντες, ἔκδοτέ μοι Λυκῖνον, ἵνα τὴν ὀργὴν ἅπασαν εἰς τοῦτον ἀφείς, παύσωμαι τοῦ πρὸς τὴν πόλιν θυμοῦ. χρήσομαι δὲ οὐδὲν αὐτῷ χαλεπώτερον, ἢ πάντας ὑμᾶς ὑπέσχημαι βουλομένους.

Tyrſeno. 3

Si eos qui aliquid, neceſſitate cogente, contra leges fecerunt, malas habere oportet de futura vita expectationes, quemadmodum Ægeſtenſibus demonſtraſti, in Dei prouidentiam referens ea quę mihi contigerunt: quales te ſpes habere oportet de te, qui nihil eorum quæ contra leges feciſti, vlla ex neceſſitate, ſed conſulto omnia impie patraueris?

Lycino. 4

Non recte interrogaſti, inter Leontinos (quaſi præſens eſſem, tibique poſſem reſpondere) quis ſim, quorumque parentum, & vnde. Ego enim, ſicut memetipſum noui Phalarin eſſe, Leodamantis filium, Aſtypalæenſem genere, patria orbatum, tyrannum Agrigentinorum, multarum peritum rerum, non lapſum vſq; ad præſens: ita noui & Lycinum inter pueros eſſe ſcortum, inter iuuenes effœminatum, inter mulieres adulterum, in legibus proteruum, in voluptatibus laſciuum, in pace inutilem, in bellis aciei deſertorem: daturum denique mihi & cōcionum, horumque quorum te arguo pœnas. Si non ocyus fueris a me comprehenſus, attamen tum dabis, cum te dediticium tradiderint Leōtini, volentes a bello, quod aduerſum nos gerunt, liberari.

Leontinis. 5

Si me cupitis bellum, quod aduerſum vos gero, diſſoluere, nihil reueriti, dedite mihi Lycinū, vt omni in eum effuſa ira, ciuitati iraſci deſinam. Nihil autem atrocius illi ſum facturus, quam vos omnes velle ſcio.

Zeuxippo. 6

TVO quidem filio propter adoleſcentiam ignoſco, tibi vero propter ſenectutem: licet ea feceritis, quæ non ſunt ignoſcenda. Porro ſi non a contumacia deſtiteritis, neq; illum adoleſcentia, neque te ſenectus eripiet: ſed ob hæc ipſa magis puniemini, ob quæ nunc venia dignati eſtis.

Eueno. 7

QVVM prius in animo haberem, captum in bello tuum filium interficere, iis pro iniuriis quibus meos nauium præfectos affecit, mutaui poſtea animum, viuumque conſeruaui. Malo enim per illius vitam dolore afficere te, quam per occiſionem illum morientem. Vale.

Samea. 8

SCIENS tuorum morum probitatem, excellentemq; erga omnes humanitatem, quodque proximorum felices ſucceſſus leniter, proque humano affectu, tuos dolores calamitateſque putes: ſcripſi tibi compēdio, quod & in cauſa iudiciaria, & in nauali pugna, terreſtriq; prælio, atque in equeſtri denique certamine victoriam adepti ſimus: vt his auditis, quemadmodum honeſto bonoque viro conuenit, gemas indeſinenter, accipiens a tuo ipſius ingenio digna, tantamque decentia malignitatem tormenta.

Cleoſtrato. 9

PRORSVS mihi cum riſu dignum videtur admiratione, quod quidam abs te caſtigentur. Eũ enim qui alios increpare affectat, omni ipſum

Ζευξίππῳ. ϛ

Τῷ μὲν υἱῷ σου διὰ τὴν νεότητα συγγινώσκω, σοὶ δὲ διὰ τὸ γῆρας, καίπερ ἀσύγγνωστα πεποιηκόσιν. ἂν μέντοι μὴ παύσησθε τῆς αὐθαδείας, οὔτε ἐκεῖνον ἡ νεότης, οὔτε σὲ τὸ γῆρας ἐξαιρήσεται. δι᾽ αὐτὰ δὲ ταῦτα καὶ μᾶλλον κολασθήσεσθε, δι᾽ ἃ νῦν συγγνώμης ἀξιοῦσθε.

Εὐήνῳ. ζ

Γνώμης γενόμενος τὸ πρῶτον, ἀλόντα αἰχμάλωτον ἀποκτεῖναί σου τὸν υἱὸν, ἀνθ᾽ ὧν ἠδίκηκέ μου τοὺς ναυάρχους, μετέγνων ὕστερον, καὶ σέσωκα. μᾶλλον γὰρ βούλομαι διὰ τῆς ἐκείνου ζωῆς σὲ λυπεῖν, ἢ διὰ τῆς ἀναιρέσεως τὸν ἀποθανόντα. ἔρρωσο.

Σαμέᾳ. η

Εἰδώς σου τὴν χρηστότητα τοῦ τρόπου, καὶ τὴν ὑπερφυῆ πρὸς ἅπαντας φιλανθρωπίαν, καὶ ὅτι τὰς τῶν πλησίον εὐτυχίας ἡμέρως καὶ συμπαθῶς ἰδίας ἀλγηδόνας καὶ συμφορὰς ἡγῇ, γέγραφά σοι συντόμως, ὅτι καὶ τὴν δίκην καὶ τὴν ναυμαχίαν καὶ τὴν παράταξιν, καὶ τὸ τελευταῖον, τὸν ἱππικὸν ἀγῶνα νενικήκαμεν, ἵνα ἀκούσας ὡς προσήκει καλῷ κἀγαθῷ, στένης ἀδιαλείπτως· λαμβάνων παρὰ τῆς σεαυτοῦ φύσεως τὰς ἀξίας καὶ πρεπούσας τοσαύτῃ κακοηθείᾳ βασάνους.

Κλεοστράτῳ. θ

Πάνυ μοι δοκεῖ μετὰ γέλωτος ἄξιον εἶναι θαυμάσαι τὸ σωφρονίζεσθαί τινας ὑπὸ σοῦ. τὸν γὰρ ἄλλοις ἐπιτιμᾶν ἐπιβαλλόμενον, αὐτὸν ἀπηλλάχθαι χρὴ πάσης πονηρίας. σὺ δὲ ταῖς τῶν ὑπὸ σοῦ νουθετουμένων κακίαις ἔνοχος ὤν, καὶ ταῖς ἄλλαις ἁπάσαις, ὡς ἀνεπίληπτος εἰς πονηρίαν, οὕτω νουθετεῖς.

Λακρίτῳ. ι

Ἀχθομένῳ μέν σοι βαρέως ἐπὶ τῇ τοῦ παιδὸς τελευτῇ, πᾶσα συγγνώμη. κἀγὼ δὲ σφόδρα συμπαθῶν, ὡς εἰς τῶν οἰκείων τὸ συμβεβηκὸς ἡγούμενος, μεῖζον ἄχθομαι. καί τοι στερροτέρᾳ φύσει, πρὸς τὰ τοιαῦτα χρώμενος, διὰ τὸ μηδὲν ὄφελος ὁρᾶν μηδὲ τοῖς ἀμέτρως ἀνιωμένοις. παραμυθία δὲ ἔστω σοι μεγάλη τῆς ἐπ' αὐτῷ συμφορᾶς· πρῶτον μέν, ὅτι ὑπὲρ πατρίδος ἀγωνιζόμενος ἐν πολέμῳ, σὺν ἀριστείᾳ τέθνηκεν· εἶθ' ὅτι νικῶν, καλλίστου τέλους ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης ἠξίωται. τὸ δὲ τελευταῖον, ὅτι μηδὲν ἁμαρτὼν παρὰ τὸν βίον, ὑπεσφράγισται τὴν ἰδίαν ἀρετὴν θανάτῳ. ὁ μὲν γὰρ ἐν τῷ ζῆν ἀγαθὸς, ἄδηλον, εἰ μεταβαλεῖ πρὸς τὸ χεῖρον. αἱ τύχαι γὰρ ἀνθρώπων τὸ πλεῖστον, οὐχ αἱ γνῶμαι κρατοῦσιν. ὁ δὲ τελευτήσας ἀκατηγόρητος, ἐν τῷ καλλίστῳ σχήματι τῆς δόξης καθίδρυται. νομίσας οὖν ἀξίας παρ' αὐτοῦ χάριτας ἀπειληφέναι γενέσεως καὶ ἀνατροφῆς, τὸ καλὸν κἀγαθὸν μέχρι τέλους αὐτὸν γεγονέναι, ταύτην αὐτῷ τὴν ἀμοιβὴν ἀντίδος, τὸ πρᾴως καὶ εὐπαρηγορήτως, τὴν ἐπ' αὐτῷ λύπην ἐνεγκεῖν.

Μεγακλεῖ. ια

Καὶ τοὺς ἵππους ἐκπέπομφά σοι, κεκοσμημένους

ἐπὶ

ſcelere carere oportet. Tu vero quum & iis vitiis, quibus illi quos caſtigas, obnoxius ſis, atque aliis vniuerſis: ſic alios caſtigas, quaſi ipſe, quod ad ſcelera attinet, plane ſis irreprehenſibilis.

Lacrito. 10

QVOD ob filii mortem grauiter doleas, omnis tibi debetur venia. Nam & ego vna tecum vehementer commotus, eum caſum, vt vnus ex familiaribus reputans, plus doleo: tametſi rigidiori ingenio in huiuſmodi caſibus vtar, quod nullam prouenire vtilitatem videam, ne iis quidem qui ſupra modum contriſtantur. Magna autem iſtius tibi calamitatis conſolatio ſit; primum quidem, quod pro patria certans, in bello cum ſumma laude mortuus ſit: Deinde, quod vincens, optimo vitæ termino a fato ſit dignatus: Poſtremo autem, quod nullo per vitam admiſſo peccato, propriam virtutem morte obſignauerit. Qui enim, dum viuit, probus eſt, de eo perincertum eſt, an in deterius mutetur. Fortuna enim plurimum hominibus, nō conſilia dominantur. Qui autem mortuus eſt inculpatus, is in pulcherrimo glorię ſtatu fundatus eſt. Exiſtimans igitur, dignam te ab eo gratiam generationis educationiſque percepiſſe, quod bonum ſe atque honeſtum ad finem vſque præſtiterit: hoc illi viciſſim tribue beneficiū, vt conceptum eius cauſa mœrorem, leniter admiſſaque facile conſolatione feras.

Megacli. 11

ET equos emiſi ad te, exornatos ad certamen

& Teu-

& Teucro præcepi, vt pecunias tibi ſuppeditet. Et, ſi quo alio habes opus, ad me ſcribere ne cũcteris. Nullam enim rem tam magnam petiturus es, quam petenti non ſimus omni modo donaturi.

Aglao. 12

OPES quantaſcunque dedit Deus, repoſuimus, ad incerta fortunæ, non in terræ ſinibus, quemadmodum hortaris: ſed in amicis, dona noſtra recipere volentibus. Tu quidem te nobis ne ad hoc quidem promptum exhibuiſti, vt, quantum in vobis amicis ſitum eſt, ſi a principatu excidamus, ſpem retinere poſſimus. Veruntamen etſi non prius vnquam, nunc ſaltem accipiens veluti depoſitum mihi cuſtodiẽdum, aliquod amici facito officium. Nullam enim terræ partem exiſtimabimus fidam, ſi vos amicorum præſtantiſſimos, quaſi puluere inſidiores, præterimus: quibus feliciter agentibus, etiamſi ego ipſe cum alia conflixero fortuna, lætitia tamen inde affectus, nihilominus feliciter agere mihi videbor.

Herodico. 13

ALTERIVS quidem iniuria affecti eſſet, nihil de vltione cõfiteri illi qui affeciſſet, vt quam minime apud eum ſuſpectus, eum comprehenderet. Ego vero hoc quidem ignobilis eſſe viri cenſeo, ignorantem in poteſtatem redigere. prior autem abs te affectus iniuria, ſignifico tibi vt caueas futuram a nobis vltionẽ: quo ante pœnam quidem ipſa te puniat expectatio, poſt expectationem autem, ipſa pœna.

ἐπὶ τὸν ἀγῶνα· καὶ τὰ χρήματα δοῦναι Τεύκρῳ προστέταχα. καὶ ἄλλου του δέῃ, μὴ κατόκνει γράφειν. οὐδὲν γὰρ οὕτως ἔσται μέγα τῶν αἰτημάτων, ὃ μὴ πάντως αἰτησαμένῳ χαριούμεθα.

Ἀγλαῷ. ιϛ

Εκπεθησαυρίκαμεν τοῦ πλούτου, ὅσα παρέσχεν ὁ θεὸς, εἰς μεταβολὰς τῆς τύχης, οὐκ ἐν τοῖς κόλποις τῆς γῆς, ὡς παρῄνεις, ἀλλ' εἰς τοὺς βουληθέντας τῶν φίλων τὰς δωρεὰς λαμβάνειν. σὺ μὲν, οὐδ' εἰς τοῦτο πρόθυμον ἡμῖν σεαυτὸν ἐχαρίσω, τὸ κατά γε ὑμᾶς τοὺς φίλους, κἂν ἀποσφαλῶμεν τῆς ἀρχῆς, ἔχεσθαι τῶν ἐλπίδων. οὐ μὴν· ἀλλ' εἰ καὶ μὴ πρότερον, νῦν γε λαβὼν ὡς παρακαταθήκην ἐμοὶ φυλαχθησομένην, φίλου τι ποίησον ἔργον. πιστὸν γὰρ οὐδὲν ἡγησόμεθα γῆς μέρος, παρελθόντες ὡς κόνεως ἀπιστοτέρους τοὺς ἐξ ὑμῶν τῶν ἑταίρων κρατίστους. ὧν ἀτυχούντων, κἂν αὐτὸς ἑτέρῳ συμπλακῶ δαίμονι, ἡσθεὶς οὐδὲν ἧττον ἀτυχεῖν δόξω.

Ἡροδίκῳ. ιγ

Ἄλλου μὲν ἦν κακῶς πεπονθότος, μηδὲν ὁμολογῆσαι πρὸς τὸν δεδρακότα περὶ ἀμύνης, ἵν' ὡς ἥκιστα πρὸς αὐτὸν ὕποπτος ἁλώῃ. ἐγὼ δὲ τοῦτο μὲν ἀγεννοῦς ἀνδρὸς ἔργον ἡγοῦμαι, τὸ τὸν ἀγνοοῦντα χειρώσασθαι. προηδικημένος δ' ὑπὸ σοῦ, μηνύω σοι φυλάττεσθαι τὴν ἀπόδοσιν ἐξ ἡμῶν ἄμυναν, ἵνα πρὸ τοῦ μὲν παθεῖν, ἡ προσδοκία κολάζῃ σε· μετὰ δὲ τὴν προσδοκίαν, αὐτὸ τὸ παθεῖν.

Εὐμή-

Εὐμήλῳ. ιδ

Οὔτε δοκοῦντος οὔτε ὄντος ἀδίκου τὸν κατάρξαντα πλημμελεῖν, ἀμύνεσθαι· τοῦ πρώτου γεγονότος ὑπὸ σοῦ, τὸ δεύτερον ἀφ' ἡμῶν ἔσεσθαι προσδέχου.

Τεύκρῳ. ιε

Ταυρομενείταις τὰ λύτρα τῶν αἰχμαλώτων, ἅπερ ἔλαβον, ἀπόδος, μὴ ποιούμενος ἐμὴν τὴν χάριν, ἀλλὰ Στησιχόρου. ζῶν γὰρ ἐκεῖνος εἰς τὴν τῶν ληψομένων εὐεργεσίαν, ὁ παρ' ἐμοῦ ταύτην ᾐτημένος. τέθνηκε μέν τοι, ἡ περὶ τούτων αὐτῷ χάρις, εἰς ἀμνήμονας ἀνθρώπους δεδομένη.

Αριφοίτῃ. ις

Τὰ μὲν σά, καὶ τούτων ὧν πεπόμφαμεν, καὶ πλειόνων ἔτι καὶ μειζόνων ἀγαθῶν, ἄξια· τὰ δ' ἐμά, μὴ βούλου μαθεῖν. οὐδὲν γὰρ ἐπ' αὐτοῖς ἔχομεν σιγῆς κρεῖττον.

Ἀμφινόμῳ. ιζ

Οὐ διδόναι χάριτας οἴομαι δωρούμενος ἀγαθοῖς ἀνδράσιν, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον παρ' αὐτῶν λαμβάνειν. ὅθεν ἀξιῶ μὴ ὡς προδεδωκότα με χάριν, ἀλλ' ὡς προσοφείλοντά σοι, διὰ τὸ μὴ βουληθῆναί σε λαβεῖν ἃ ἐπέμψαμεν, γράφε. ἔρρωσο.

Ερυθίᾳ. ιη

Καὶ περὶ [μὲν] ἐμαυτοῦ πλείστην οἶδά σοι χάριν, καὶ περὶ τοῦ κοινοῦ παιδός, ὃν ἐπὶ σοὶ κατέλιπον Ερυθία. περὶ μὲν ἐμαυτοῦ ὅτι φεύγοντός μου χηρεύειν ὑπέμεινας μᾶλλον ἢ γήμασθαί τινι, πλείστων ἀγα-

γέσθαι

Eumelo. 14

CVM iniuſtum neque videatur, neque ſit, eum qui prior delinquere cœpit, vlciſci: primo illo abs te facto, alterum a nobis futurum expecta.

Teucro. 15

TAVROMENITANIS precia, quæ pro captiuorum redemptione accepi, reddito: non mihi illud aſcribens beneficium, ſed Steſichoro. Viuit enim ille, ad eorum qui accepturi ſunt, beneficentiam, qui hanc a me petiit. Porro gratia illi de his mortua eſt, quod beneficium homines in immemores collatum ſit.

Ariphæti. 16

TVÆ quidem res, & his quæ miſimus, & pluribus inſuper maioribuſque bonis dignæ ſunt: meas autem ne velis cognoſcere. Nihil enim ſuper iis ſilentio habemus melius.

Amphinomo. 17

NON me beneficia dare puto, donando bonis viris, ſed magis ab illis accipere. Vnde peto, ne ſcribas quaſi prior tibi beneficium dederim, ſed quaſi inſuper tibi debeam: eo quod ea quæ miſimus, volueris accipere. Vale.

Erythiæ vxori. 18

ET propter memetipſum plurimas habeo tibi gratias, & propter communem filium, quem apud te reliqui, Erythia. Propter me quidem ipſum, quod me in exilio conſtituto, vidua permanere malueris, quam cuiquam nubere,

bere,quum plurimi te ducere vellent: propter filium autē, quod illi pariter & mater & nutrix paterque facta ſis, neq; virum alium Phalaridi, neque filium Paurolæ præpoſueris, ſed pro ſecundo marito priſtinam cum primo manſionē elegeris: proque alio filio, eum qui a primo genitus eſt, ſeruaueris. Perfice igitur marito & filio beneficium, quod vltro illi tribuiſti, donec temporibus congruentia ſapere cœperit, neque patre amplius neque matre indiguerit. Obſecro autem te hac tanta deprecatione, non quaſi diffidam matri de filio, præſertim tali matri: ſed vt pater vnico metuens filio. Poteris autem ex tuis ipſius affectibus, & patrum ſuper filiis metum expendere, meque ita ad te ſcribentem venia dignari. Vale.

Paurolæ filio. 19

MAXIME quidem ambos te parentes, o fili amare conuenit, ac maximi facere, (hoc enim alioquin honeſtum atque pium eſt, vt filius gratiam iis referat qui genuerę, tantiſque affecere beneficiis) potius tamen patrem negligito, quam matrem. Non enim æqualia vel ſimilia poſſunt eſſe patris circa liberorum incrementum officia, iis quæ ſunt matris. Verum mater quidem, pręter id quod vterum tulit ac peperit, nutriciſque functa eſt munere, innumeros alios pertulit labores: pater vero iam educati a matrę filii & adulti, fruitionis vult eſſe particeps, rem nullam expertus difficilem. Peculiarius autem præ aliis tua mater, propter

meum

γένεσθαι βουλομένων. περὶ δὲ τοῦ παιδὸς, ὅτι σὺ ἀμφότερα καὶ μήτηρ αὐτῷ καὶ τροφὸς καὶ πατὴρ ἐγένου, οὔτε ἄνδρα ἕτερον ἀντὶ Φαλάριδος, οὔθ' υἱὸν ἀντὶ Παυρόλα προτιμήσασα· ἀλλ' ἀντὶ μὲν ἀνδρὸς δευτέρου τὴν ἐπὶ τῷ πρώτῳ μονὴν ἑλομένη· ἀντὶ δὲ παιδὸς ἄλλου, τὸν ὑπὸ τοῦ πρώτου σπαρέντα σώζουσα. τελείωσον οὖν ἀνδρὶ καὶ υἱῷ τὴν ἀπὸ σεαυτῆς αὐτῷ δεδομένην χάριν, ἄχρις ἂν φρονήσαις τὰ ἁρμόζοντα τοῖς χρόνοις, μήτε πατρὸς ἔτι, μήτε μητρὸς προσδέηται. λιπαρῶ δέ σε μετὰ τοσαύτης [τῆς] δεήσεως, οὐχ ὡς ἀπιστῶν μητρὶ περὶ τέκνου, καὶ ταῦτα τοιαύτῃ, ἀλλ' ὡς πατὴρ ὑπὲρ ἑνὸς υἱοῦ φοβούμενος. δικαίαιο δ' ἂν ἀπὸ τῶν ἑαυτῆς παθῶν, καὶ τὸ παρὰ πατέρων ἐπὶ τέκνοις ἐνθυμηθεῖσα δέος, συγγνώμης ἀξιοῦν τὸν οὕτως ἐπιστέλλοντά με. ἔρρωσο.

Γαυρόλα. ιθ

Μάλιστα μὲν ἀμφοτέρους τοὺς γονέας, ὦ παῖ, στέργειν σοι προσήκει, καὶ περὶ πλείστου ποιεῖσθαι· τοῦτο γὰρ καὶ σεμνὸν, καὶ ἄλλως εὐσεβὲς υἱῷ μεμνῆσθαι τῆς τῶν γεγεννηκότων, καὶ τοσαῦτ' εὐεργετησάντων χάριτος· ἐπεί τι πατρὸς ἀμέλησον μᾶλλον ἢ μητρός. οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν ἴσων καὶ ὁμοίων τὰ πατρὸς ἂν εἴη δίκαια πρὸς τέκνων αὔξησιν, καὶ τὰ μητρός. ἀλλ' ἡ μὲν σοι τῷ κυῆσαι, καὶ γεννῆσαι, καὶ τιθηνῆσαι, μυρίους ἄλλους ἀνέτλησε πόνους. ὁ δ' ἐκτραφέντος ὑπὸ τῆς τεκούσης, καὶ τελειωθέντος, ἀπολαύσεως μετέχειν ἀξιοῖ, δυσκόλου πειραθεὶς οὐδενός. ἰδιαίτερον δὲ τῶν ἄλλων ἡ σὴ μήτηρ διὰ

τὰς

τὰς ἐμὰς φυγὰς περὶ τῆς σῆς κεκοπίακε τελειώσεως, τὰς ὑπὲρ ἀμφοῖν μόνη φροντίδας ὑποστᾶσα. ὥστε καὶ σὺ τὰς εἰς ἑκατέρους τοὺς γονέας εὐχαριστίας, μιᾷ μητρὶ τῇ πάντα πονησάσῃ ἀπόδος. πεπληρώσεται γάρ σοι καὶ τὰ πρὸς τὸν πατέρα δίκαια, διὰ τῶν εἰς τὴν μητέρα φιλανθρώπων. οὐδὲν γὰρ ἀπαιτήσω πλεῖον εἰς ἐμαυτὸν, ὧν εἰς ταύτην εὐσεβήσῃς. μᾶλλον δὲ καὶ προσειληφέναι παρὰ σοῦ πολὺ μέρος εὐεργεσίας ὁμολογήσω. πρέπει γάρ σοι μητρὶ χάριν περὶ πολλῶν ἀποδιδόντι, μεγάλης εὐεργεσίας ἀρχὴν κτήσασθαι πρὸς πατέρα.

Τῷ αὐτῷ. κ

Τὰ μὲν παρὰ πατρὸς εἰς υἱὸν ἔσχηκας δίκαια Παυρόλα· τὰ δὲ ἐκ σοῦ πατρὶ δυνάμενος οὐκ ἀντιπαρέχων, ἀμαρτάνεις. πυνθάνομαι γάρ σε παιδείας, ὃ πολλάκις ἐμεμψάμην, οὐκ ἐπιμελεῖσθαι. ἄλλην δὲ χάριν οὐκ ἐπιζητῶ λαβεῖν παρὰ σοῦ, ταύτης ὑστερήσας. ἴσθι δὲ, ὅτι καὶ τὸ παιδείας συμφέρον, ἐὰν χαρίσασθαι βουληθῇς, οὐχ ὁ ληψόμενος τὴν χάριν, ἀλλ' ὁ δώσων μᾶλλον καθέξει.

Μεσσηνίοις. κα

Πολύκλειτον (ὡς πυνθάνομαι) τὸν ἰατρὸν ὑμῶν μέμφεσθε, ὡς προδότην Ἀκραγαντίνων γεγονότα, ὅτι με κάμνοντα λαβὼν, δυνάμενος ἀποκτεῖναι, χαλεπωτάτης ἐξήρπασε νόσου· καὶ τὸν ἔπαινον αὐτοῦ τῆς δικαιοσύνης, κατηγορίαν ἀδικίας περιποιεῖσθε. καὶ τοῦθ' ὁμολογοῦντες, οὐκ αἰσχύνεσθε. ἐγὼ δὲ θαυμάζω τῆς τέχνης αὐτοῦ τὸν τρόπον μᾶλλον, ὅτι δὲ θνή-

σκοντά

meum exilium, in eo vt ad adultam peruenires ætatem, elaborauit, ſola omnes pro ambobus curas ſubiens. Proinde & tu gratiam vtrique parenti debitam, vni matri, vt quæ omnem ſubierit laborem, referto. Implebũtur enim abs te & patri debita officia, ſi matri omnem præſtiteris humanitatem. Nihil enim mihi ipſi vt faciam plus exigam, ſi erga eam pietatem exercueris: imo & accepiſſe me abs te magnam beneficentiæ partem cõfitebor. Nam te decet matri gratiam ob multa referentem, magnæ initium beneficentiæ acquirere apud patrem.

Eidem. 20

QVÆ a patre filio debentur officia, Paurola, percepiſti: Quæ autem abs te patri debentur, ſi non viciſſim pręſtas cum poſſis, delinquis. Audio enim te eruditionis, id quod ſæpius reprehendi, nullam habere curam. Nullam autem mihi abs te gratiam referri volo, ſi hanc nõ fuero conſecutus. Scias autem, quod eruditionis fructum, ſi mihi gratificari volueris, non is cui refertur gratia, ſed magis qui refert, poſſeſſurus ſit.

Meſſanenſibus. 21

POLYCLITVM (vt audio) medicũ veſtrum reprehenditis, quaſi Agrigentinorum proditorem factum, quod me ægrotantem in curam ſuſceptum, quum poſſet occidere, ex difficilimo eripuerit morbo: Et iuſtitiæ illius laudem, in accuſationem detorquetis iniuriæ: neque vos pudet hoc ipſum confiteri. Ego vero magis admiror artis illius rationem, quod me iã morientem, ſibi creditum, non vt tyrannum e medio ſuſtulerit, ſed vt ægrotantem ſuo ſeruauerit labore. Et propter veſtram quidem reprehenſionem, nihil omnino paſſus eſt mali: propter meã autem gratitudinem, diues effectus eſt, vt quiſquam inter Siculorum primos. Scio igitur quod propter gratitudinis meæ munera omnes optaretis [Agrigẽtinorum] potius proditores, quam Phalaridis tyrannicidæ prædicari.

Androcli. 22

ETIAM ego ipſe quidem ſtudioſe ſcripſi Steſichoro, ne quid commoueatur ob calumniam, quam aduerſus ipſum apud me ſtruxit Eubulus cum ſociis. tu autem & hoc mihi præſta beneficium, vt ſponſor illi fias me nihil aduerſus eum mali credidiſſe. Magis enim id mihi perſuaderi poſſet, quod ne initio quidẽ inſidiis ab illis petitus eſſem, quod ſunt confeſſi, quam quod propter illius poemata, & nõ ob ſuos ipſorum ſubdolos conatus, mihi eſſent inſidiati.

Pythagoræ. 23

PHALARIDIS tyrannis a Pythagoræ philoſophia plurimum ſeparata eſt. nihil tamen obſtat, etiamſi hæc ita ſe habeant, quo minus conueniamus, certumq; alter alterius capiamus experimentum. Poſſet enim etiam procul diſtantia in idem contrahere, colloquium & conuerſatio. Ego ſane ex fama de rebus tuis audiens, perſuaſus ſum te virum eſſe optimum: tu vero de me ne iudices. Nam falſa opinio moleſta mihi eſt. Porro mihi tutum non eſt accedere ad te, propter tyrannidem, qua de accuſor,

(nam

ἑκοντά με πεισθεὶς, οὐχ ὡς τύραννον ἀνήρηκεν, ἀλλ᾽ ὡς νοσοῦντα πονήσας ἔσωσε. καὶ διὰ μὲν τὴν ὑμετέραν μέμψιν, οὐδ᾽ ὁτιοῦν πέπονθε κακόν· διὰ δὲ τὴν ἐμὴν εὐχαριστίαν, ὅμοια τοῖς πρώτοις Σικελιωτῶν πεπλούτηκεν. οἶδα γοῦν, ὅτι διὰ τὴν δόσιν τῶν εὐχαριστηρίων, πάντες εὔχεσθε προδόται μᾶλλον [Ακραγαντινων] ἢ τυραννοκτόνοι Φαλάριδος ἀκουσθῆναι.

Ἀνδροκλεῖ. κϐ

Κἀγὼ μὲν ἐσπουδασμένως ἐπέσταλκα Στησιχόρῳ, μηδὲν ἀχθεσθῆναι περὶ τῆς διαβολῆς, ἣν κατ᾽ αὐτοῦ πεποίηνται πρός με οἱ περὶ Εὔβουλον. καὶ σὺ δὲ δός μοι ταύτην τὴν χάριν, ἀνάδοχος αὐτῷ γενόμενος, περὶ τοῦ μηδὲν ἐμὲ πονηρὸν κατ᾽ αὐτοῦ πεπιστευκέναι. μᾶλλον γὰρ ἂν πεισθείην, ὡς τὴν ἀρχὴν οὐδὲ ἐπεβουλεύθην ὑπ᾽ αὐτῶν· ὅπερ ὡμολογήκασιν· ἢ ὡς διὰ τὰς ἐκείνου ποιήσεις, ἀλλ᾽ οὐ διὰ τὰς ἰδίας κακουργίας εἴησαν ἐπιβεβουλευκότες.

Πυθαγόρᾳ. κγ

Η Φαλάριδος τυραννὶς, τῆς Πυθαγόρου φιλοσοφίας πλεῖστον ὅσον δοκεῖ κεχωρίσθαι. κωλύει δὲ ὅμως οὐδὲν, καὶ τούτων οὕτως ἐχόντων, συγγενομένους ἡμᾶς, τὴν ἀτρεκῆ διάπειραν ἀλλήλων λαβεῖν. δύναιτο γὰρ ἂν καὶ τὰ πόρρωθεν διεστῶτα συναγαγεῖν ἐς ταυτὸν ὁμιλία. ἐγὼ μὲν οὖν ἀκοῇ τὰ περὶ σοῦ πυνθανόμενος, ἄριστον ἄνδρα πέπεισμαί σε εἶναι. σὺ δὲ περὶ ἐμοῦ μὴ κρῖνε. ψευδὴς γάρ με δόξα λυπεῖ. οὐ μὴν ἀλλ᾽ ἐμοὶ μὲν οὐκ ἔστιν ἀσφαλὲς ἀφικέσθαι πρός σε, δι᾽ ἣν κατηγοροῦμαι τυραννίδα.

ἄνευ μὲν γὰρ ὅπλων καὶ δορυφόρων ἐρχόμενος, εὐεπιχείρητος ἔσομαι· μεθ' ὅπλων δὲ καὶ φρουρᾶς, ὕποπτος. σοὶ δὲ πᾶσα ἀσφάλεια κινδύνων ἀπηλλαγμένῳ, καὶ παραγενέσθαι πρός με καὶ μεθ' ἡσυχίας συμβιῶναι. λαμβάνων δέ μου διάπειραν, ἐὰν μὲν ὡς τύραννον ἐξετάζῃς, ἰδιώτην εὑρήσεις με μᾶλλον ἢ τύραννον· ἐὰν δὲ ὡς ἰδιώτην, ἔχοντά τι διὰ τὴν ἀνάγκην καὶ τυράννου. κρατεῖν γὰρ οὐχ οἷόν τε τοιαύτης ἀρχῆς, ὠμότητι μὴ χρώμενον. εἰ δ' ἔστιν ἐν τυραννίδι χρηστότης ἀκίνδυνον, διά τε πολλὰ καὶ διὰ τοῦτό σοι ποθῶ συγγενέσθαι. πείσομαι γάρ σοι τὴν ἡμερωτέραν ὁδὸν προελθεῖν, ἐὰν τὸ πιστὸν εἰς σωτηρίαν τῷ πεισθησομένῳ, μετὰ τῶν Πυθαγόρου λόγων ἡ ἀλήθεια προσβεβαιώσῃ.

Θώρακι. κδ

Πότερον ἐμαυτὸν ὡς ἀσαφῶς γράφοντα μέμψομαι, ἢ σὲ ὡς ἑκουσίως μαθεῖν μὴ βουλόμενον αἰτιάσομαι, ἀγνοῶ. δύο γάρ σοι μυριάδες ἐκ λογισμῶν λελοίπασιν. εἰ σαφέστερον ἐπιζητεῖς διδαχθῆναι, τοὺς [οὖν] ἄλλῳ σε τρόπῳ διδάξοντας, ἢ σὺ μαθεῖν αὖ ἠθέλησας, ἐν τάχει παρ' ἡμῶν προσδέχου: ἔρρωσο.

Λεοντιάδῃ. κε

Οὐ νῦν, ἀλλὰ πολλάκις ἤδη σοι γέγραφα, μηδεμίαν ἄλλην εὐχαριστίαν ἢ ταύτην ἡμῖν ἀποδιδόναι περὶ τῆς γυναικός. εἰ ἄρα νομίζεις ὑφ' ἡμῶν εὖ πεπονθέναι διὰ τὸν γάμον, τὸ στέργειν ἐκείνην, δι' ἣν ἡμῖν οἴει δεῖν χάριτας ἀπονέμειν, ἐξ ἧς ἡ συνάφεια

τοῦ

(nam abſque armis ac ſatellitibus veniens, patebo inſidiatoribus: cum armis vero ac cuſtodia, ero ſuſpectus) tibi vero omnis eſt ſecuritas, nũllumq; periculum & perueniẽdi ad me, & quiete mecum viuendi. Capiens autem mei experimẽtum, ſiquidem me vt tyrannum examinaueris, magis me priuatum inuenies quam tyrannum: ſi vero vt priuatum, habere me ob neceſſitatem nonnihil etiam tyranni. Obtinere enim huiuſmodi principatum non poteſt, qui non crudeliter ſe gerat. An autem in tyrannide clementia periculo vacet, propter & alia, & propter hoc, deſidero te conuenire. Parebo ſiquidem tibi, adeundum manſuetiorem viam, ſi id mihi parituro certum eſſe ad ſalutem, cum Pythagoræ ſermonibus veritas quoque confirmauerit.

Thoraci. 24

VTRVM meipſum, quaſi obſcure ſcribẽtem reprehendam: an te, quaſi data opera nolentem intelligere, accuſem, ignoro. nam duæ tibi myriades ex rationibus relictæ ſunt. Si manifeſtius quæris doceri, docturos te alio modo, quam tu forſan diſcere voluiſſes, breui a nobis expectato. Vale.

Leontiadi. 25

NON nunc primum, ſed ſæpius iam tibi ſcripſi, ne vllam aliam nobis gratiam referres de vxore (ſi modo te beneficio a nobis iſtis nuptiis affectum putas) quam vt illam amares, cuius gratia te nobis gratiam referre putas oportere, ex qua generis propinquitas erga nos initium ſumpſiſſe tibi apparet. Vale.

Ariphradi. 26

CONTVMACIA, iuuentutiſque temeritas multos homines perdidit: quibus vtriſque vitiis tuum ſcito filium vſum eſſe. Affectus autem ab eo iniuria prædictis de cauſis, vltionem continui: tibi volens, non illi gratificari. Perhibetur enim tibi id a multis teſtimonium, quod optima ipſe moderatione præditus ſis. Quapropter viſum mihi non eſt, propter filii prauitatem, patris contriſtare ſenectutem, nullam facientis iniuriam. Quum enim vnicum iſtum habeas filium, licet omnino malus ſit, eum tamen ob alterius penuriam ſucceſſoris, amas. Nā filii malitiam, patris vincit beneuolentia. Porro ſi non ab inſolentia ceſſauerit, neque tuis præceptis, neque meis ſermonibus obtemperauerit, ne ignores, me tam pro me quam pro te cōuenientes ab eo ſumpturum pœnas. Ne autem, quum malum eum apprehenderit, tum ſuam expendens conditionem, ſimulet ſe ignoraſſe quæ ad te ſcripſerim, etiam ad illum ipſum eiſdem de rebus epiſtolam ſcripſi. Vale.

Antimacho. 27

SI tu quidem habes, & non reddis debitum, ſponte prauus es: ſin autem non habes, facis tu quidem iniuriam: attamen quod præter voluntatem noſtram fit, apud eos qui rem humaniter conſiderant, venia cenſetur dignum. Venia autem (cognoſce) dilatio eſt receptionis, non abſoluta pecuniarum remiſſio.

τοῦ πρὸς ἡμᾶς γένους, ἀρχὴν εἰληφέναι σοι φαίνεται. ἔρρωσο.

Ἀριφραδεῖ. κϛ

Αὐθάδεια, καὶ νεότητος ἀβουλία, πολλοὺς ἀνθρώπων ἀπώλεσεν. οἷς ἀμφοτέροις [τοῖς] πάθεσιν, ἴσθι σου τὸν υἱὸν κεχρημένον. ἀδικούμενος δ' ὑπ' αὐτοῦ δι' ἃς προείρηκα αἰτίας, τὴν ἄμυναν ἐπέσχηκα, σοὶ βουλόμενος, οὐκ ἐκείνῳ χαρίζεσθαι. μαρτυρῇ γὰρ ὑπὸ πολλῶν ἀρίστην ἐπιείκειαν ἔχων παρὰ σεαυτῷ. διόπερ οὐκ ἐδοκίμαζον διὰ υἱοῦ πονηρίαν, λυπεῖν γῆρας πατρὸς οὐδὲν ἀδικοῦντος. ἕνα γὰρ ἔχων παῖδα τοῦτον, εἰ καὶ πάντῃ φαῦλός ἐστι, δι' ἐρημίαν ἄλλου διαδόχου, στέργεις. κακίαν γὰρ υἱοῦ, πατρὸς εὔνοια νικᾷ. ἐὰν μέν τοι μὴ παύσηται πλεονάζων, ἀπειθῇ δὲ καὶ τοῖς σοῖς παραγγέλμασι καὶ τοῖς ἐμοῖς λόγοις, μὴ ἀγνοήσῃς, ὅτι καὶ περὶ ἐμαυτοῦ καὶ περὶ σοῦ λήψομαι τὰς προσηκούσας παρ' αὐτοῦ δίκας. ἵνα δὲ, ὅταν ἐπ' αὐτῷ γένηται τῷ κακῷ, διατείνων ἐν οἷς ἐστι μὴ προσποιηθῇ, δοκεῖν ἠγνοηκέναι, τὰ ὑπ' ἐμοῦ γεγραμμένα πρὸς σὲ, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον περὶ τῶν αὐτῶν ἐπέσταλκα. ἔρρωσο.

Ἀντιμάχῳ. κζ

Εἰ μὲν ἔχων οὐκ ἀποδίδως τὸ δάνειον, ἑκὼν εἶ πονηρός. εἰ δ' οὐκ ἔχων, ἀδικεῖς μὲν, τὸ δὲ ἀκούσιον παρὰ τοῖς ἀνθρωπίνως λογιζομένοις, συγγνώμης ἀξιοῦται. ἡ δὲ συγγνώμη, γίνωσκε ὅτι μέλλησίς ἐστιν ἀπολήψεως, οὐ παντελὴς χρημάτων ἀπόγνωσις.

Ἀριστομένει. κη

Μὴ συνάχθου μοι περὶ τῶν τραυμάτων, ὧν τέτρωμαι κατὰ τὸν πόλεμον. τὸ μὲν γὰρ εὔνουν καὶ συμπαθές σου, ἄγαμαι· τοσοῦτον δ' ἀπέχω τοῦ βαρέως φέρειν ἐπὶ τοῖς τοιούτοις, εἰ καὶ παρ' ὀλίγον ἦλθον ἐξ αὐτῶν ἀποθανεῖν, ὥστε ἀφύκτου τοῦ θανάτου ὄντος πᾶσιν ἀνθρώποις, δεξαίμην ἂν καὶ τῆς εἱμαρμένης θᾶττον, εἰ καὶ πλείονα μοι χρόνον ἐπιτρέποι ζῆν, ἐν πολέμῳ τελευτῆσαι. τί γὰρ ἀνδρὶ γενναίῳ μεῖζον ἀγαθὸν, ἢ περὶ ἀρετῆς καὶ νίκης ἀγωνιζομένῳ, ἀπερείσασθαι τὸν βίον.

Ξενοπείθει. κθ

Οὐκ ἄχθομαι ταῖς διαβολαῖς, οὔτε ταῖς δόξαις αἷς ἔχουσιν ἐφ' ἡμῖν οἱ μὴ δικαίως κατηγοροῦντες. καὶ τοῦτο δι' οὐδὲν ἕτερον πέπονθα, ἢ διὰ τὸ γινώσκειν, ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις φύσει κακοῖς, ἐμοὶ δὲ διὰ τὴν καὶ θεῶν πλεῖον ἰσχύουσαν ἀνάγκην τοιούτῳ γενέσθαι συνέβη. διαφέρει δὲ καθόσον, ὅτι ἐγὼ μὲν τύραννος ὢν, ἐξουσίαν διὰ τὴν ἀρχὴν ἔχειν ὁμολογῶ· ὑμεῖς δὲ ἰδιῶται γεγονότες, παρ' ὅσον δεδοίκατε νόμους, ὁμολογεῖν δέον, ἀρνεῖσθε.

Καταναίοις. λ

Ἀχθέντας αἰχμαλώτους τῶν ὑμετέρων πολιτῶν τινας, οὐδεμίαν ἐκ τῶν μυρίων ἔχοντας ἐλπίδα σωθῆναι, διὰ τὸ μὴ σφόδρα ὑμῖν αὐτῶν ἀναιρεθέντων μέλειν, σέσωκα, οὐκ ἐπιλελησμένος τῆς πρὸς ὑμᾶς ἔχθρας· ἁπάντων γὰρ ἂν εἴην ἐπιλησμονέστατος, εἰ τοῦ θυμοῦ μικροτέραν δίκην παρ' ὑμῶν λαβεῖν

Ariſtomeni. 28

Ne condoleas mihi ob vulnera in prælio inflicta. Tuam quidem beneuolentiam atque cõmiſerationem amplector: tantum autem abeſt, vt talia grauiter feram, licet propemodum ex his mortuus ſim, vt, quum mors omnibus hominibus ſit abominabilis, a fato optem citius, etiamſi diutius permitteret viuere, in prælio mori. Quod enim maius bonum viro generoſo obtingere poteſt, quam de virtute ac victoria certantem, effundere vitam?

Xenopithi. 29

Non moleſte fero calumnias, neq; opiniones, quas de nobis ii habent qui iniuſte accuſant. Et propter aliud nihil ita ſum affectus, quam quod ſciam alios quidem eſſe natura malos: mihi autem contigiſſe, vt talis ſim neceſſitate, quæ plus etiam quam dii poteſt. Differt autem in tantum, quod ego quum ſim tyrannus, licentiam [male faciendi] me habere confitear propter principatum: vos autem priuati [a male faciendo abſtinetis] quatenus metuitis leges: & cum vos fateri oporteret, negatis.

Catanenſibus. 30

Veſtrorum quoſdam ciuium captiuos ad me perductos, nullamque ex ſexcentis ſpem ſalutis habentes, eo quod nõ admodum vobis curæ eſſet, ſi interficerentur, viuos cõſeruaui: non oblit⁹ aduerſum vos inimicitiarũ: Omniũ enim eſſẽ obliuioſiſſim⁹, ſi minores ira pœnas a vobis ſumere

ſumere negligerem. Quum autem iuſtas mihi pœnas perſolueritis, tum vobis calamitatis magnitudo, mala quæ patraſtis, reducet in memoriam.

Steſiohori filiabus. 31

TAVROMENITANI quidem, pro quibus ad me ſcribitis, mandatum vos habere dicentes a patre, cum diſcederet e vita, digni non erant qui vllam conſequerentur humanitatem: (nulla enim vnquam a me re, neque magna neque parua læſi, bellum mihi intulerunt:) Steſichorus autem non hoc ſolum beneficium, quod per vos petit, a me conſequi dignus eſt, vt nempe precia pro captiuorum redemptione accepta, ipſis reddi iubeam: verumetiam, ſi quid impoſſibilibus maius eſt. Nam tametſi quibuſdam mortuus eſſe videtur (quod nemo prudens dixerit) mihi tamen eiuſmodi vir nõ eſt mortuus. Haud enim tantum valere poterit odium, quo Tauromenitanos proſequor, vt Steſichorus nõ accipiat quod petit, ex his quæ in Phalaridis fuerint poteſtate. Omnes enim homines ab illo vinci decet: præ omnibus autem me, qui inter tot hominum millia, quorum cepi experimentum, nullius viderim animam illuſtriorem. Quamobrem & pecunias illis reddi præcepi: & beneficium hoc non (deos teſtor) patri dediſſe veſtro, ſed me ab illo magis accepiſſe exiſtimo.

Critodemo. 32

BONI quidẽ amici officiũ & tu facis, & omnes quicun-

λαβεῖν καταφρονήσαιμι. ὅταν δὲ τὴν κατ' ἀξίαν ὑπόσχητέ μοι, τόθ' ὑμᾶς τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς, ὧν ἐδράσατε κακῶν, ἀναμνήσει.

Ταῖς Στησιχόρου θυγατράσι. λα

Ταυρομενεῖται μέν, ὥσπερ ὧν γράφετε πρός με, ἐντολὴν ἔχειν λέγουσαι παρὰ τοῦ πατρός, ὅτι μετήλλαττε τὸν βίον, οὐδεμιᾶς ἤσαν ἐπιτήδειοι τυχεῖν ἐπιεικείας. οὔτε γὰρ ὑπ' ἐμοῦ πώποτε πλημμεληθέντες οὔτ' ἔλαττον οὔτε μεῖζον, ἐξήνεγκαν ἀδίκως τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον. Στησίχορος δὲ οὐ μόνον ταύτης τῆς χάριτος ἄξιός ἐστι παρ' ἐμοῦ τυχεῖν, ἣν αἰτεῖται δι' ὑμῶν, τὰ λύτρα τῶν αἰχμαλώτων αὐτοῖς, ἅπερ εἰσεπραξάμην ἀποδοθῆναι προστάξας, ἀλλ' εἰ καί τι τῶν ἀδυνάτων ἐστὶ μεῖζον. καὶ γὰρ εἰ τεθνάναι δοκεῖ τισιν, ὅπερ οὐδεὶς ἂν εὖ φρονῶν εἴποι, ἐμοί γοῦν ὁ τοιοῦτος οὐ τέθνηκε. μὴ γὰρ τοσοῦτον ἰσχύσειε τὸ κατὰ Ταυρομενειτῶν μῖσος, ὥστε Στησίχορον αἰτησάμενόν τι μὴ λαβεῖν, ὧν Φάλαρις ἔχει τὴν ἐξουσίαν. πάντας μὲν γὰρ ἀνθρώπους ὑπ' ἐκείνου πρέπει νικᾶσθαι. περιττότερον δὲ πάντων ἐμέ, τὸν ἐν τοσαύταις μυριάσιν ἀνθρώπων ὧν ἐπειράθην, ἀνδρὸς ἐπιφανεστέραν ψυχὴν οὐκ ἰδόντα. διὸ τά τε χρήματα αὐτοῖς ἀποδοῦναι προστέταχα· καὶ τὴν χάριν ταύτην οὐ δεδωκέναι τῷ πατρὶ ὑμῶν μὰ τοὺς θεούς, ἀλλ' αὐτὸς παρ' ἐκείνου μᾶλλον εἰληφέναι νομίζω.

Κλεοδήμῳ. λβ

Ἀγαθοῦ μὲν ἔργον φίλου καὶ σὺ ποιεῖς, καὶ πάντες

ὅσοι

ὅσοι πλεῖόν τι μοι τοῦ μετρίου περὶ ἀνδρείας μαρτυρεῖτε, πεπεισμένοι ταῖς ἐμαῖς βουλαῖς ἢ πράξεσιν ἡττῆσθαι Λεοντίνους. ἐγὼ δὲ σαφῶς οἶδα τὴν μὲν ἀναγκαίαν ἄμυναν ὑπ' ἐμοῦ πεπραγμένην, τὴν δὲ δικαιοτάτην νίκην ὑπὸ τῆς τύχης κατωρθωμένην· οὐδὲν γάρ ἐστιν, ὦ φίλτατε, τῶν ἐν ἀνθρώποις, οὔτε μεῖζον, οὔτε ἔλαττον, ὃ μὴ τῆς ἐκείνης ῥοπῆς βεβαιοῦται.

Κλησίππῳ. λγ

Οὔτε πρῶτον, ὁπηνίκα Ταυρομενῖται ἀδίκως ἐξήνεγκαν τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον, ἀπολυτρώσας τοὺς αἰχμαλώτους ἐκείνους ἐχαριζόμην· τῷ κοινῷ δὲ νόμῳ τῶν Ἑλλήνων. οὐκ ἦν ἀντιώθην, οὔθ' ὕστερον ἀποδιδοὺς ἃ πότε ἔλαβον εὐεργετῶν τοὺς ἀποληψομένους, ὅπερ ὀνειδίζεις, αὐτοῖς ἀπέδωκα· Στησιχόρῳ δὲ πρεσβευσαμένῳ διὰ τῶν θυγατέρων, περὶ αὐτῶν ἐπείσθην. Ταυρομενῖται μὲν οὖν καὶ τεθνηκότι Στησιχόρῳ χάριν εἰδέτωσαν ὧν ἔτυχον· Στησίχορος δὲ τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις. ἐγὼ δὲ περὶ πολλῶν καὶ μεγάλων ἐκείνῳ χάριτας εἰδώς, οὐδὲν περὶ τῆς πρεσβείας ἀμνημονήσω. γινώσκω γάρ, ὅτι δι' αὐτῆς αἰτησάμενός τι παρ' ἐμοῦ, καὶ τυχών, Ταυρομενίτας μὲν εἰς χρήματα εὐηργέτησεν· ἐμὲ δὲ εἰς ἐπίδειξιν ἧς ἔχειν ὑπ' ἀνθρώπων ἀπιστοῦμαι χρηστότητος.

Πολυδεύκει. λδ

Θαυμάζειν διὰ τῆς ἐπιστολῆς ἔοικας τὴν παρὰ πολύ μου μεταβολὴν τοῦ βίου, ὅτι τὸν ἄλλον χρόνον θρασύτερος, ἢ κατὰ τύραννον ἐμφανὴς ὤν, ταννῦν

quicunque ſupra mediocritatem aliquod mihi fortitudinis perhibetis teſtimonium: perſuaſi, meis conſiliis aut actionibus Leontinos eſſe victos. ego vero manifeſte ſcio, neceſſariam quidem vltionē a me factam, optatiſſimam autem victoriam fortunæ munus facinuſque' eſſe. Nihil enim eſt, ô chariſſime, rerum humanarum neque magnum neque paruum, quod non illius nutu ſolidetur.

Cteſippo. 33

NEQVE antea, quando Tauromenitani iniuſte mihi bellum intulerunt, captiuos redimi paſſus, illis gratificari volui: communi autem Græcorum legi nolui aduerſari. neque poſtea reddens, quæ tum acceperam, accepturos beneficio afficere volēs, (quod exprobraſti) illis reddidi: a Steſichoro autem legationem ad me mittente per filias, ea de re perſuaſus ſum. Tauromenitani igitur, mortuo etiam Steſichoro gratiam habeant pro iis quæ ſunt conſecuti; Steſichorus autem ſuis moribus. Ego vero ob multa magnaque illi gratiam habens, neque legationis obliuiſcar huius. Nā cognoſco, quod quum per eam quiddam a me petierit, ſitque conſecutus: Tauromenitanos quidem beneficio affecerit in pecuniis; me autem in benignitatis demōſtratione, qua me præditum eſſe homines non credunt.

Polluci. 34

ADMIRARI per epiſtolam videris magnam vitæ meæ mutationem, quod quum ſuperiori tempore audacius quam tyranno conueniat,

in hoin hominum oculis verſatus ſim,in pręſentia ne ab amiciſſimis quidem videar. Ego vero cupidius iam omnes fugio homines. Fidem enim neque apud alios vllos, neque in amicis firmam deprehendi. Quapropter omnibus magna induſtria perſpectis, deſertiſſimam in Libya ſolitudinem præ hominum conuictu eligendam cenſeo, habitaculaque Nomadum a feris trita. Magis enim adiunctus leonibus abſque periculo cohabitarem, cubaremque tutius cũ omnibus reptilibus, quam cum huius ſeculi hominibus. Tantum nobis multi ac varii continuique caſus experientiæ aſtutiæque contulerunt.

Polygnoto. 35

Et a donando tibi quicquam in poſterum, & a ſcribendo mox ceſſabo,Polygnote:ceſſa autem & tu a laudibus, quibus me apud multitudinem extollis.factis enim me accuſans,non recipiendo ea quæ tibi a me miſſa ſunt, ſermonibus me celebras:neque hoc intelligis, quod ſermo facti vmbra eſſe a modeſtioribus creditus ſit.

Cleomenidi. 36

Mvnera illa, quæcunq; quidẽ ad gymnaſii præfecturam conueniunt, miſimus tibi, olei nempe metretas ducentas, & tritici medimna quadringenta: quæcunque autem conueniunt iuuentuti, filio tuo, vinum nempe, ac pueros ſcribas, Steſichoriq; poęmata: ſi modo non & hæc dona Syracuſanorum quiſpiam ſuſpecta habet,

οὐδὲ τοῖς ἀναγκαιοτάτοις ὁρῶμαι. ἐγὼ δὲ ἐνδεέστερον ἢ δεῖ φεύγω πάντας ἀνθρώπους. πίστιν γὰρ οὔτε παρ' ἄλλοις τισὶν, οὔτ' ἐν φίλοις βεβαίαν εὗρον. διὸ πάντας πολυπόνως ἐπιγνοὺς, τὴν ἀοίκητον ἐρημίαν ἐν Λιβύῃ, τοῦ μετ' ἀνθρώπων βίου αἱρετατέραν ὑπολαμβάνω, καὶ τὰ θηρόβατα Νομάδων ἐνδιαιτήματα. μᾶλλον γὰρ ἐμπελασθεὶς λέουσιν ἀκινδύνως συνδιαλισαίμην ἂν, καὶ συνήθειαν ἑρπετοῖς πᾶσιν, ἢ τοῖς νῦν οὖσιν ἀνθρώποις. τοσοῦτον ἡμῖν αἱ πολλαὶ καὶ ποικίλαι καὶ συνεχεῖς τύχαι ἐμπειρίας καὶ πονηρίας μετέδωκαν.

Πολυγνώτῳ. λε

Καὶ τοῦ δωρεῖσθαί τι σοι πρὸς τὸ μέλλον, καὶ τοῦ γράφειν πεπαύσωμαι, Πολύγνωτε. πέπαυσο δὲ καὶ σὺ τῶν ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς πολλοὺς ἐπαίνων. τοῖς γὰρ ἔργοις μου κατηγορῶν, δι' ὧν οὐδὲν προσδέχῃ τῶν πεμπομένων ὑπ' ἐμοῦ, τοῖς λόγοις με ἐγκωμιάζεις· οὐδὲ τοῦτο συνιεὶς, ὅτι λόγος ἔργου σκιὰ παρὰ τοῖς σωφρονεστέροις πεπίστευται.

Κλεομενίδῃ. λϛ

Τῶν δωρεῶν ὅσαι μέν σοι πρὸς τὴν γυμνασιαρχίαν ἀνήκουσι, πεπόμφαμεν. ἐλαίου μετρητὰς διακοσίους, καὶ πυρῶν μεδίμνους τετρακοσίους. ὅσα δὲ νεότητός ἐστι τῷ υἱῷ σου, τόν τε οἶνον, καὶ τοὺς γραμματεῖς παῖδας, καὶ τὰ Στησιχόρου ποιήματα· εἰ μὴ καὶ ταῦτά τις τὰ δῶρα Συρακουσίων ὑποπτεύσειε, νεωτέρων ἕνεκεν πραγμάτων ὑπὸ τυράννου πεπέμφθαι.

Γοργίᾳ. λζ

Τὰ μὲν ἄλλα τῆς ἐπιστολῆς σου πάντα καλῶς ἡγοῦμαι γεγράφθαι· τὴν δὲ παράκλησιν τὴν ἐπὶ τοῖς μέλλουσι, περιττὴν εἶναι νυνὶ μάλιστα λογίζομαι. ἐγὼ γὰρ οὔτε τελευτὴν, οὔτε τελευτῆς εἶδος φεύγω, σωφρονεῖν ὑπολαμβανόμενος. εἱμαρμένη γὰρ οὐχ ὑπ' ἀνθρώπων νομοθετεῖται, καὶ καθόλου δὲ τὸν ἐξετάζοντα περὶ τῶν τοιούτων, ἢ δεδιότα περὶ τῶν ἐσομένων καλῶν [ἢ κακῶν] λίαν εὐήθη νομίζω, εἴ τις ἢ προγνῶναι τὸ μέλλον δύνασθαι πέπεισται, ἢ προγνοὺς φυλάξασθαι. εἰ δέ τις τὸ μὲν γνῶναι δυνατὸν ἡγεῖται, τὸ δὲ φυλάξασθαι ἀδύνατον, τοῦ χάριν ἐσπούδακεν εἰδέναι τὸ γενησόμενον, ὅπερ ἀγνοοῦντος καὶ γινώσκοντος ἔσται· οὐ μὴν ἀλλ' εἰ καὶ σὺν τῷ γνῶναι καὶ τὸ φυλάξασθαι τοὐπιὸν ἀνυστὸν εἶναι φησί τις, ὡς γενέσθαι καὶ διατάξαι καὶ μεταθεῖναι ἄλλο ἀντὶ τοῦ προγνωσθέντος χείρονος ἐπιεικέστερον, ᾧ τελευτῆσαι δύναιτ' ἄν, ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι· θεοῦ γὰρ ἔργον τὸ τοιοῦτον, οὐκ ἀνθρώπου. ἐνθυμηθεὶς δέ τις τοὺς λεγομένους ἀπὸ τοῦ Διὸς Αἰακὸν καὶ Μίνω καὶ Ῥαδάμανθυν, καὶ τοὺς ἄλλους ἡμιθέους, οὔτε ἀθανάτους γενομένους, οὔτε ἄλλως ἀποθανόντας, ἢ μετὰ τὴν ἰδίαν ἕκαστον εἱμαρμένην, ἢ περὶ μοίρας, ἢ θανάτου δυσανασχετῶν ἢ φοβούμενος, ἐμπεδόφρων εἶναί σοι δοκεῖ. μάλιστα μὲν οὖν πειρῶ καὶ σὺ τοιαύτην διάνοιαν ἐν τοῖς ἰδίοις περὶ τῶν ἀφανῶν ἔχειν, ὡς μηδὲν περὶ αὐτῶν φροντίζειν· ἐπεί τοι περὶ ἡμῶν, ὡς μηδὲν μεριμνώντων ἐπίστασο.

habet, quaſi ob res nouas á tyranno miſſa ſint.

Gorgiæ. 37

CÆTERA quidem in tua epiſtola omnia probe ſcripta arbitror: adhortationem autem tuam futuris de rebus, ſuperfluam nũc maxime cenſeo. Ego enim neque mortem, neque mortis ſpeciem fugio, modeſte in hoc ſentire me exiſtimans. Fatum enim non gubernatur ab hominibus. Et in ſumma, interrogantem anxie de talibus, aut metuentem de futuris bonis, nimis ſtultum eſſe iudico, ſi quis vel præſcire ſe poſſe futura perſuaſus eſt: aut ſi præſciat, cauere. Si quis vero noſſe quidem futura poſſibile arbitratur, cauere autem impoſſibile: cuius rei gratia noſſe ſtuduit, quid eſſet futurum, quod tam eo ſciente quam neſciente erit? Atqui ſi pariter & præſcire ac cauere futura quis dixerit poſſibile eſſe, vt nempe fieri ac diſponi & ſurrogari aliud mitius in præſciti peioris locum poſſe arbitretur, quanam re id efficere poſſet? Ego ſane non puto [*effici poſſe.*] Dei enim hoc opus eſt, non hominis. Quum quis autem animaduerterit, eos qui feruntur a Ioue prognati eſſe, Aeacum & Mino atque Rhadamanthum, aliosque ſemideos, neque immortales factos, neque aliter eſſe mortuos, quam quemque iuxta proprium fatum: an is, vel moleſte ferens, vel metuens fatum aut mortem, prudens tibi eſſe videtur? Maxime igitur contende & tu eiuſmodi de obſcuris obtinere mentem, vt nihil de iis cures: quandoquidem de nobis ſcis, quod nihil anxie ſolliciti ſumus.

Digitized by Google

Demoteli. 58

VENIAM do tibi admonitionum tuarum. Nam cum nunquam fueris tyrannus, tyranno conſulis tyrannidem deponere: deorum quidem mihi neminem dans ſponſorem tutelæ, cui fortaſſis haberem fidem. Temetipſum autem fide dignum arbitraris tanta pro re fideiuſſorem: ignarus propemodum, quod talem deponere principatum periculoſius ſit, quam acquirere. Quemadmodũ enim homini priuato multo vtilius eſt tyrannidẽ nõ occupare, quam occupare: ita tyranno non deponere, quã deponere tyrãnidis principatum. In ſumma vero, de tyrannide ita, vt de hominis natiuitate ac vita, ſentiendũ eſt. Neq; enim homo qui audiſſet de ſua natiuitate (ſi quo modo fieri poſſet) in quot res difficiles per vitam eſſet incaſurus, vnquam vellet naſci: neque homo priuatus tyrannidem affectans, auditis ante tyrannidis infelicitatibus, tyrannus mallet quam priuatus vitam agere. Sic, mi Demoteles, vtilius video homini eſſe, non naſci, quam naſci: & dum viuat, manere priuatum, quam tyrannum agere. Si tu mihi quidem ante occupatam tyrannidem, enarratis illius malis, conſilium dediſſes, omnino perſuaſus eſſem, ne tyrannidem occuparem. Quum autem iam tyrannus ſim, & propter principatus neceſſitatem in multis offenderim, a nullo poſſum homine perſuaderi, vt huius poteſtatem deponam: imo ne a deorũ quidem vllo, qui dominetur. Scio enim deponẽtem me principatum, oportere multa & atrocia paſſum

ab iis

Δημοτέλει. λθ

Συγγνώμην ἔχω σοι τῶν παραινέσεων. τύραννος γὰρ οὐ γεγονὼς, τυράννῳ συμβουλεύεις καταθέσθαι τυραννίδα. θεῶν μὲν οὐδένα μοι διδοὺς ἐγγυητὴν τῆς ἀσφαλείας, ᾧ τάχα ἂν καὶ ἐπείσθην. ἀξιόπιστον δὲ σαυτὸν ἡγούμενος ἀνάδοχον, [καὶ] ὑπὲρ τηλικούτου πράγματος· σχεδὸν οὐκ εἰδὼς, ὅτι τοῦ κτήσασθαι τὴν τοιαύτην ἀρχὴν, ἐπισφαλέστερόν ἐστι τὸ καταθέσθαι. ὥσπερ γὰρ ἰδιώτῃ τοῦ τυραννῆσαι πολλῷ λυσιτελέστερόν ἐστι τὸ μὴ τυραννῆσαι· οὕτω τυράννῳ τοῦ καταθέσθαι, τὸ μὴ καταθέσθαι τὴν ἀρχὴν τῆς τυραννίδος. καθόλου δὲ τὸ περὶ τυραννίδος οὕτως, ὡς περὶ γενέσεως καὶ ζωῆς ἀνθρώπου φροντιστέον. οὔτε γὰρ ἄνθρωπος ἀκούσας περὶ τῆς ἑαυτοῦ γενέσεως, εἴ πως γένοιτο δυνατὸν, ὅσοις μέλλει δυσκόλοις ἐγκυρήσειν παρὰ τὸν βίον, γεννηθῆναι βουληθείη [τὸ] πότ' ἄν· οὔτ' ἰδιώτης ἐσπουδακὼς τυραννῆσαι, προπυθόμενος τὰς ἐν τυραννίδι κακοδαιμονίας, τύραννος ἂν, ἀλλ' οὐκ ἰδιώτης ἐθελήσειε καταβιῶναι. οὕτω, Δημότελες, ἀνθρώπῳ τοῦ μὲν γενέσθαι συμφερώτερον ὁρῶ, τὸ μὴ γενέσθαι· τοῦ τυραννῆσαι δὲ, τὸ μεῖναι μέχρι ζωῆς ἰδιώτην. εἰ μὲν οὖν πρὸ τῆς τυραννίδος τὰ περὶ αὐτῆς μοι διηγησάμενος κακὰ συνεβούλευες, πάντως ἂν ἐπείσθην μὴ τυραννῆσαι. τύραννος δὲ ὢν, καὶ διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς ἀρχῆς εἰς πολλὰ περιεπταικὼς, οὐχ οἷον ἀνθρώπῳ τινὶ πεισθείην καταθέσθαι τὴν ταύτης ἐξουσίαν, ἀλλ' οὐδὲ θεῶν τῷ δυναστεύοντι. καταθέμενον γὰρ τὴν ἀρχὴν, οἶδ' ὅτι δεῖ πολλὰ καὶ δεινὰ παθόντα πρὸς τῶν τυραννηθέντων, οὕτω καταστρέψαι τὸν βίον.

Ἀράτῳ. λθ

Καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι φίλοις ἐπέσταλκα διὰ ταχέως ἐλθεῖν εἰς Ἀκράγαντα· καὶ σοῦ δέομαι, παραγενέσθαι πρὸ ὀλυμπίων. βούλομαι γὰρ τὸν μάλιστα εὐνουστάτων σύλλογον ἀγαγὼν, τὴν πρέπουσαν ἐπιμέλειαν, ὥσπερ ἄλλοτε, καὶ νῦν ποιήσασθαι, καὶ περὶ πραγμάτων ἐπισφαλῶν καὶ μεγάλων γνώμην λαβεῖν, ἀτόπου μὲν ἢ δυσκόλου μεταδώσων οὐδενός. ἀρκέσω γὰρ [ἐγὼ] τοῖς ἐμαυτοῦ πεισθησόμενος δὲ οἷς ἂν εἴποιτε, ἵνα μενούσης μὲν τῆς ἀρχῆς ἐν οἷς ἐστι, πολλάκις ὑμᾶς δεξιώσωμαι· πεσούσης δὲ ταύτης, ἐὰν δοκῇ τῷ δαίμονι, τὴν ὑστάτην λαβόντες προσαγόρευσιν, μνήμονες εὐσεβεῖς ὧν ἐφιλοτιμήθημεν εἰς ὑμᾶς γένοισθε. ἥκετε οὖν ἀνυπερθέτως, τῇ προτέρᾳ προθυμίᾳ κεχρημένοι πρὸς Φάλαριν, ὃν μάλιστα ὑμεῖς γινώσκετε.

Παυρόλα. μ

Ἐδεξάμην τὸν ὑπὸ σοῦ πεμφθέντα μοι στέφανον ὁλκῆς χρυσῶν ἑξακοσίων· ὃν τύχης μὲν ἕνεκα καὶ τῆς τοῦ πέμψαντος φιλοτιμίας εἴληφα. στεφανωσάμενος δὲ αὐτὸν ἡμέραν μίαν, ἐν ᾗ τοῖς πατρῴοις θεοῖς ἐπινίκια τῆς πρὸς Λεοντίνους μάχης ἐβουθύτουν, τὸν αὐτὸν ἀπέσταλκα δῶρον Ἐρυθίᾳ τῇ μητρί σου. οὐδένα γὰρ εὗρον ἀξιώτερον τοιαύτῃ κοσμηθῆναι πολυτελείᾳ, ἢ μητέρα. γένοιο δ᾽ ἂν ἡμῖν καλλίων σὺ καὶ πρεπωδέστερος στέφανος, εἰ τῆς τῶν γονέων εὐχῆς ἄξια φρονῶν εὑρεθείης.

ab iis in quos tyrannidem exercui, ita vitam finire.

Arato. 39

ET aliis amicis omnibus per epiſtolas mandaui, vt quàm primum ſe Agrigentum conferãt:& te obſecro, vt venias ante Olympia. volo enim beneuolentiſſimis congregatis, decentem eorum curam, quemadmodum alias, ita & nunc gerere, ac rebus de periculoſis & magnis capere conſilium. Nullius quidem abſurdæ difficiliſq; rei vos facturus ſum participes (meis enim ipſius contentus ero) pariturus autem iis quę dixeritis, vt manente mihi quidem principatu, in quibus eſt, ſæpius vos laute ſuſcipiam: cadente autem eo, quum viſum fortunæ fuerit, poſtremum a me appellati, memores pie ſitis beneficiorum quæ in vos ſtudioſe ac prolixe contuli. Venite abſque dilatione, priſtina erga Phalarin vſi promptitudine, quem vos præ cæteris maxime cognoſcitis.

Paurolæ filio. 40

SVSCEPI coronã mihi abs te miſſam, aureorum ſexingentorum pondere. quam ob fortunam quidem, mittentiſque largitatem accepi: coronatus autem ea vnam diem, in qua paternis diis ob conſecutam pugnæ aduerſus Leontinos victoriam, mactaui victimas, dono ipſam miſi matri tuæ Erythiæ. Neminem enim reperi digniorem, qui tam precioſo dono exornaretur, quam matrem. Fieres autem tu nobis pulchrior decentiorque corona, ſi parentum voto digna ſapere inuenireris.

Hippolytioni. 41

PERMITTO tibi vt me accedas, ſicuti rogas. Iuſiurãdum autem tibi nullum do, te nihil paſſurum mali, ſed fidem. Si autem meorum verborum promiſſioni non credis, me nunc vere iniuria afficis, non quando accuſatus es. Nam cum ſcias me nulli vnquam transgreſſum eſſe fidem, quaſi me damnaueris, iureiurando tentas. Et quid intereſt ad pietatem, iuſiurandum vel fidem confundere? Vtraque enim voluntas rata facit. Vale.

Polytimoni. 42

SI tu quidem a tuis ipſius moribus facto iudicio, mihi non credis, prudentiæ me condẽnas, non malitiæ: ſin vero a meis, multum ob ignorantiam de me aberraſti. tantum enim abſum a trãſgredienda fide, vt vltro etiã aliis, plus quam conueniret, attendens, quaſi ſtabiliorem fide obtinerent pietatem, ſæpenumero lapſus ſim. Veni igitur, mihi fidem habens ſine dolo ac deceptione. paſſurus quidem nihil iniqui: teſtificaturus autem apud omnes, Phalarin non fallere fidem.

Teucro. 43

ARISTOMENI tuo prædium traditum eſt, & Hippolytion a criminibus abſolutus. Te vero, vt promittis, expectamus. Ego vero beneualeo: ſi hoc bene valere eſt, multa aggreſſum, plurimaque conſecutum, ob deteriora pœnitudine affici etiam de melioribus.

Ἱππολυτίωνι. μα

Ἐπιτρέπω σοι πρός με παραγενέσθαι, καθὼς ἀξιοῖς. ὅρκον δὲ οὐδένα σοι δίδωμοι, τοῦ μηδέν σε πείσεσθαι κακόν, ἀλλὰ πίστιν. εἰ δέ μου τῇ τῶν λόγων ἀπιστεῖς ὑποσχέσει, νῦν με ταῖς ἀληθείαις ἀδικεῖς, οὐχ ὅτι κατηγορήθης. εἰδὼς γὰρ με μηδενὶ πώποτε παραβεβηκότα πίστιν, ὡς κατεγνωκώς, ὅρκῳ μετέρχῃ. καὶ τί διαφέρει πρὸς ἀσέβειαν, ὅρκον ἢ πίστιν συγχέαι· ἀμφότερα γὰρ ἡ γνώμη βεβαιοῖ. ἔρρωσο.

Πολυτίμωνι. μβ

Εἰ μὲν ἀπὸ τῶν σεαυτοῦ τρόπων στοχαζόμενος ἀπιστεῖς ἐμοί, συνέστιν ἐμοῦ καταδικάζεις, οὐ πονηρίαν· εἰ δὲ ἀπὸ τῶν ἐμῶν, ἀγνοίᾳ μου πολὺ διημάρτηκας. τοσοῦτον γὰρ ἀπέχω τοῦ παραβλῶναι πίστιν, ὥστε ἀπ' ἐμαυτοῦ καὶ τοῖς ἄλλοις πέρα τοῦ δέοντος προσέχων, ὡς βεβαιοτέραν πίστεως ἔχουσιν ἀσφάλειαν, πολλάκις ἐσφάλην. ἧκε οὖν ἐμοὶ πεισθεὶς ἄνευ δόλου καὶ ἀπάτης· πεισόμενος ἄδικον μὲν οὐδέν, μαρτυρήσων δὲ πρὸς ἅπαντας, ὅτι Φάλαρις οὐ ψεύδεται [πίστιν.]

Τεύκρῳ. μγ

Ἀριστομένει τῷ σῷ, τὸ χωρίον παρεδόθη, καὶ Ἱππολυτίων ἀφείθη τῶν ἐγκλημάτων. σὲ δ' ὡς ἐπαγγέλλῃ, προσδοκῶμεν. ἐγὼ δὲ ἔρρωμαι, εἰ οὐκ ἔστιν ἐρρῶσθαι, τὸ πολλοῖς ἐπιχειρήσαντα, καὶ τῶν πλείστων περιγενόμενον, διὰ τὰ χείρω μεταμελεῖσθαι καὶ περὶ τῶν βελτιόνων.

Νικίᾳ. μδ

Ἐφ' οἷς μισεῖς σου τὸν υἱόν, ὅτι τοὺς σοὺς οὐ μιμεῖται τρόπους, ὑπὸ τῶν ἄλλων πάντων φιλεῖται. σκώπες οὖν, ὅτι πάντες οἱ τοῦτον φιλοῦντες, σὲ μισοῦσι.

Ἀδειμάντῳ. με

Ἀκούω σε διαφέρεσθαι πρὸς τὸν ἀδελφόν, ὁπότερος ὑμῶν ἐστι χείρων. σοῦ μὲν ἐκεῖνον λέγοντος, ἐκείνου δὲ τοὔμπαλιν σέ. ἐγὼ δ' οἴομαι, μᾶλλον δὲ καλῶς πέπεισμαι, τῶν μὲν ἄλλων πάντων ἐκεῖνον εἶναι κακίω· σοῦ δὲ οὔτε ἐκεῖνον, οὔτε ἄλλων ἀνθρώπων οὐδένα. ἔρρωσο.

Αἰγεσταίοις. μϛ

Παύσασθέ μου τοὺς φυγάδας ὑποδεχόμενοι· Φάλαριν γὰρ οὔτ' εὖ ποιῶν τις, οὔτε κακῶς, ἐνίκησε. μάθοιτε δ' ἂν τὸ τοιοῦτον, εἰ τὰ Μελιταίων καὶ Λεοντίνων ἴδοιτε· εἰς μὲν γὰρ ἐλευθερίας, Λεοντίνοις δὲ δουλείας παραίτιος ἐγενόμην. οἱ μέν, ὅτι τριήρη μου κατέδυσαν· [οἱ] Μελιταῖοι δὲ, ὅτι καταδυομένην ἐβούλοντο σῶσαι. ἔρρωσθε.

Ἀντισθένει καὶ Θεοτίμῳ. μζ

Τῶν ὑπ' ἐμοῦ πεμφθεισῶν δωρεῶν, Ἀντισθένης μὲν τὸ μέρος ἐδέξατο, Θεότιμος δὲ οὔ. διὸ τῷ μὲν οἶδα χάριν, τὸν δὲ οὐ μέμφομαι· ὁ μὲν γὰρ οὐδὲν ἠλάττωσέ με λαβών, ὁ δ' οὐδὲν ἐζημίωσε.

Μενεκλεῖ. μη

Μὴ μεταμέλου χρηστὸς γενόμενος, εἰ βούλει τῆς τοῦ πατρὸς πονηρίας ἀπολιμπανόμενος νομισθῆναι· ἐπεὶ καὶ τοῦ πρώτου χρόνου τὴν πρὸς Καμαριναίους ὑπό-

Niciæ. 44

PROPTER quæ tuum odiſti filium, quod tuos non imitetur mores: ob ea ab aliis omnibus amatur. Intellige igitur, quod omnes qui hunc amant, te oderunt.

Adimanto. 44

AVDIO te diffidere cum fratre, vter veſtrum ſit deterior: te quidem illum dicente, illo autem viciſſim te. Ego vero puto, imo pulchre ſcio, illum quidem aliis omnibus eſſe peiorem, te vero neque illum neque alium vllum hominem. Vale.

Ægeſtanis. 45

CESSATE a recipiendo meos exules. Phalarin enim nemo neque beneficiis afficiens, neq; iniuria, ſuperauit. Diſcere autem hoc poſſetis, ſi res Melitenſium ac Leontinorum ſciretis. Illis enim libertatis, Leontinis autem ſeruitutis autor fui. His quidem, quod triremem meam ſubmerſerunt: Melitenſibus autem, quod ſubmerſam ſeruare voluerunt. Valete.

Antiſthem ac Theotimo. 47

MVNERVM a me miſſorum Antiſthenes quidem partem recepit, Theotimus autem nō. Quapropter illi quidem habeo gratiam; hunc autem non reprehendo. Ille enim recipiens, nihil me reddit pauperiorem: hic autem nullo affecit damno.

Menecli. 48

NE te pœniteat benignitatis, ſi patris prauitatem reliquiſſe vis exiſtimari: quoniam & ſuperioris temporis opinionē apud Camarinēſes

ſimul

ſimul perdes. Pro tempore enim ſimulaſſe, non reuera benignus fuiſſe videberis.

Epiſtrato. 49

VIDERIS tibi quaſi ad fortunatum ſcribere. Ego autem res tibi meas ſummatim ac breuibus exponam. Si hoc eſt fortunatũ eſſe, natum mox orbitatem experiri, iuuenem factum per infortunium ex patria eiici, perdereque plurimam bonorum partẽ, educari in barbaris moribus, fugere iniuria affectum ex omni terra: inſidias pati non ſolum ab inimicis, verum etiam ab iis quos affeceris beneficio: denique tyrannũ factum, abominari vitam in tyrannide: ſane fortunati ſumus.

Onetori. 50

ET tu & omnes amici in hoc mihi certe gratificari poteſtis, vt ne quid rerum mearum examinetis, neque curioſe agatis, niſi ſi quid velim. Res enim noſtrę iuxta fortunam eiuſmodi ſunt, vt magis lætentur inimici, qui eas audierint; quam doleant amici, qui non audierint.

Eteonico. 51

ALIORVM quidem inimicitias, quicunque mali mihi aliquid fecerũt, etiamſi obliuiſcerer, quemadmodum hortaris (Nam cum mortales ſimus, immortalem iram gerere, vt quidã aiunt, non conuenit) hoſtile tamen Pythonis aduerſus me odium, non ſolum nõ viuus, ſed ne mortuus quidẽ (quod tamen omnibus mortuis cõtingit) obliuiſcerer. Is enim eſt, qui maximis me affecit malis, quique poſtquam actus ſum in exilium,

ὑπόληψιν προσαπολεῖς. ὑποκείσεσι γὰρ καιροῦ δόξεις, [καὶ] οὐκ ἀληθείᾳ χρηστὸς γεγονέναι.

Ἐπιστράτῳ. μθ

Ὡς πρὸς δυστυχῆ τινα γράφειν ἔοικας. ἐγὼ δέ σοι τὰ περὶ ἐμοῦ συνελὼν, ἐν βραχεῖ δηλώσω. εἰ τοῦτ' ἔστιν δυστυχεῖν, τὸν γεννηθέντα μὲν ὀρφανίας πειραθῆναι νέον ἢ ὄντα κατὰ περίστασιν ἐκπεσεῖν τῆς πατρίδος, ἀπολέσαι ἢ τὰ πλεῖστα τῆς οὐσίας, τραφῆναι ἢ ἐν βαρβάροις ἔθεσι, φεύγειν ἢ ἐξ ἁπάσης γῆς ἀδικούμενον ἐπιβουλεύεσθαι ἢ μὴ μόνον ὑπὸ ἐχθρῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν εὐεργετουμένων· τυραννήσαντα ἢ, ἀποδέχεσθαι καὶ τὸν ἐν τυραννίδι βίον, δυστυχοῦμεν.

Ὀνήτορι. ν

Καὶ σὺ, καὶ πάντες οἱ φίλοι οὔτ' ἄν μοι χαρίζοισθε, μήτι ἐξετάζοντες περὶ ἐμοῦ μηδὲν, μήτι πολυπραγμονοῦντες, εἰ μή τι βουλοίμην. τοιαῦτα γάρ ἐστι τὰ κατὰ τύχην περὶ ἡμᾶς, ὡς μᾶλλον ἡσθῆναι τοὺς ἐχθροὺς ἀκούσαντας, ἢ λυπηθῆναι τοὺς φίλους μὴ συνυπακούσαντας.

Ἐπονίκῳ. να

Τῆς μὲν τῶν ἄλλων ἔχθρας ὅσοι τι κακόν με δεδράκασιν, ὡς παρακαλεῖς, κἂν ἐπιλαθοίμην, θνητοὺς γὰρ ὄντας, ἀθάνατον ὀργὴν ἔχειν, ὥς φασί τινες, οὐ προσήκει· τῆς μέντοι Πύθωνος εἰς ἐμαυτὸν δυσμενείας, οὐ μόνον ζῶν, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθανὼν, ὃ πᾶσι συμβαίνει τοῖς τετελευτηκόσιν, ἐπιλαθοίμην. ὁ γὰρ τὰ μέγιστά με τῶν κακῶν ἐργασάμενος, αὐτός ἐστιν ὁ μετὰ τὴν ἐμὴν φυγὴν

Ἐρυθίας

Ἐρυθίαν τὴν γυναῖκα, βουλομένην ἐμὲ διώκειν, ἀναινομένην δὲ τούτῳ γήμασθαι, φαρμάκῳ διαφθείρας.

Μεγαρεῦσιν. ιβ

Οὐκ ἐλπίζων παρ' ὑμῶν ἀπολήψεσθαι χάριν, τὰς τριήρεις ὑμῶν ἁλούσας μεθῆκα, προφανῶς καὶ ἐμοῦ πλεούσας. εἰ γὰρ ἐμνημονεύετε χάριτος, οὐκ ἂν ἐπελάθεσθε, ὅτι πρότερον [τρὶς] ὑμᾶς ἀποθνήσκοντας ἐν σιτοδείᾳ σέσωκα.

Λεοντίνοις. ιγ

Λεωνίδαν ὃν ἐξεπέμψατε κατάσκοπον τῶν ἐμῶν πραγμάτων ἁλόντα, δυνάμενος ἀποκτεῖναι, σέσωκα, οὐχ ὑμῖν χαριζόμενος, ἀλλ' ἵνα μὴ ζητῶ, τίς ὑμῖν σαφῶς ἀπαγγείλῃ τὴν παρασκευὴν τοῦ καθ' ὑμῶν πολέμου. καὶ γὰρ ἐμοὶ πιστῶς ἄνευ βασάνου τὰ παρ' ὑμῖν ἐδήλωσεν, ὅτι πάντων ἐνδεεῖς ἐστὲ, πλὴν λιμοῦ καὶ φόβου. τούτων δὲ ὑμᾶς [φησι] καὶ λίαν εὐπορεῖν.

Ἱμεραίοις. ιδ

Ἐγὼ πάντα μὲν ὑπὲρ Στησιχόρου πράττειν ἕτοιμός εἰμι· καὶ, εἰ περὶ αὐτὴν ἔδει με τὴν μοῖραν ὅπλα ἀράμενον περὶ τοῦ θανάτου διαγωνίσασθαι, οὐκ ἂν ὤκνησα, ἐφ' ᾧ γε θεῖον ἄνδρα περὶ κάλλους ὑμνῳδίας ἐπαινούμενον, ὑμῖν τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις περισώσασθαι, ὃν ἐξ ἁπάντων αἱ καθαρώταται θεαὶ μοῦσαι προὐτίμησαν ὑμνοπόλων, δι' οὗ μέλη καὶ χοροὺς [ἀνθρώποις] ἐξήνεγκαν. λογίσασθε δὲ, ὡς ὅποι ποτ' ἂν ταφῇ Στησίχορος, Ἱμεραῖός ἐστι. καὶ πάσης μὲν πα-

Erythiam vxorem meam, volentem me ſequi, renuentemque illi nubere, veneno perdidit.

Megarenſibus. 52

NON quod me ſperem a vobis gratiam recepturum, triremes veſtras captas dimiſi, manifeſte contra me nauigantes. Nam ſi beneficii memores eſſetis, non profecto eſſetis obliti, quod antea ter vos iam in frumentorum penuria morientes ſeruauerim.

Leontinis. 53

LEONIDAM, quem negociorum meorum exploratorem emiſiſtis, captum, cum poſſem interficere, viuum conſeruaui: non vobis gratificari volens, ſed vt non quæram, qui vobis manifeſte annuntiet belli contra vos apparatum. Nam mihi fideliter abſque tormentis res veſtras expoſuit, quod omnium nempe rerum magna laboretis penuria, præterquam famis ac timoris. Horum autem vobis nimis magnam ait ſuppetere copiam.

Himerenſibus. 54

EGO pro Steſichoro quidem omnia facere paratus ſum: etiamſi aduerſus ipſum fatum acceptis armis de morte certandum eſſet, in me nulla eſſet mora, vt diuinum virum, deque hymnorum pulchritudine laudatum vobis aliiſque hominibus conſeruarem: quem præ omnibus poetis lyricis puriſſimæ deæ Muſæ ſingulari affecerunt honore: per quem carmina choroſque ediderunt. Expendite autem, quod Steſichorus, vbicũq; etiam ſepeliatur, Himerẽſis ſit. & propter virtutem quidem, cuiuſuis patriæ dicetur ciuis,manebit autem veſter. Simul autē ne putetis Steſichorū vnū eſſe ex mortuis, ſed in poematibus exiſtere,quę omnibus hominibus facta ſunt communia.Magni beneficii loco accipite, ô Himerēſes, quod heros ille, apud vos quidē natus, educatus, in literiſq; eruditus ſit &vixerit,inq; hymnis carminibuſq; cōponēdis peruenerit ad ſenectutē: apud Catanēſes autē, qui hoc voluerunt ſiue potuerunt obinere, in aliud mutata natura defunctus ſit.Et Himerę quidē tēplū erigatur Steſichori, immortale virtutis monimentū: Catanæ autē (quod ipſi affectarunt)ſepulchrū. De hoc igitur,vt vobis ipſis videtur eſſe optimū,ita facite, vobis neq; pecunias, quantū in me fuerit, neq; arma defutura exiſtimantes,neq; viros. Vnū autē præcogitate, quod neque capientibus vobis ciuitatem in Sicilia, cū Siculi ſitis[indecorū : neq; non capientibus vobis ciuitatē in Sicilia, cū Siculi ſitis] decorū:neq; non capientibus, tutum ſit. Virū autē ne lugeatis, neq; deploretis, mouentes ac incuſantes quicquam illius fortunæ. Steſichori enim mortuum quidem eſt corpus, nomen autem accipiens efficax æuum: glorioſum quidem in vita, beatū autem in recordationibus conſecrabit [æternitati.] Carmina ſane ac verſus & omnigena illius poemata, hortor vt publice in omnibus templis perſcribantur, ac priuatim in ſuis ab vnoquoque ędibus.Tunc enim aboleretur Steſichorus,cum horū aliquid non cuſtodiretur. Quin ſtudioſe etiam ad alios homines quaquauerſus dimittite, ſcientes, quod ciuitas,

quæ

πρίδος κληθήσεται διὰ τὴν ἀρετήν. μενεῖ δὲ ὑμέτερος. ἅμα δὲ. μηδὲ οἴεσθε εἶναι τῶν νεκρῶν Στησίχορον, ἀλλ᾽ ἐν τοῖς ποιήμασιν εἶναι, ἃ κοινὰ πάντων ἀνθρώπων πεποίηται. δέξασθ᾽ ὦ Ἱμεραῖοι παρὰ μὲν ὑμῖν γεννηθέντα, τραφῆναι τὸν ἥρωα καὶ παιδευθέντα βιῶναι, γηράσκοντα ἐν ὕμνοις καὶ μέλεσι. παρὰ δὲ Καταναίοις τοῦτο βουληθεῖσιν, εἴτε δυνηθεῖσιν, εἰς ἄλλο τι τῆς φύσεως μεταβαλλούσης, τελευτῆσαι. καὶ ἐν μὲν Ἱμέρᾳ νεὼς ἱστάσθω Στησιχόρου, μνημεῖον ἀρετῆς ἀθάνατον· ἐν δὲ Κατάνῃ τὸ σπουδαζόμενον ὑπ᾽ αὐτῶν, τάφος· περὶ μὲν οὖν τούτου ὅπως ἂν ἄμεινον δόξειεν ὑμῖν αὐτοῖς, πράσσετε, μήτε χρημάτων τῶν ἐπ᾽ ἐμοὶ, μήθ᾽ ὅπλων ἐνδεεῖς εἶναι νομίζοντες, μήτ᾽ ἀνδρῶν· ἓν δὲ προνοεῖσθε, ὡς οὔτε ἑλοῦσιν ὑμῖν πόλιν ἐν Σικελίᾳ, Σικελιώταις οὖσιν [ἀπρεπές. οὔτε μὴ ἑλοῦσιν ὑμῖν πόλιν ἐν Σικελίᾳ Σικελιώταις οὖσιν] εὐπρεπές· οὔτε μὴ ἑλοῦσιν ἀσφαλές. τὸν δὲ ἄνδρα μὴ στένετε, μήτ᾽ ὀλοφύρεσθε, κινοῦντές τι τῆς ἐπ᾽ αὐτῷ τύχης. τέθνηκε μὲν γὰρ τὸ σῶμα [τὸ] Στησιχόρου. τοὔνομα δὲ παραλαβὼν ὁ ἀτελεύτος αἰὼν, εὐκλεὲς μὲν ἐν βίῳ, μακάριον δὲ ἐν μνήμαις ἀναθήσεται. τὰ μέντοι μέλη καὶ ἔπη, καὶ παντοῖα ποιήματα παραινῶ, καὶ δημοσίᾳ ἐν πᾶσι τοῖς ἱεροῖς ἀνάγραψασθαι, καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ἐν τῷ σφετέρῳ οἴκῳ. πότε γὰρ ἂν ἀφανίζοιτο Στησίχορος, ὅταν τούτων τι μὴ φυλάττηται. εἴς τε τοὺς ἄλλους ἀθρώπους διαπέμψασθε ἐπιμελῶς· εἰδότες, ὅτι μᾶλλον τοῦ γράψαντος ἀνδρὸς, ἡ θρέψασα ἡ θρέψασα πόλις τὸν τοιοῦτον, ὑπὸ πάντων θαυμασθήσεται.

Θρασήνορι. νε

Τὸ Φρούριον ὃ σὺ πορθῶν ἐγκατέλιπες, ὑπὸ τῶν περὶ Τεῦκρον ἐξ ἐπιδρομῆς καθῃρέθη. τοῦ δὲ περὶ τὴν ἐπιστολὴν τείχους, συντομώτερον ἴσθι ληφθὲν τὸ χωρίον.

Αβάριδι. νϛ

Πυνθάνομαί σε χάριν ὁμιλίας ἀνδρῶν ἐπιφανῶν, ἐξ Ὑπερβορέων εἰς τοὺς καθ᾽ ἡμᾶς ἀφῖχθαι τόπους. Πυθαγόρᾳ μὲν οὖν τῷ φιλοσόφῳ καὶ Στησιχόρῳ τῷ ποιητῇ, καί τισιν ἄλλοις τῶν ἐλλογίμων Ἑλλήνων, συμμεμιχέναι καὶ πολλὰ παρ᾽ αὐτῶν προσμεμαθηκέναι, ζητεῖν δὲ καὶ πλείοσιν ἱστορίας χάριν, ὧν οὐκ οἶδα, ἐντυχεῖν. εἰ μὲν οὖν προκατήχηται ταῖς ἐμαῖς διαβολαῖς, καὶ πέπεισαι τοιοῦτον εἶναί με, ὁποῖον οἱ διαβάλλοντες εἰσάγουσι, μεταπείθειν οὐ ῥᾴδιον. εἰ δὲ τὸ ἀληθὲς ἐξετάζεσθαι δικαιοῖς, παρὰ πᾶσι μὲν ἀνθρώποις, μάλιστα δὲ παρὰ σοφοῖς ἀνδράσιν, ἐλθὲ πρός με συγγενησόμενος, ὥσπερ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἀξίων λόγου· γνώσῃ γὰρ ἐκ πείρας, τά τε ἄλλα ἅπαντα [παρ᾽ ἐμοὶ] κάλλιον καὶ σεμνότερον· εἰ δὲ δεῖ εἰπεῖν μηδὲν ὀκνήσαντα, καὶ φιλανθρωπότερον ἢ πρὸς τὴν κατέχουσαν φήμην ἐσχηματισμένα, καὶ τὸν ταῦτα διέποντα καὶ κοσμοῦντα Φάλαριν, οὐδενὸς τῶν σφόδρα ἐπὶ τούτοις θαυμαζομένων ἐνδεέστερον.

Αβα-

quæ talem virum educauit, magis apud omnes erit admirationi, quam ipſe vir qui illa ſcripſit.

Thraſenori. 55

Castellvm, quod tu oppugnans reliquiſti, a Teucri militibus facto impetu deſtructum eſt. Supra vero epiſtolæ celeritatem, adhuc breuius ſcito locum illum eſſe captum.

Abaridi. 56

Accipio te ob conuerſationem cum illuſtribus viris, ex Hyperboreis in loca noſtra veniſſe, & cum Pythagora quidem philoſopho, cumque Steſichoro poeta, cumque aliis quibuſdam præclaris Græcis conuerſatum, multaque ab illis addidiciſſe, quærere autem ob hiſtoriam earum rerum quas ignoras, & cum aliis pluribus congredi. Si tu igitur imbutus es calumniis, quæ aduerſum me feruntur, perſuaſuſque es, talem eſſe me, qualem calumniatores introducunt, a perſuaſione abducere te, non eſt facile. Sin autem æquum cenſes, vt verum examinetur ab omnibus quidem hominibus, maxime vero a ſapientibus viris, veni ad me, mea vſurus conſuetudine, quemadmodum & alii præſtantes viri multi. Cognoſces enim experiētia, cum alia omnia melius caſtiuſque, & (ſi oportet abſque contatione dicere) humanius, quam vt iuxta obtinentem famam ſunt compoſita, tum hæc gubernantem atque ornantem Phalarin, nemine eorum qui propter hæc in admiratione ſunt, inferiorem.

Abaris Phalaridi. 57

INGENIVM oſtendiſti iniuriis ac credulitati aſſuetum: teque genuit non mulier & vir, ſed leæna ſusq; agreſtis. Facis enim omnia vi, ac inſuper robore, malaque exiſtimatione, feritateque. Ne tu voces Abarin, pium virum, in ciuitatem Agrigentum. Aliena enim ſunt mihi, inuidia & immanitas, malaque ignorantia. Si autem prompte me vis in tuas venire ædes, legibus vtẽs Græcis, inuita me in tuam domum, pure agens manibus, animaque, erga quẽmuis ciuẽ tuum & hoſpitem: ſin minus, Abaris te valere iubet.

Phalaris Polyſtrato & Daiſco. 58

ACCREDIMINI, & ne procraſtinetis, celeriter mecum bellum gerere. Propter huiuſmodi enim pręmia, quę dixiſtis in concione, calumniantes me apud Leontinos, neque inuidemus vobis, nec dehortamur ambitioſe contendere.

Nauſicli. 59

EGO quidem (quod iam ſæpius tibi ſcripſi) etiam ſi Hermocrates, ſiue quis alius obſtet, ne dona à me miſſa Philodemi accipiat filia nuptũ data: attamen miſi, dedique. Et laudem æqualem, imo glorioſiorem habeo, in quantum cum huiuſmodi cognatis tyrannus ego, nihilque ad eos pertinens, comparor. Porro aduerſus vituperantes, quod munera dantes credimus, hanc habemus defenſionem, non poſſe beneficiis affectos, pro beneuolentia violentia vti.

Ἄβαρις Φαλάριδι τῷ τυράννῳ. νζ

Ἔδειξας φύσιν οἰκείαν ὕβρεως καὶ ὠμότητος· καί σε ἔτεκεν οὐ γυνὴ καὶ ἀνὴρ, ἀλλὰ λέαινα, καὶ σῦς ἄγριος. ποιεῖς γὰρ πάντα βίᾳ, καὶ προσέστι ἰσχύι δόξῃ κακῇ καὶ ἀγριότητι. μὴ σύ γε κάλει Ἄβαριν, ἀσεβῆ ἄνδρα, εἰς πόλιν Ἀκράγαντα. ἀλλότρια γὰρ ἐμοῦ φθόνος καὶ χαλεπότης, καὶ κακὴ ἄγνοια. εἰ δὲ προθύμως με θέλεις ἐλθεῖν εἰς τὸν οἶκον, νόμοις ἑλληνικοῖς χρώμενος, προκαλοῦ με εἰς σὴν ἑστίαν, καθαρὸς ὢν χερσὶ, καὶ ψυχῇ πρὸς πάντα πολίτην σὸν καὶ ξένον. εἰ δὲ μὴ, χαίρειν σοι Ἄβαρις λέγει.

Φάλαρις Πολυστράτῳ καὶ Δαΐσκῳ. νη

Ἐγχειρεῖτε, καὶ μὴ μέλλετε διὰ τάχους ἐμοὶ πολεμεῖν. ἐπὶ τοιούτοις γὰρ ἄθλοις οἷς δημηγοροῦντες ἐλέγετε, διαβάλλοντές με πρὸς Λεοντίνους, οὔτε φθονοῦμεν ὑμῖν, οὔτε ἀποσυμβουλεύομεν φιλοτιμεῖσθαι.

Ναυσικλεῖ. νθ

Ἐγὼ μὲν, ὅπερ ἤδη πολλάκις ἐπεσταλκώς σοι τυγχάνω, κἂν Ἑρμοκράτης, ἤ τις ἄλλος εἴρξῃ τὰς παρ᾽ ἐμοῦ δωρεὰς λαβεῖν τὴν Φιλοδήμου θυγατέρα γαμουμένην, ἀποπέμπων δέδωκα· καὶ τὸν ἔπαινον ἴσον, μᾶλλον δὲ εὐκλεέστερον ἔχω παρ᾽ ὅσον πιστοῖς συγγενέσιν ὁ τύραννος καὶ μηδὲν προσήκων ἀντιξετάζομαι. πρὸς δὲ τοὺς ὀνειδίζοντας ὅτι χαριζόμενοι πείθομεν, ταύτην ἔχειν τὴν ἀπολογίαν, τὸ μὴ δύνασθαι τοὺς εὐεργετουμένους ἀντὶ φιλοφροσύνης, βίᾳ χρήσασθαι.

Ἀριστολόχῳ. ξ

Ἐπιλαθόμενος ἧς ἔχειν ἠρνοῦ πονηρίας, καὶ γενόμενος ἄλλος τις πρὸς ἡμᾶς, ἢ οἷος εἶ, χαλεπὸν καὶ καθ᾽ ἑκάστην ὑπέλαβε. μὴ τοῦτο μόνον εἰ πολλάκις ὑπ᾽ ἐμοῦ καὶ καθ᾽ ἑκάστην γε κατηγορίαν εὖ παθὼν, οὐ τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμείβῃ. ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ ἐάσω χρηστότητα τὴν δοκοῦσαν εἶναί μοι, τῆς κατ᾽ ἐμαυτοῦ πονηρίας ἐνέγκασθαι δευτέραν αἰτίαν. ἀλλ᾽ εἰ μηδὲ σὺ σεαυτοῦ πρός με εὐεργετεῖν βεβουλημένον φείδῃ, ἡμῶν γε οὕτως ἐχόντων ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τάχα ἂν ἐπιεικέστερος ὀφθείης.

Ἐπιχάρμῳ. ξα

Περὶ τῶν αὐτῶν ὧν σὺ καὶ Δημοτέλης ἡμῖν συνεβουλεύετε ἀποστῆναι τῆς τυραννίδος, ταῦτα οὐ δυσνοοῦντες, ἀλλ᾽ ἀγνοοῦντες διὰ τὴν ἀπειρίαν, οὕτω συνεβουλεύετε. τὸ μὲν γὰρ ἄρξασθαι τυραννίδος, ὀρεγομένου τοῦ παύσασθαι ἦν, οὐκ ἔτι διὰ τὸ πολλὰ μὴ δεόντως πρᾶξαι· ὥσπερ οὐδὲ τῷ τοξότῃ μεθέντι τὸν οἰστὸν, ἀναλαβεῖν τὸ βεβλημένον. ἀλλ᾽ εἰ μὲν δυνατὸν ὑμῖν [ἐστιν] ἀνελεῖν τὴν ἀρχὴν τῆς τυραννίδος, καὶ δὴ ποιεῖτε. εἰ δὲ τοῦτ᾽ ἐστὶν ἀδύνατον, ἀδυνατωτέραν ἴστε τὴν ὑμετέραν παραίνεσιν ἐμοὶ δόξαι συμφέρειν.

Τιμοσθένει. ξβ

Τῶν στρατιωτῶν οἱ μὲν ἡμίσεις εἰς τὸ Φρούριον ἐπιμείναντες, ἐκκοψαλασαν· οἱ δ᾽ ἄλλοι, τὰς ἐπιδρομὰς τῆς θαλάσσης διαχωσάτωσαν· ἵνα τῆς πλημμερίδος διαφυγείσης, ἔνεργον ἀντὶ ἀργοῦ γένηται τὸ πεδίον·

ἀνακείσθω

Ariſtolocho. 60

OBLITVS prauitatis, quã te habere negabas, factuſq; alius ꝗſpiã erga nos, quã qualis es, videbaris. Difficile hoc, atq; ſingulas per accuſationes, temerariũ pene fuit credere: ego tamẽ accuſatorib. tuis nolui habere fidẽ. Inde quanto melior te fuerim, recordare, non hoc ſolũ, quod frequent̃ a me, idq; ſingulis in accuſationib. beneficiis affectus, nõ ſimilia nobis retribuas. Ego .n. nõ ſinã, vt probitas, quæ ꝗbuſdã ineſſe videtur, malitiæ aduerſũ memet ſecũdã culpã adferat. Verũ ſi nõ tibi ipſi, quẽ ego beneficiis afficere decreui, ꝑcis: nobis ſaltẽ ita plurimũ affectis, [parce]. Quod ſi curares, cito humanior cõſpicereris.

Epicharmo. 61

EISDEM de rebus tu ac Demoteles nobis dediſtis conſilium, vt nẽpe a tyrannide deſiſtamus. Hæc vos non maleuolentes, ſed ignorantes, ob inexperientiam ita conſuluiſtis. Incipere enim tyrannidẽ, in volunlate appetentis eſt: deſiſtere autẽ a tyrannide, non iam, eo quod multa non conuenienter ſint perpetrata: quemadmodũ neq; ſagittarius telũ emiſſum poteſt recipere. Cæterũ ſi facere poteſtis, vt tyrannidis tollatur principiũ, id ſane facite. Sin vero hoc fieri non poteſt, multo minus fieri poſſe ſcitote, vt mihi veſtra cohortatio videatur eſſe vtilis.

Timoſtheni. 62

MILITVM dimidia pars maneant in caſtello, idq; exſcindãt: aſt alii incurſus maris aggeribus obſtruant, vt exũdatione perſiccata, pro cãpo inculto atq; ocioſo, aptum culturæ reddant.

Digitized by Google

Repoſita autem ſit illis de vtroque opere gratia, qui primi ſuum opus confecerint.

Ariſtolocho. 63

SI te id, quod Steſichorus olim captus venia a nobis dignatus eſt, impellit ad ſcribendum cōtra me Tragœdias, quaſi eum omnibus poetis placide ac manſuete acturum, multum a veritate aberras. Non enim approbo in commune poetas, ſed bonos tantum poetas: neque qui inimicitias mecum exercent, ſed generoſiſſimos inimicos. Tu vero malus poeta cum ſis, imbelliſque inimicus, tam iuxta virilem animum quā poeticā facultatē, Steſichoro temetipſū æquas. Cognoſces autē celerrime dicti hui⁹ diſtinctionē, non multo poſt; nō ob ea quæ in me ſcribis, (omnium enim hominū timidiſſimus eſſem, ſi me vel conuerterem propter tuas fabulas) ſed quod talis inimicus & poeta cum ſis, iiſdem temetipſum & Steſichorum dignum putes.

Amphidamanti & Thraſybulo. 64

Vos quidem pecunias, quas mutuo accepiſtis, Teucro reddidiſſe dicitis: is vero negat ſe accepiſſe. Non poſſum mehercle, neque vobis, neque illi non credere. Is enim requirit, an habeatis redditionis roborationem: vos autem illi credidiſſe dicitis, vt amico. Quas ob cauſas licet non receperim, ne cuiuſquam tamen verbis non credere videar, tanquam relatas & acceptas exiſtimabo: idque tantiſper, dum vel omnino ignorauero huiuſce rei veritatem: aut impoſtorem illū ex vobis, quiſquis eſt, prauum inuenero. Melius enim puto, multarū pecunia-

rum

ἀνακείσθω δ' ἡ περὶ ἑκατέρων αὐτῶν χάρις, τοῖς πρώτοις τὸ καθ' ἑαυτοὺς ἔργον ἀποτελέσασιν.

Ἀριστολόχῳ. ξγ

Εἰ τὸ Στησίχορον ἀδείας ἀξιωθῆναι παρ' ἡμῖν αἰχμάλωτόν ποτε γενόμενον, ἐπαίρει σε κατ' ἐμοῦ γράφειν τραγῳδίας, ὡς πᾶσι τοῖς ποιηταῖς ἡμέρως προσενεχθησομένου [μου], πολὺ τῆς ἀληθείας διαμαρτάνεις. οὐ γὰρ ἀποδέχομαι κοινότητι ποιητάς, ἀλλὰ τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ποιητῶν· οὐδὲ τοὺς εἰς ἔχθραν ἐμοὶ καταστάντας, ἀλλὰ τοὺς γενναιοτέρους τῶν ἐχθρῶν. σὺ δέ, κακὸς μὲν ποιητής, ἄναλκις δὲ ἐχθρὸς ὤν, καὶ κατ' ἀνδρείαν καὶ κατὰ δύναμιν ποιητικὴν Στησιχόρῳ σεαυτὸν προσεικάζεις. γνώσῃ δὲ τὴν [ταχίστην] τοῦ λεγομένου διαίρεσιν, οὐκ εἰς μακράν, οὐ περὶ ὧν εἰς ἐμὲ γράφεις· πάντων γὰρ ἂν εἴην ἀψυχότατος, εἰ καὶ τῶν σῶν ἐπιστρεφοίμην δραμάτων· ἀλλ' ὅτι τοιοῦτος ὢν ἐχθρὸς καὶ ποιητής, τῶν αὐτῶν σεαυτὸν καὶ Στησίχορον ἀξιοῖς.

Ἀμφιδάμαντι καὶ Θρασυβούλῳ. ξδ

Ὑμεῖς μὲν ἀποδεδωκέναι τὰ χρήματα, ἃ ἐδανείσασθε, Τεύκρῳ λέγετε· ὁ δ' οὔ φησιν ἀπειληφέναι. οὐκ ἔχω δὲ μὰ τὸν Ἡρακλέα οὔθ' ὑμῖν ἀπιστεῖν, οὔτ' ἐκείνῳ μὴ πιστεύειν. ὁ μὲν γὰρ ἐπιζητεῖ βεβαίωσιν ὑμᾶς ἔχειν [τινα] τῆς ἀποδόσεως· ὑμεῖς δὲ ὡς φίλῳ πεπιστευκέναι λέγετε. δι' ἅς γε αἰτίας οὐκ ἀπειληφώς, ἵνα μὴ δόξω τισὶν ὑμῶν ἀπιστεῖν ἐν τοῖς λόγοις, ὡς κεκομισμένος προσδέδεγμαι. εἴη μέντοι μέχρι παντὸς ἀγνοεῖν με τἀληθές, ἢ τὸν πλάνον ὑμῶν οὗτος ὅς τις ἐστί, πονηρὸν εὑρεθῆναι. κρεῖττον γὰρ ἡγοῦμαι πολλῶν χρημάτὴν ἐνεγκεῖν ζημίαν, ἢ φίλων. ἀνάγκη δὲ τῆς ἀληθείας ὑφαιρεθείσης, ἀντὶ φίλων τοὺς ἀδικοῦντας καὶ ψευδομένους, ἐχθροὺς γενέσθαι.

Πελοπίδῃ. ξε

Οὔτ' ἂν ἐγὼ γράψαιμι πρὸς Στησίχορον περὶ ὧν ἀξιοῖς· οὔτ' ἂν ἐκεῖνος ἐπινεύσειεν, εἴς τινα τῶν οὐκ ἔτι ζώντων ἐξενεγκεῖν μέλος, εἰ καὶ γράψαιμεν ἡμεῖς. ἀπόχρη δέ μοι χάριν εἰληφέναι παρ' αὐτοῦ, τὴν ἐπὶ τῇ Νικοκλέους γυναικὶ ποίησιν. εἰ δέ τι βούλει παρ' ἡμῶν αἰτεῖν, οὗτινος ἡ ἐξουσία οὐκ ἐπ' ἀλλοτρίαν, ἀλλ' ἐπὶ τὴν ἐμὴν ἄνεισι γνώμην, ἐπίστελλε.

Τηλεκλείδῃ. ξς

Ἰδίᾳ τινὶ χρώμενος γνώμῃ, πρὸς πολλοὺς ἤδη τῶν ἐμῶν ἑταίρων διείλεξαι. τοῦτ' ἴσως διαπραττόμενος, ὃ καὶ γέγονεν, εἰς ἐμὲ κομισθῆναι τοὺς λόγους, ὡς οὐκ ἐχρῆν μετὰ τὸν δημιουργὸν τοῦ ταύρου Περίλαον, ἄλλους κατεργάσασθαι, τῷ τρόπῳ τῆς αὐτῆς αἰκίας· τὸν γὰρ ἴδιον λύειν ἔπαινον. ἐγὼ δὲ οὐδὲ τῆς ἐπὶ Περιλάῳ τιμωρίας ἐπαινούμενος, ἐπιστρέφομαι· τιμωρὸς γὰρ οὐκ ἐγενόμην ἐπαίνου χάριν, οὔτε τῆς ἐπὶ τοῖς ἄλλοις κολάσεως διαβαλλόμενος ἄχθομαι. δόξης γὰρ αἰσχρᾶς ἢ καλῆς, ἄμιωα κεχώρισμαι. εὖ μέντοι καὶ τοῦτο ἴσθι, ὅτι τοῦ μέλλειν καὶ ἄλλους τινὰς ἐν τῷ ταύρῳ διαφθείρεσθαι χάριν, ἐκολασάμην αὐτὸν, ἐπεὶ τοῦ χαλκοῦ κατασκευῆς ἕνεκα, δωρεᾶς, οὐκ ἀπωλείας ἦν ἄξιος. δίκαιον μὲν οὖν ἐκείνῳ τὰς περὶ τούτων αἰτίας, καὶ τοῖς εἰς τοῦτο

rum iacturam facere, quam amicorum. Neceſſum eſt autem inuenta veritate, pro amicis, eos qui fecerunt iniuriam, ſuntque mentiti inimicos fieri.

Pelopidi. 65

Neque ego ſcribere poſſem Steſichoro de iis quæ petis: neq; ille annueret, in quempiam qui adhuc viuat, carmen edere, etiamſi ſcriberemus nos. Sufficit autem mihi, quod beneficium ab eo receperim, poemate in Nicoclis vxorem cõpoſito. Si quid autem vis a nobis petere, cuius facultas non ad alienum, ſed ad meum redit arbitrium, ſcribe.

Teleclidi. 66

PROPRIO quodam vſus cõſilio, apud multos iam meos familiares diſſeruiſti, (hoc fortaſſe conſequi volens, quod & factum eſt, vt tui ad me perferrentur ſermones) quod non oportuerat poſt Perilaum tauri opificem, alios etiam eo ſupplicii modo conficere: Nam ita me meam ipſius deſtruere laudem. Ego vero, neque ſi ob Perilai ſuppliciũ lauder, me vorterim: (pœnam enim non ſumpſi laudis gratia) neque ſi vituperer ob aliorũ ſupplicia, ægre fero. Ab opinione ſiquidẽ turpi vel honeſta, vindicta ſeparata eſt. Quin & hoc bene ſcias, me illũ eã ob cauſam puniuiſſe, quod etiam alios quoſdã in tauro perditurus eſſem: quoniam quod ad æris opificium attinet, præmio, non perditione dignus erat. Iuſtũ igitur, illi culpas de his, & illis qui hãc ſubire fortunam fortunã cogerentur, repoſitas eſſe. Si vero & in nos cõferuntur ab iis qui iniquius iudicant, non ægre ferimus, dum demonſtrare poſſimus, occiſos omnes, ſupplicio fuiſſe dignos. Nã incipite a primo qui punitus eſt, quẽ ego pro omnib⁹ hominibus, imo pro ipſa humana natura cõbuſſi, eodem modo de omnibus inquirite. Nã ſi Perilai ſuppliciũ, ceu iuſtũ, laudatis: etiã aliorũ ſupplicia, quoſcunque pro alienis iniuriis puniui, neutiquã conuenienter reprehẽdere poteritis: neq; eorũ quos perfidos factos occidimus, propter exitiũ quod mihi ſunt machinati. Nimirũ ſane valde inconſideratus eſſem, ſi eos qui aliis male fecerunt, etiamſi mihi benefeciſſent, ſupplicio afficerẽ: eos vero qui mihi ſtruxiſſent inſidias, indemnes ſinerẽ, infamiamq; pro iis qui nihil ad me pertinẽt, ad hoc vt inſidiãtibus terribilis eſſe viderer, in me recipiens, in propriis periculis contarer. [Certiores iã facti ſumus de tuo iudicio, neq; oportet pluribus obſtrepere, ſed deſine & tibi ipſi mihiq; negociũ faceſſere.]

Paurolæ filio. 67

QVVM perueniſſem Himeram neceſſarium ob negocium, audiui Steſichori filias poemata ad lyram canere, partim quæ ipſe Steſichorus ſcripſit, partim virginum propria. Erant autem virginum, Steſichori poematis inferiora: aliis autem, ſi qua per collationem examinarentur, multo meliora: vt ego ter beatum exiſtimauerim eum, qui ita eas docuiſſet: ipſas quoque ter beatas, quæ, præter naturam, ad tam profundam perductæ eſſent eruditionem.

τύχης ἥκειν βιαζομένοις ἀνακεῖσθαι· εἰ δὲ καὶ εἰς ἡμᾶς ἀναφέροιντο ὑπὸ τῶν ἀγνωμονέστερον κρινόντων, οὐκ ἀχθόμεθα, ἕως ἔχομεν ἀξίους ἀποδεικνύναι τῆς κολάσεως τοὺς ἀναιρουμένους. δεξάμενοι γὰρ ἀπὸ τοῦ πρώτου κολασθέντος, ὃν ὑπὲρ ἁπάντων ἀνθρώπων, μᾶλλον δὲ αὐτῆς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐπυρπόλησα, τὸν αὐτὸν τρόπον τῆς ἐξετάσεως ἐπὶ πάντων ποιεῖσθε. εἰ γὰρ τὴν ἐπὶ Περιλάῳ κόλασιν ὡς δικαίαν ἐπαινεῖτε, καὶ τῶν ἄλλων ὅσους ὑπὲρ ἀλλοτρίων ἀδικημάτων ἐκολασάμην, οὐ δήπου μέμφοισθε ἂν προσηκόντως. [οὐδὲ] ὅσων ἀνῃρήκαμεν ἐκσπόνδων ἐμοὶ γεγενημένων, δι' οὓς ἐμηχανήσαντο ὀλέθρους. ἦ πού γε σφόδρα ἂν ἄβουλος εἴην, εἰ τοὺς ὑπὲρ ἄλλων κακούργους, ἐάν με καὶ εὖ ποιῶσι, τιμωρούμενος, τοὺς εἰς ἐμὲ ἐπιβουλεύοντας ἀζημίους ἐάσαιμι· καὶ τὴν δύσκλειαν ὑπὲρ τῶν μὴ προσηκόντων, ἐπὶ τὸ φοβερὸς δοκεῖν εἶναι τοῖς ἐπιβουλεύουσιν ἀναδεχόμενος, ὑπὲρ τῶν ἰδίων κινδύνων ὀκνήσαιμι. [πεπείσμεθα δὴ περὶ τῆς ἀξιώσεώς σου. καὶ οὐ δεῖ πλείοσιν ἐνοχλεῖν. παῦσαι δὲ καὶ σεαυτῷ καὶ ἐμοὶ πράγματα παρέχων.] Παυρολᾳ. ξζ

Ἀφικόμενος εἰς Ἱμέραν, ἀναγκαίας εἵνεκα πραγματείας, ἤκουσα τῶν Στησιχόρου θυγατέρων ποιήματα λυριζουσῶν. ἃ μὲν αὐτοῦ Στησιχόρου γεγραφότος, ἃ δὲ τῶν παρθένων ἴδια. ἦν δὲ τὰ μὲν Στησιχόρου τὰ τῶν θυγατέρων ἥττονα· τὰ δὲ ἄλλων εἴ τινα κατὰ σύκρισιν ἐξετασθείη, κατὰ πολὺ βελτίονα· ὥστε με τρισόλβιον ἡγήσασθαι τὸν διδάξαντα, τρισολβίας δὲ καὶ τὰς περὶ φύσιν ἐπὶ τοσοῦτον βάθος παιδείας ἀχθείσας.

ἐκει

εἶεν δὴ Παυρόλα. σφόδρα γὰρ καὶ διὰ ταῦτα ἐπιζητῶ μαθεῖν, τίνα δή ποτε γνώμην ἔχων, τὸ μὲν σῶμα γυμνάζεις ὅπλοις τε καὶ κυνηγεσίαις, καὶ ταῖς ἄλλαις κακοπαθείαις· τὴν δὲ ψυχὴν ἀγύμναστον ἐᾷς λόγου τε καὶ παιδείας ἑλληνικῆς, ἣν ἐχρῆν πρώτην ἐπὶ τὰ τοιαῦτα συνησκῆσθαι, καὶ μόνην. σώματος μὲν γὰρ ἐπιμελητέον, ὑγείας χάριν, ἢ ἰσχύος, εἰ μή τις τῶν ἱερῶν ἀγώνων ἕνεκα ἀθλοίη· ψυχῆς δὲ πάντας τρόπους προνοεῖσθαι χρὴ, τὸν μέλλοντα μετὰ ἀρίστης τιμῆς ἐν δημοκρατουμένῃ ζήσεσθαι πόλει. εἴ γε μὴ σὺ οὖθ' ὃ κατηγοροῦσί τινες, ὥρμηκας ἐπὶ τὸ ζηλοῦν καὶ μιμεῖσθαι τὸν ἐν τυραννίδι βίον, ὡς προσήκοντά σοι κατὰ νόμους, καὶ διὰ τοῦτο σωματικὴν ἐπασκεῖς ῥώμην, οἰόμενος ἁρμόζουσαν εἶναί σοι τὴν ἰσχὺν, εἰς τοιαύτης δυναστείας κατάκλησιν. ὅπερ ἐὰν εὖ φρονῶν τυγχάνῃς, παρὰ τοῦ μεταμελομένου περὶ μοναρχίας, οὐχ ἑκουσίως· ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης τοῦτον ἐπανελομένου τὸν βίον, γνώμην λάβε. ὁ γὰρ ἀμφοτέρων πεπειραμένος, τυραννηθῆναι μᾶλλον ἂν δέξαιτο, ἢ τυραννῆσαι. ὁ μὲν γὰρ, ἕνα φοβεῖται, τῶν ἄλλων χαλεπῶν ἀπηλλαγμένος, τὸν τύραννον· ὁ τύραννος δὲ καὶ τοὺς ἔξωθεν ἐπιβουλεύοντας, καὶ δι' οὓς σώζεται. ἀνάγκη γὰρ αὐτῷ μετὰ τῶν πολλῶν φίβων καὶ ταλαιπωριῶν, πρώτους εὐλαβεῖσθαι τοὺς φυλάττοντας· ὥστε ἐμφρονέστερον δεξάμενος τὴν τοῦ συμβουλεύοντος πατρὸς εὔνοιαν, ἴσος ἀξίου πᾶσιν εἶναι. τὸ δὲ ἐκ φόβων διηνεκῶν καὶ κινδύνων ἀδιαπαύστων αὐτεξούσιον, ἐχθροῖς καὶ

παισὶν

Age nunc Paurola. valde enim & propter hæc cupio cognoſcere, quem nā tantū animū habēs, corpus quidem exerces armis ac venationibus, aliiſq; vexationibus: animā autē inexercitatam ſinis & ſtudiis & Gręca eruditione, quā primam ac ſolā ad huiuſmodi excultā ſimul eſſe oportebat. Corporis enim cura habenda eſt, ſanitatis gratia, vel roboris (niſi ſe quiſpiā ſacra ob certamina ærumnis exerceat) animæ autem habere prouidentiam omni cum modo conuenit, qui optimo cū honore in ciuitate, populari vtenti gubernatione, victurus ſit. Niſi tu hoc (quod prædicāt quidā) inſtituiſti, ad ſectandā imitādāque in tyrannide vitā, quaſi competentem tibi iuxta leges: & propterea corporis robur excolis, putans cōgruere tibi validas vires ad huiuſmodi dominationis acquiſitionem. Cuius tu rei (ſi recte ſapis) ab eo quē monarchię pœnitet, quiq; non ſponte, ſed ex neceſſitate hanc ſuſcepit viuendi rationē, conſiliū accipe. Qui enim vtrāq; vitam, tyrānicam nempe ac priuatam, expertus eſt: is potius ſub tyranno, quam tyrānum agere optauerit. Priuatus enim vnum metuit tyrannum, ab aliis liber difficilibus rebus: tyrannus autem eos quoque qui foris ſibi ſtruūt inſidias, eoſque a quibus ſeruatur. Neceſſe enim illi eſt, cum multis timoribus atq; miſeriis ipſis, in primis metuere ipſos cuſtodes. Itaque prudentius cōſulentis patris amplexus beneuolentiā, velis omnib. æqualis eſſe. Cæterum monarchicā illā potentiam, inter timores aſſiduos periculaque indeſinētia verſantē, inimicis atq; inimicorum

filiis

filiis dimitte.Si vero propter inexperientiam ac iuuentutem, tyrannicam putas vitam aliquid habere iucundum ac delectabile, & non ſupremas calamitates infelicitateſque, omnino quidem aberras, hocque tibi ignorantia vſu venit. roga autem Deum, ne tibi vnquam tyrannicæ vitæ experimentum exhibeat.

Eidem. 68

NON multas te pecunias cenſeo petiuiſſe, ita me dii ament, ſed meipſum reperio negligẽtius filii benignitati ſubminiſtrare. Eſſet enim tibi, vnde in ea quæ dicis poſſes expendere: atque ita danti tibi citius defuturi ſunt amici qui accipiant,quam petenti patris benignitas.Quãto enim magis prægreditur ſplendide donandi ſtudium,tanto ſequitur vt acquiras digne tanta animi magnitudine.Quum autem ſemel aliquibus faciendi alacritas adfuerit,iis recte abſoluẽdi copiam fortuna præſtat. Ne tu igitur, me reueritus,tali vtaris loquendi libertate, quaſi non libenter pauca dem filio, propter quem omnia acquiſiui. Tantum enim abeſt, vt te reprehendam ob liberalitatem in amicos: vt læter etiam ſupra modum, teque horter, vt digna cogites tanta humanitate:vt non ſolum ad præſens magnanimus ſis,ſed eadem tecum permanẽte fortuna, in perpetuum iſtud propoſitũ cuſtodias. Quod ergo damus, libenter damus (generoſe Paurola) & refertur nobis abs te gratia expenſorum modo, ita bonæ ſpei pleno atque benigno.

Erythia

παισὶν ἐχθρῶν πάρεις. εἰ δ' ἀπειρίᾳ καὶ νεότητι τὸν ἐν τυραννίδι βίον οἴει τι τερπνὸν καὶ προσφιλὲς ἔχειν, ἀλλ' οὐ τὰς ἀνωτάτω συμφορὰς καὶ κακοδαιμονίας, πάντως μὲν ἁμαρτάνεις, καὶ τοῦτο πάσχεις δι' ἄγνοιαν. εὔχου δέ σοι τὸν θεὸν, μηδέποτε τυραννικῆς πεῖραν παραστῆσαι τύχης.

Τῷ αὐτῷ. ξη

Οὐχ ὑπὸ σοῦ πολλὰ νομίζω χρήματα αἰτεῖσθαι, μὰ τοὺς θεοὺς, ἀλλ' ἐμαυτὸν ἐνδεέστερον εὑρίσκω ἤδη χρηστότητι παιδὸς ὑπηρετεῖν. εἴη μέν τοι σε εἰς ὅσα φῂς ἀναλίσκειν· καὶ οὕτω διδοὺς τῶν ληψομένων φίλων ἀπορήσεις θᾶττον, ἢ παρὰ σοῦ πατρὸς αἰτούμενος. ὅσῳ γὰρ ἂν προηγῆται τὸ λαμπρῶς χαρίζεσθαι, ἔπειτα τὸ [μὴ] μεγαλοφροσύνης ἀξίως κτᾶσθαι. ὅταν δὲ ἅπαξ τὸ δρᾶν πρόθυμον παρῇ τισὶ, τὸ κατορθοῦν ἕτοιμον αἱ τύχαι παρέχονται. μὴ δὴ καταιδούμενάς με τοιούτοις παῤῥησιάζου λόγοις, ὡς οὐκ ἀσμένως ὀλίγα διδόντα υἱῷ, δι' ὃν τὰ πάντα περιεποιησάμην. τοὐναντίον γὰρ ἀπέχω τοῦ μέμφεσθαί σε τῆς πρὸς τοὺς ἑταίρους ἐκτενείας, ὥσθ' ὑπερφυῶς ἡδόμενος, ἄξια παραινῶ σοι διανοεῖσθαι τῆς τοσαύτης φιλανθρωπίας· ἵνα μὴ μόνον πρὸς τὸ παρὸν ᾖς μεγαλόφρων, συμπαραμενούσης δέ σοι τῆς αὐτῆς τύχης, ἐσαεὶ φυλάττῃς βούλημα. καὶ δίδομεν οὖν ἀσμένως, ὦ γενναῖε Παυρόλα, καὶ λαμβάνομεν χάριν παρὰ σοῦ, τὸν τρόπον τῆς δαπάνης, οὕτως εὔελπιν καὶ χρηστὸν ὄντα.

Ἐρυθίᾳ. ξθ

Εἰ μὲν εὐλαβουμένη τὸν ἐν τυραννίδι βίον, οὐ τολμᾷς εἰς Ἀκράγαντα πέμψαι Παύρολαν, συγγνώμην ἔχω σοι, καὶ ὡς γυναικὶ καὶ ὡς μητρὶ, δεδοικυίᾳ περὶ ἀγαπητοῦ παιδός. εἰ δ' ὡς μόνη, καὶ οὐ μετ' ἐμοῦ γεγεννηκυῖα, μόνη δικαιοῖς ἔχειν αὐτὸν, ἀγνωμόνως κρίνεις τὰ περὶ γονέων. κατὰ μὲν γὰρ τὸν ἀποτομώτατον λόγον, πατρὸς ἂν εἴη παῖς μᾶλλον, ἢ μητρός· κατὰ δὲ τὸν εὐγνωμονέστερον, ἑκατέρων ἴσος. εἰ δὲ τὸ μεταδοῦναί ποτε καὶ τῷ γεγεννηκότι τὸν υἱὸν, σαυτῆς ἐλάττωσιν ἡγῇ, τί δοκεῖς τὸν μηδὲ μέρους ἀξιούμενον; κοινωνικώτερον δὴ ποιοῦσα, πέμψον αὐτὸν ὡς ἐμέ. οὐ διὰ μακρᾶς ἥξοντα πρὸς σέ, ἀλλὰ θᾶττον, καὶ μεθ' ὅσων δεῖ Φαλάριδος καὶ Ἐρυθίας παῖδα· ἵνα εἰ καὶ μὴ μεθ' ἐμοῦ, μετ' ἀλλήλων γοῦν ἐν ἀφθονίᾳ πλούτου βιωτεύητε. εἰς τίνας γὰρ ἄν τις ἀναγκαιοτέρους εὔξαιτο περιουσιάζειν, γυναικὸς ἢ παιδὸς οὐκ ἐπιμεληθείς· ἐγὼ δὲ περὶ ὑμᾶς ἐσπουδακὼς ὡς εἰκὸς ἄνδρα καὶ πατέρα, βούλομαι τὴν παρ' ἐμοὶ χρημάτων μοῖραν οὐκ ὀλίγην ἐν ὑμῖν τοῖς φιλτάτοις ἐναποθέσθαι. καὶ τοῦτο σὺν τάχει πρᾶξαι, καὶ διὰ τἆλλα μὲν, οὐχ ἥκιστα δὲ [καὶ] διὰ τὸ ἐπιὸν γῆρας, καὶ διὰ τὴν πρόσφατον συμβεβηκυῖάν μοι χαλεπὴν νόσον. ὑπομιμνήσκει γάρ με τελευταίαν ἡ γειτνίασις τοῦ ζῆν ἀνθρώπῳ προθεσμίαν, τὴν ἐνεστῶσαν ἡμέραν. τῆς δὲ παρουσίας τῆς Κρήτηθεν εἰς Ἀκράγαντα, καὶ τῆς ἐνθένδε πάλιν ἀφόβου, τὸ πιστὸν αὐτῷ πρὸς ἀσφάλειαν, ἡ τοῦ πατρὸς εὔνοια παρέξεται μᾶλλον, ἢ ὁ τῆς μητρὸς φόβος.

Πολυ-

Erythiæ vxori. 69

Si tu quidem ob metum tyrannicę vitæ, non audes Agrigentum mittere Paurolam, ignoſco tibi, & vt mulieri, & vt matri, chariſſimo filio metuenti: ſin vero, quaſi ſola & non mecum genueris, ſola eum habere iuſtum putas, inique iudicas de iure parentum. Nam iuxta exactiſſimam rationem, filius eſſet patris potius quam matris: iuxta æquiſſimam vero, amborum pariter. Quod ſi aliquãdo filium patri tradere, tuam ipſius diminutionem putas: quid cenſes ſentire patrem, cui ne pars quidem fruendi filii datur? Fac igitur pro amborum iure, ac mitte illum ad me, non poſt longum tempus ad te rediturum: ſed cito, & cum quibus redire oportet Phalaridis & Erythiæ filium, vt ſi non mecum, vos ſaltem iſtic ſimul in rerum opulentia viuatis. In quos enim magis neceſſarios ſua quis optet large profundere, qui non curam habuerit vxoris aut filii? Ego vero qui eam circa vos diligentiam curamque adhibui, quam adhibere maritum & patrem par eſt, volo mearum opum partem nõ paruam in vos mihi chariſſimos collocare. Atque hoc facere quamprimum, cum propter alia, tum non minus propter aduenientem ſenectutem, difficilemque morbum, qui recens mihi accidit. Commonefacit enim me, vt præſentem ſemper diem, ſtatum viuendi terminũ homini ęſſe exiſtimem. Vt autem e Creta Agrigẽtum venire tuto queat, atque hinc redire, fidem illi ſecuritatis, magis præſtabit patris beneuolentia, quam matris timor.

Polyclito medico. 70

HAVD ſcio, vtrũ in te magis admirer, ô Polyclite, vimne artis medicæ, an morum tuorum fidem. Artis enim vis, morbum qui tyrannum occiſurus erat, ſuperauit: mores autem, honores, præmiaque tyrannicidarum. Per hæc autem ambo tua iuſticia diſcurrens, duobus me periculis perditum, nempe ineuitabilis morbi impetu, ac hoſtium præmiis, ſaluum conſeruauit. Soli enim tibi in manu erat, ſi me perempturus erat morbus, tuque nihil ex arte opis tuliſſes, videri tyrannum occidiſſe: & ſi non peremiſſet, cum quidlibet mihi abs te datum, prompte, tãquam ad ſalutẽ faciens, acciperẽ, me perdidiſſe. iuuiſſet autem & opinio, quod me perdidiſſes, ad conſequenda eadem præmia. At tu noluiſti iniquum lucrũ, pro iuſta gloria amplecti. Fortaſſis autem, ne opportunitas quidem, quæ me tibi ob morbum in manus tradidit, pii tyrannicidii habebat formam. Ego igitur in tua poteſtate cõſtitutus, vt poſſes mihi quicquid velles facere: non habens quam tibi pro tanta virtute dignam gratiam referam: hoc vnum ſcio, quod medicinæ autore Deo digne ſapere eruditus ſis. attamen vna cum artis medicæ tuæq; fidei laudibus, miſi tibi pro vitæ meæ cõſeruatione præmia, phialas excocti auri quatuor, craterasque argenteos, non noſtri ſeculi arte factos, duos: thericliorũ poculorũ iuga decẽ, pueros incorruptos viginti, argẽtiq; myriadas Atticas quinque. Scripſi autem & Teucro procuratori meo, vt tibi annuũ det ſtipendium, quantũ accipiunt

Πολυκλείτῳ.

Οὐκ οἶδα τί σου μᾶλλον θαυμάσαιμι, ὦ Πολύκλειτε, τὴν ἰσχὺν τῆς ἰατρικῆς, ἢ τὴν τοῦ τρόπου πίστιν. ἡ μὲν γὰρ ἰσχὺς τυραννοκτόνον νενίκηκε πάθος. ὁ δὲ τρόπος, τιμὰς τυραννοκτόνους. δι' ἀμφοτέρων δὲ τούτων, ἡ σὴ δικαιοσύνη δραμοῦσα, τὸν δυσὶ κινδύνοις ἀναιρούμενον, ἀφύκτου τε νόσου προσβολῇ, καὶ τιμαῖς πολεμίων, διεσώσατο. μόνῳ γάρ σοι παρῆν, κτείναντός με τοῦ πάθους, μηδὲν ἀπὸ τῆς τέχνης ἀντιπράξαντι, τετυραννοκτονηκέναι δοκεῖν· καὶ μὴ κτείναντος, πᾶν ἑτοίμως [τὸ] δοθὲν, ὡς ἐπὶ σωτηρίᾳ μου λαμβάνοντος, διαφθεῖραι. σὺ δὲ καὶ τὸ δόξαι διαφθεῖραι, πρὸς τὸ τυχεῖν τῶν ὁμοίων τιμῶν. ἀλλ' οὐ γὰρ ἐβουλήθης κέρδος ἄδικον, ἀντὶ δόξης δικαίας ἑλέσθαι. ἴσως γὰρ οὐδὲ εἶχεν ὁ παραδεύς σοι καιρὸς ἐμὲ διὰ τὴν νόσον, τυραννοκτονίας εὐσεβοῦς τόπον. ἐγὼ μὲν οὖν ἐπὶ σοὶ γενόμενος, ὅτι βούλοιό μοι χρῆσθαι, τὰς ἀξίας χάριτας οὐκ ἔχων τοσαύτης ἀρετῆς ἀποδοῦναι, τοῦθ' εὖ οἶδα, ὅτι τοῦ κτίσαντος θεοῦ τὴν τέχνην, ἄξια φρονεῖν ἐπαιδεύθης. ὅμως [δὲ] σὺν τοῖς τῆς ἰατρικῆς καὶ τοῖς τῆς πίστεως ἐπαίνοις, ἀπέσταλκά σοι τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς χαριστήρια. φιάλας ἀπέφθου χρυσοῦ τέσσαρας, καὶ κρατῆρας ἀργυροῦς οὐ τῆς καθ' ἡμᾶς τέχνης δύο· καὶ ποτηρίων θηρικλείων ζεύγη δέκα, καὶ παῖδας ἀφθόρους εἴκοσι, καὶ ἀργυρίου μυριάδας ἀττικὰς πέντε. γέγραφα δὲ καὶ Τεύκρῳ τῷ ἐπὶ τῆς διοικήσεως, διδόναι σοι σύνταξιν, ὅσην λαμβάνουσιν οἱ τε ναύαρχοι καὶ οἱ σωματοφύλακες, καὶ τῶν λοιπῶν οἱ ταξίαρχοι, μικρὰν ἀμοιβὴν ἀντὶ μεγάλης εὐεργεσίας. προσκείσθω δὲ τῷ κατὰ δευτέρῳ τῆς εὐχαριστίας, τὸ προσομολογεῖν, ἴσην ἀμοιβὴν οὐκ ἔχειν ἀποδοῦναι τὸν εὐεργετηθέντα.

Τῷ αὐτῷ. οα

Ἀπέλυσα διὰ σὲ Κάλλαισχρον, οὕτως ἐπιβουλεύσαντά μοι φανερῶς, ὡς μὴ μόνον ὁμολογῆσαι τὴν ἐπίθεσιν, ἀλλὰ καὶ τοὺς συνωμότας μηνῦσαι. προσθεῖναι δὲ τῇ μηνύσει, καὶ τὸν τόπον ἐν ᾧ, καὶ πότε, καὶ πῶς ἔμελλον ἐπιχειρεῖν. ἀλλ' ἦν ἀμνήμονος, ὡς ἔοικεν, ἀνδρὸς, μὴ χαρίσασθαι σωτηρίαν ἀνθρώπῳ, τῷ ταύτην δεδωρημένῳ. ἅμα δὲ ἐλογιζόμην, ὅτι κἀμοῦ μὲν ἦν, τὸ δοῦναι τοιαύτην χάριν ἰατρῷ σεσωκότι. πρὸ πολλοῦ δὲ σοὶ τὸ λαβεῖν πρεπωδέστερον, τῷ τῆς ἰατρικῆς προστατοῦντι, καὶ πάντας σώζοντι τοὺς δεηθέντας. ἰδέτω μέν τοι τὸ παράλογον Κάλλαισχρος, ὅτι ζωῆς παρὰ σοῦ χάριν εἴληφεν, ἑτέρου ζωὴν οὐ δικαίως ἀφελόμενος. ἀφήρηται [μὲν] γὰρ οὐ μελήσας, ἄλλως δὲ ἠτύχηκεν.

Περιαθένει. οβ

Τὴν Εὐβούλου καὶ τὴν Ἀριφάντου γυναῖκα, τῶν ἐπιβουλευσάντων μοι Περιάθενες, ἃς ἑλὼν αἰχμαλώτους ἔπεμψας, ὡς ἀπολουμένας πρός με, σφόδρα σπουδάσας τὸ πρῶτον ἀνελεῖν, σέσωκα. καὶ πάντως που θαυμάζεις, ὅτι ὑφήρηκα τῆς ὀργῆς. εἰ δὲ καὶ πύθοιο τὴν αἰτίαν, ὅτι δι' εὐγενείας ὑπερβαλλούσης ἀπόδειξιν, μᾶλλον ἂν ἔτι θαυμάσειας.

ἐρωτώ-

nauium præfecti ac corporis cuſtodes, cæteriq; ordinum duces: paruulam retributionem pro magno beneficio. Incumbat autem ei qui ſatis referre gratias non poteſt, confeſſio, quod qui beneficium accepit, parem retributionem reddere non poſſit.

Eidem. 71

DIMISI propter te Callęſchrũ, qui mihi ita manifeſte inſidiatus eſt, vt non ſolum inuaſionem confeſſus ſit, verumetiam coniuratos indicarit: indicioque addiderit locum in quo, & quando, & quomodo me aggreſſuri erant. Verum ingrati,vt videtur,viri erat,non donare ſalutem homini, qui eandem mihi quoque contuliſſet.Simul autem ratiocinabar,ad meum etiam pertinere officium, vt beneficium hoc darem medico,qui me ſaluum conſeruaſſet:multo autem tibi decentius eſt hoc accipere, qui artis medicæ primas tenes,omneſque ſeruas, ſalutem abs te petentes. Intueatur autem inopinatum caſum Callæſchrus,quod vitę beneficium abs te acceperit,qui alteri vitã iniuſte abſtulit, (nam ablata eſſet,ſi non curam adhibuiſſem)alioquin autem in calamitatem incidiſſet.

Periſtheni. 72

EVBVLI ac Ariphanti vxores,qui mihi ſtruxerunt inſidias, Periſthenes, quas captas ad me miſiſti perdendas, licet antea valde ſtuduerim eas occidere,ſaluas tamen conſeruaui: atque omnino forſan admiraris,quod iram remiſerim. Porro ſi etiam audires cauſam, quod nempe propter excellentis ingenuitatis demonſtrationem conſeruatæ ſint, magis etiam admirareris.

Digitized by Google

Interrogatæ enim à me, an conſciæ viris eſſent inſidiarum, non ſolum hoc confeſſæ ſunt, verumetiam, ſeſe vna cum illis ad tyrannicidium voluiſſe progredi. Ob quam iniuriam (dicente me) vel magnam vel paruam a me vobis factā? Ob priuatam nullam, ſed communem, reſponderunt. Communem enim ſe iniuriam exiſtimare, liberas ciuitates in ſeruitutem redactas eſſe. Quid igitur paſſæ (rurſum me interrogante) dignas mihi huius odii pœnas poteritis perſoluere? Si moriamur, addiderunt. Quum ergo viuere, non mori iudicarem eos qui cum tali virtute moriuntur, tantæ illarum animi magnitudini, Periſthenes, iure peperci ego: tuque omnia quæ cum his captis accepiſti, accerſitis illarum neceſſariis, redde, vt nulla de re, tanquam iniuria affectæ, querantur.

Euandro. 73

ET te, omneſque Himerenſes, imo Siculorum quam plurimos hoc noſſe puto, quod inſidias contra me Himeræ cōpoſitas ſuperauerim: iuſtior exiſtens, quam qui me aggreſſuri erant. Non enim vtique malus iudex, ſuſceptæ in ſuo delubro audaciæ Iupiter erat, vt eos qui iuſtum quid in tēplo feciſſent, tanquā iniuſta facientes, in manus traderet illi, qui merito ab ipſis perdi debuiſſet. Hęc quidē alius nemo crederet: Steſichorum autem audiens contriſtatum, quod inſidiarū cauſam in illius poemata contulit Eubulus, nollē ſane animo mœſto eſſe, quaſi ego id credi-

ἐρωτώμεναι γὰρ ὑπ' ἐμοῦ τὴν ἐπιβουλήν, ἣν συνῄδεσαν τοῖς ἀνδράσιν· οὐ μόνον ἔφασαν, ἀλλὰ καὶ συνορμηθεῖσαι τυραννοκτονεῖν. ἀντὶ ποίας δὲ ἀδικίας, εἰπόντος μου, μείζονος ἢ ἐλάττονος εἰς ὑμᾶς ἐξ ἐμοῦ γενομένης· ἰδίας μὲν οὐδεμιᾶς, τῆς δὲ κοινῆς ἀπεκρίναντο. κοινὴν γὰρ ἀδικίαν ὑπολαμβάνειν τὸ καταδεδουλῶσθαι πόλεις ἐλευθέρας. τί παθοῦσαι τί γάρ τοι πάλιν ἐπανερομένου μου, δίκην ἀποτίσαιντ' ἂν μοι τοῦ μίσους τὴν κατ' ἀξίαν· ἀποθανοῦσαι προσέθηκαν. ζῆν δὲ οὐ τεθνάναι κρίνας, τοὺς μετὰ τοιαύτης ἀρετῆς ἀποθνήσκοντας φρονήματός τε τοσούτου, Περίαθενες, ἐγώ τε δικαίως ἐφεισάμην· συναπάνθ' ὅσα μετὰ τούτων ἔλαβες ὅτε ἡλίσκοντο, μεταπεμψάμενος αὐτῶν τοὺς ἀναγκαίους ἀπόδος, ἵνα περὶ μηδενὸς ὡς ἠδικημέναι μέμψωνται.

Εὐάνδρῳ.

Καὶ σὲ καὶ πάντας Ἱμεραίους, μᾶλλον δὲ τοὺς πλείστους Σικελιωτῶν οἴομαι γινώσκειν τοῦτο, ὅτι τῆς ἐν Ἱμέρᾳ συντεθείσης κατ' ἐμοῦ ἐπιβουλῆς, δικαιότερος ὢν τῶν ἐγχειρούντων περιεγενόμην. οὐ γὰρ δή που φαῦλος ἂν κριτὴς τῶν ἐν [τῷ] σφετέρῳ τεμένει τολμωμένων ὁ Ζεὺς ἐγένετο, ὥστε τοὺς δίκαιόν τι πράξαντας, ἐν ἱερῷ ὡς ἀδικοῦντας ὑποχειρίους παραδοῦναι τῷ προσηκόντως ἂν ὑπ' αὐτῶν ἀπολουμένῳ. ταῦτα μὲν οὖν οὐδεὶς ἂν τῶν ἄλλων ὑπολάβοι· Στησίχορον δὲ πυνθανόμενος ἀνιᾶσθαι, διότι τῆς ἐπιβουλῆς τὴν αἰτίαν, εἰς τὰς ἐκείνου ποιήσεις οἱ περὶ Εὔβουλον ἀνέφερον, οὐκ ἂν ἐβουλόμην ὡς ἐμοῦ ταῦτα πεπεισμένου δυσχεραίνειν. εἰ γὰρ τοῖς τούτου ποιήμασι προσεῖχον, ὥς φασιν αὐτοί, οὐ πονηρίας ἂν ἀπεγνωσμένης, ἀλλὰ χρηστότητος ὑπερβαλλούσης ἔπαθλον ἤραντο.

Ορσιλόχῳ. οδ

Εἰ τὸ μὴ βουληθῆναί ποτε Πυθαγόραν τὸν φιλόσοφον ἀφικέσθαι πρὸς με, πολλάκις ὑπ' ἐμοῦ καλούμενον, διαβολὴν ἔφερέ μοι· καθὼς ἐγκωμιάζων αὐτὸν ἔλεγες, ἐπὶ τῷ φεύγειν αὐτὸν τὴν μετ' ἐμοῦ συμβίωσιν· τὸ παραγεγονέναι, καὶ πέμπτον ἤδη μῆνα συνεῖναι μεθ' ἡδονῆς, πάντως ἔπαινός ἐστιν ἐμός. δῆλον γάρ, ὡς οὐκ ἂν ἔμεινεν οὐδὲ βραχὺ μόριον ἡμέρας, εἰ μὴ τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις εὑρήκει κἀμὲ παραπλήσιον.

Λεοντίδῃ. οε

Ἀμέτροις κέχρησαι λόγοις πρὸς Καμαριναίους, ἐγείρων αὐτοὺς εἰς τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον. εὖ μέντοι καὶ τόδε ἀφ' ἡμῶν ἴσθι, μὴ καλῶς πεπεικὼς αὐτούς, ὅτι οὐ λόγοις ἀπράκτοις ἀμυνούμεθά σε, οἷς [εἰς] ἡμᾶς ἄρχειν δοκεῖς· ἀλλ' ἔργοις, ὧν οἱ πειραθέντες αὖθις οὐκ ἐπεβούλευσαν· τοῦτ' εἰδότες Καμαριναῖοι, πεῖραν οὐ βούλονται λαβεῖν ὀργιζομένου Φαλάριδος. χαριζόμενος γάρ, ἡδίων αὐτοῖς ἔδοξα.

Δημαράτῳ. ος

Μὴ θαύμαζε τὸν Ἀλκίνου καὶ Δορυμένους θάνατον, ὡς μετὰ πικρίας καὶ τυραννικῆς ὠμότητος πεπραγμένον. πολλῷ γὰρ ἔτι θαυμασιώτερον δὶς καὶ τρὶς ἀδείας ἀξιωθέντας ὑπὸ τυράννου, τότε κολασθῆναι.

Ἡγη-

crediderim. Nam ſi illius poematibus animum aduortiſſet, (vt ipſe dicit) non deſperatæ maliciæ, ſed excellentis probitatis præmium abſtuliſſet.

Orſilocho. 74

SI id, quod Pythagoras philoſophus quondam noluit ad me venire, ſæpius a me vocatus, calumniam mihi attulit: quemadmodum tu illum laudabas, quod conuictum meum fugiſſet: omnino id, quod ad me venit, & tertium iam menſem mecum volupe viuit, laus mea eſt. Manifeſtum enim, quod non manſiſſet, ne paruulam quidem diei partem, ſi non & me ſuis moribus conſimilem reperiſſet.

Leontidi. 75

IMMODICIS vſus es ſermonibus ad Camarinenſes, excitans eos ad ſuſcipiendum contra me bellum. Liquido igitur & hoc a nobis ſcias, quum illis non bene perſuaſeris, quod te non ſermonibus inefficacibus, qualibus nos prior laceſſere videris, vlciſcemur; ſed factis: quæ qui ſunt experti, non iterum mihi ſtruxerunt inſidias. Quod quum ſciant Camarinenſes, experimentum Phalaridis irati capere nolunt. Gratificans enim, iucundior ipſis viſus ſum.

Demarato. 76

NE admireris Alcini ac Dorymenis mortem, quaſi cum acerbitate tyrannicaque crudelitate illatam. Longe enim adhuc admirabilius eſt, bis terque a tyranno impunitate dignatos, tandem puniri.

Hege-

Hegeſippo. 77

Tv fortaſſis, atq; alii cognati, quibus præcipue Cliſthenis exiliũ mœrori eſt, nunc tandem cognouiſtis, malo ipſum vſum conſilio in iis, ob quæ patria ſpoliatus eſt: quando nullius alterius rei tempus eſt, quam pœnitẽtiæ: ego vero quum maxime multus eſſet in vana gloria circa gerendam rempublicam aucupanda, tunc maxime illius miſerebar. ſcriptaq; ad eum de his epiſtola, teſtificatus ſum, quem exitum eſſent habitura. Is vero ob honoris voluptatem ſuperbiẽs, nihil mouebatur, nugas meras nos ſuſpicãs ſcribere, inexpertos ciuitatis populari regimine gubernatę: imo ne noſſe quidem volentes ob tyrannidem, illũ, qui pro ciuitate optima patraſſet: donec ſplendidius quam cõduceret, ſe inflans, ſuis ipſius flatibus ſubuerſus eſt. cumq; magno cognouit detrimento, nõ Phalarin imperitũ eſſe ciuitatis bonis legibus inſtitutę, propter principatũ: ſed ſemet ignarũ fuiſſe populi, ob momẽtaneũ ſucceſsũ. Multitudo enim facile in infortunia duci poteſt, principiaq; habet finibus diſſentientia. Proinde ego, & quicunq; nõ deſipit, exibilari mallẽ ab incõpoſita multitudine, quã honorari. Nã illius inimicitiæ citius, quam efficiant quod cupiunt, extinguuntur: neque tum, quum maxime vigent, damnoſæ ſunt. Beneuolentiæ autem opinio, exilia, aut mortes, aut bonorum publicationes, aut nihil ſane his mediocrius, adfert. Per maximum Iouem, Hegeſippe, vt ſcimus, ita dixerimus ad te: *Vulgus omne incompoſitum eſt, demens, inefficax, promptiſſimum*

Ἡγησίππῳ. πδ΄ οζ

Σὺ μὲν ἴσως καὶ ἄλλοι συγγενεῖς, ὅσοις μάλιστα ἀχθομένοις ἐστὶ τὸ φεύγειν Κλεισθένην, νῦν ἐγνώτε κακῶς βεβουλευμένον ἐπὶ τούτοις, ἐφ' οἷς ἀπεστέρηται τῆς πατρίδος, ὅτ' οὐδενὸς ἑτέρου καιρὸς, ἢ μεταμελείας. ἐγὼ δὲ, ὅτε μάλιστα πολὺς ἐν ταῖς τοῦ πολιτεύεσθαι κενοδοξίαις ἦν, τότε μάλιστα ᾤκτειρον αὐτὸν, καὶ ἐπέστελλόν γε περὶ τούτων μαρτυρούμενος οἷ τελευτήσει. ὁ δ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς τοῦ τιμᾶσθαι γαυριῶν, ἐκπαθὴς ἦν, λήρους ἡμᾶς ὑποπτεύων γράφειν, οὐκ ὄντας ἐμπείρους δημοκρατουμένης πόλεως· μᾶλλον δὲ οὐδὲ βουλομένους εἰδέναι, τὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως τὰ ἄριστα πράξαντα διὰ τὴν τυραννίδα· ἕως οὗ λαμπρότερον φυσήσας ἢ συνέφερε τοῖς ἰδίοις φυσήμασιν, ἀνετράπη. καὶ μετὰ ζημίας ἔγνω μεγάλης οὐ Φάλαριν ἀμαθῆ πόλεως εὐνομουμένης διὰ τὴν ἀρχὴν, ἀλλ' αὐτὸν ἀγνῶτα δήμου διὰ τὴν πρόσκαιρον εὐπραγίαν. ἐπαγωγὸν γὰρ ὄχλος εἰς ἀτυχίας, καὶ τὰς ἀρχὰς πρὸς τὰ τέλη διαφωνούσας ἔχων. ἔγωγ' οὖν ὡς πᾶς ὁ μὴ παραφρονῶν, συρίττεσθαι μᾶλλον ὑπὸ πλήθους ἀκρίτου βουλοίμην ἂν, ἢ τιμᾶσθαι. τὸ μὲν γὰρ ἔχθος αὐτοῦ, τάχιον τοῦ διαφθεῖραι, σβέννυται. καὶ οὐδ' ἐν οἷς ἀκμάζει καιροῖς ἐπιζήμιόν ἐστιν. ἡ δὲ τῆς εὐνοίας δόκησις φυγὰς, ἢ θανάτους, ἢ δημεύσεις, ἢ τούτων γε μετριώτερον οὐδὲν, φέρει. νὴ [τὸν] Δία τὸν μέγιστον Ἡγήσιππε, ὡς ἴσμεν, οὕτως ἂν εἴποιμεν πρὸς σέ· δῆμος ἅπας ἄτακτος, ἄνους, ἄπρακτος, ἑτοιμότατος

ἐφ' ὃ

ἐφ᾽ ὅ τι τύχοι μεταχθῆναι, ἄπιστος, ἀβέβαιος, ὀξὺς, προδοτικὸς, ἐψευσμένος, φωνὴ μόνον, αἰωφελὴς, καὶ πρὸς ὀργὴν καὶ πρὸς ἔπαινον εὐχερής. τοῦτ᾽ ἐστὶ, τὸ μετ᾽ ἐνδόξου προπηλακισμοῦ φθείρεσθαι, τὸ δήμῳ πολιτευόμενον ζητεῖν ἀρέσκειν. μεμήνασι δὲ ὅμως τινὲς εἰς τοῦτο, ἀνοήτῳ καὶ δυσκαθέκτῳ ὁρμῇ, μᾶλλον δὲ λύσσῃ χρώμενοι. καὶ πολλοὶ παίδων ὄντες ἐρασταὶ, τοσούτους πόθους οὐκ ἔσχον εἰς τέκνα· καὶ χαίροντες γάμοις, οὐχ οὕτως εἶδον ἀσμένως γυναῖκας· καὶ φιλόπλουτοι φύντες, οὐ παραπλησίως ἔστερξαν χρήματα· καὶ φιλόπλοι καὶ μαχηταὶ, καὶ φιλιπποτρόφοι νίκης ἕνεκα τῶν ἐν ὀλυμπίασιν ἀγώνων, οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἥσθησαν ἑκάστοις τούτων, ὡς ἀθλίαν δόξαν καὶ τιμὴν ἀνόητον, καὶ κρότον ἐπὶ ζημίᾳ τῇ ἑαυτῶν ἀγρεύοντες. τοῖς δὲ τῶν τοιούτων ἐρασταῖς, οἱ μὲν οἰκεῖοι συναχθεσθεῖεν ἂν ὡς ἔνι μάλιστα· οἱ δὲ ἐχθροὶ, τὰ μέγιστα πάντων ἐφησθεῖεν. ὑμεῖς δὲ παραμυθεῖσθε μὲν Κλεοσθένην, συγγενεῖς ὄντες, εἰ ἄρα δυσθύμως ἔχοι ὡς ἀνθρώπινόν τι πεπονθότα· ἀποτρέπετε δὲ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς φιλοτιμεῖσθαι, ὡς ἀνήκεστα ἡμαρτηκότα.

Στησιχόρῳ. οη

Νικοκλῆς ὁ Συρακούσιος (οὐκ ἀγνοεῖς δ᾽ ἴσως ὃν λέγω· διὰ γὰρ ἐπιφάνειαν οἰκείαν, οὐκ ἔστι τῶν ἀγνοηθῆναι δυναμένων ὑπὸ Στησιχόρου) γυναικὸς ἀποθανούσης αὐτῷ, μέγα προσφάτως καὶ περιττὸν ἐπιτέθειται πένθος. εἰκότως· ἔτυχε γὰρ τὴν αὐτὴν ταύτην ἀδελφιδῆν ἔχων καὶ γυναῖκα. οὗτος ὁ

Νικοκλῆς,

vt ad quiduis transferatur, inſidum, inconſtans, acerbum proditorium, mendax, vox duntaxat, inutile, ac ad iram laudemque procliue. Idem eſt, cum glorioſa contumelia peſſum ire, quod in gerenda republica quærere, vt vulgo placeas. Nihilominus tamen inſanierunt quidam in hoc, ſtulto & incoercibili impetu, imo rabie potius vſi: vt multi puerorum amatores, tanta deſideria erga pueros non habuerint: neque nuptiis gaudentes, ita libenter aſpexerint mulieres: & natura auari, non ſimiliter pecunias amauerint: & armorum ſtudioſi, pugnatoreſque: & equorum ſtudioſi altores, Olympica propter certamina: non vſq; adeo horum ſingulis gauiſi ſint, vt illi qui miſeram gloriam, honoremque ac plauſum ſtultum, ad ſuum ipſorum detrimentum venantur. Huiuſmodi autem rerum amatoribus, familiares quidem maxime, quantum fieri poſſet, condolere poſſent, inimici autem ſupra omnia inſultare. Vos autem conſolamini quidem Cliſthenem, quum ſitis cognati (ſiquidem in ægritudine eſt) vt humana paſſum: dehortamini autem ne in iiſdem ambitioſe contendat, vt qui irreparabiliter errauerit.

Steſichoro. 78

NICOCLES Syracuſanus (non ignoras autem fortaſſis quem dicam. nam propter ſuam ipſius claritudinem non eſt ex iis qui poſſint ignoti eſſe Steſichoro) vxore ſibi mortua, in magnum recens ac excellentem luctum incumbit. Et merito: habebat enim hanc eandem & neptem ex fratre, & vxorem. Hic

Digitized by Google

Nicocles(nouerat enim,vt veriſimile eſt,quantis inter nos deſideriis vſi ſumus) miſſo ad me Cleonico fratre ſuo,petiit vt rogarē te, aliquod poema in defunctę laudem cōponeres.Etenim, vt audio a Syracuſanis (qui & de aliis omnibus ei virtutibus, & de ſumma modeſtia teſtimoniū reddūt) nō eſt indigna quæ tuo ore celebretur. Vitaſti tu quidē de tui ſeculi hominibus ſcribere,vt ne quis opinetur poeſin tuā venalē eſſe:eſt autem,ô fide amice,ne ipſa quidem noſtri ſeculi; opportune hinc digreſſa. Ne tu igitur ſolitum tuum conſilium prætendens, repudies deprecationem meam.Neq; enim fas eſt,fruſtrari Phalarin, petentem aliquid a Steſichoro: non quia mihi gratiam vlla de re debeas, ſed quod creditam opinionē æquum putamus abs te confirmari. Da ergo mihi palā beneficium hoc ingenii tui vbertim collaturus: petenti quidem, quæ daturus es, in meipſum: accepturo autē,in amicum. Reliquum eſt, ſi tu quidē annuiſti hoc mihi beneficiū, vt noris eam dici Cleariſtā, Syracuſanam genere, patre Echecratide natam, neptem & vxorem,cuius dixi,quæ ſedecim cum marito vixit annos, adque trigeſimū ætatis pervenit annum, duorum puerorū matrem, mortuamque ex corruptione.Hæc quidē argumentorum capita ſunt. vtinam autem affleris à deabus, quarū es in poteſtate, vt ſingulas ſcriptionis partes digne exequaris, tuumque ſacrum ac hymnidicum caput Muſarū cognatio exornet, cum aliis hymnis, tum quopiam etiam in Cleariſtam facto, de quo nunc tibi ſcripſimus.

Digitized by Google

Νικοκλῆς, ᾔδει γὰρ ὡς ἔοικεν ὅσοις πρὸς ἀλλήλους κεχρήμεθα πόθοις· πέμψας πρός με Κλεόνικον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἠξίου ὅπως σου δεηθείην ἔπαινον ἐν ποιήσει διαθέσθαι περὶ τοῦ ἀνθρώπου. καὶ γὰρ ὡς πυνθάνομαι Συρακουσίων, πᾶσαν τε τὴν ἄλλην ἀρετὴν πρὸς δὲ καὶ τὴν ἀνωτάτω σωφροσύνην αὐτῷ προσμαρτυρούντων, οὐκ ἔστιν ἀνάξιος ὑπὸ τοῦ σοῦ στόματος ὑμνηθῆναι. πεφύλαξαι μὲν οὖν γράφειν εἰς τοὺς κατὰ σεαυτὸν ἀνθρώπους, ἵνα μὴ δόξῃ σου τὴν ὠνίαν εἶναι τὴν ποίησιν. ἔστι δ', ἡ πιστὴ φιλότης, οὐδὲ αὕτη καθ' ἡμᾶς, εἰς τὸ χρεῶν ἀπηλλαγμένη. μὴ δὴ τὸ συνήθες σου τῆς γνώμης προβαλλόμενος, ἀποστραφῇς μου τὴν δέησιν. οὐδὲ γὰρ εἰκὸς ἀτυχῆσαι παρὰ Στησιχόρου Φάλαριν αἰτησάμενον· οὐχ ὅτι χάριτας ὀφείλεις ὑπέρ τινος, ἀλλ' ὅτι τὴν πεπιστευμένην δόξαν ἀξιοῦμεν ὑπὸ σοῦ βεβαιωθῆναι. δὸς δή μοι προφανῶς χάριν τῆς σαυτοῦ φύσεως ἀφθόνως, αἰτουμένῳ μὲν ἃ δώσεις, εἰς ἐμαυτὸν· ληψομένῳ δὲ εἰς φίλον. λοιπὸν εἴ γε νένευκας ἐπὶ τὴν χάριν, Κλεαρίστην καὶ Συρακουσίαν τὸ γένος, Ἐχεκρατίδου πατρὸς, ἀδελφιδῆν, οὗ γεγράφαμεν, καὶ γυναῖκα, ἑκκαίδεκα συνεζηκυῖαν ἔτη, τριακοστὸν δὲ ζήσασαν, δυεῖν παίδοιν μητέρα, τεθνηκυῖαν δὲ ἐκ διαφθορᾶς, τὰ μὲν κεφάλαια τῶν ὑποθηκῶν ταῦτα. ἐμπνευσθείης δὲ εἰς τὰ κατὰ μέρος τῆς γραφῆς, ὑφ' ὧν κατέχῃ θεῶν, καί σου τὴν ἱερὰν καὶ ὑμνοπόλον κεφαλὴν, ἡ μουσῶν συγγένεια κοσμήσειεν ἄλλαις τε ὑμνῳδίαις, καὶ τῇ νῦν ὑφ' ἡμῶν εἰς Κλεαρίστην ἐπεσταλμένῃ.

Τῷ

Τῷ αὐτῷ. οθ

Τῶν μὲν ἐπὶ Κλεαρίστῃ μελῶν, πολλή σοι καὶ μεγάλη χάρις ἀποκείσεται. καὶ γὰρ ἐπέδωκας σαυτὸν εἰς ἃ παρεκάλουν, καὶ ταῖς κατὰ μέρος οἰκονομίαις ὑπερφυῶς συνηνέχθης· καὶ τὸ σχῆμα τῆς γραφῆς θαυμαστῶς ηὐδοκίμησεν, οὐ παρ᾽ ἐμοὶ μόνῳ (ἐγὼ γὰρ ἐπὶ πᾶσιν ὁμοίως ἄγαμαι τοῖς Στησιχόρου) ἀλλὰ καὶ τοῖς συνακούσασιν Ἀκραγαντίνοις, πολλοῖς γενομένοις. ἔσονται δὲ οὐχ οἱ τὸ παρὸν ἀκηκοότες, οὐδὲ ὅσοι νῦν εἰσιν, ἀλλ᾽ ὅσους ὁ μεθ᾽ ἡμᾶς οἴσει βίος. ἡ μὲν οὖν ὑπὲρ ταύτης σου τῆς ποιήσεως χάρις, ὡς ἔφην, ὀφείλεται ὑπ᾽ ἐμοῦ. κεχάρισται δὲ διὰ τῆς ἐμῆς ἀξιώσεως, τοῖς τε νῦν οὖσι καὶ τοῖς ἐσομένοις ἀνθρώποις, καὶ ταύτην τὴν μελῳδίαν, περὶ δὲ ἐμοῦ, καὶ τῶν ἐμῶν. τοῦτο γάρ τι διὰ τῆς ἐπιστολῆς ἐδήλους, πρὸς ἑταιρείου Διός, καὶ κοινῆς ἑστίας, μηδὲ ἓν ἐν ποιήσει, μήθ᾽ ὡς κάκιστος ἐγενόμην, μήθ᾽ ὡς ἀγαθός, ἐπιμνησθῇς. ἐκμελὲς γάρ ἐστί μου τοὔνομα διὰ τὰς τύχας. γεγράφθω καὶ Φάλαρις ἐν αὐτῷ Στησιχόρῳ, εἴτε βελτίων τῆς κατεχούσης ἐν ἀνθρώποις δόξης, εἴτε τοὐναντίον ὑπείληπται.

Κλεαινέτῃ, καὶ Θεανοῖ. π

Τὴν μὲν φιλοφροσύνην ὑμῶν ἀσμένως ἀποδέχομαι, τοσαύτῃ σπουδῇ βουλομένων ὀνομάσαι Φάλαριν. παραιτοῦνται δὲ αἱ τύχαι, καὶ ἡμεῖς συνηγορῶμεν. εὑρήσετε γὰρ ἀνεπίληπτον καὶ ἀκατηγόρητον ἐκ τοῦ γένους ὄνομα αὐτῷ γεγενημένον. ἐγὼ καὶ πολλὰ καὶ μεγάλα, διὰ πικρᾶς εἱμαρμένης [ἀνάγκην,]

ἀκου-

Eidem. 79

Pro carminibus in Cleariſtam factis, plurima tibi magnaque reponetur gratia. Nam & te totum ad ea contuliſti quæ petii, inque diſpoſitione partium ſingularum egregie te geſſiſti: tum figura ſcripturæ admirabiliter probata eſt, non ſolum a me (nam ego omnia Steſichori perinde admiror) ſed etiam ab Agrigentinis multis, qui audiuere vna. Erunt autem & alii, qui probent, non ſolum qui in præſentia audiuerunt, neque quicunque nunc exiſtunt, ſed quoſcunque & futura poſt nos vita feret. Gratia igitur pro hac poeſi (vt dixi) tibi debetur a me. Donaſti autem per meam petitionem & præſentibus & futuris hominibus, & hanc melodiam. Cæterum de me rebuſque meis (tale enim quippiam per epiſtolam ſignificaſti) per ſodalitium (rogo) Iouem, communemque Veſtam, ne vnum quidem in poeſi, neque quod peſſimus fuerim, neque quod bonus, memineris. Nomen enim meum abſonum eſt propter fortunam. Scriptus autem ſit Phalaris in ipſo Steſichoro, ſiue melior quam opinio inter homines obtinet, ſiue peior reputatus eſt.

Cleanetæ ac Theanei. 80

Benevolentiam quidē veſtrā libēter amplector, tāto volentiū ſtudio Phalarin nominare: recuſat autē id fortuna, etiam ſi nos aſſentiamur. Inuenietis .n. irreprehenſibile ac inculpabile ex genere ipſi nomē fuiſſe: ego vero multorū magnorūq; facinorū ꝑacerbi fati neceſſitatē præter voluntatem patratorum mihi, condemnatus ſum. Meumque nomen propter aliud nihil abſonum eſt, quam quod legibus non pareo, ſed ipſe ſubditis ſum lex. Quã autẽ mihi beneficij retributionem offertis, Phalarin nominantes, eam in hanc beneficentiam vertite, ne hoc nomen ponatis.

Ennenſibus.

NON quod me pœniteat remiſſarum vobis pecuniarum viri Ennenſes, hanc vobis miſi epiſtolam: ſed vt firmum habeatis iſtud beneficium, inque ius trahatis Periandrum. Nam eius quod ciuitas non vere non habeat, ſed falſo prętextu vſa defraudat creditores, demonſtratio mihi erit, ſi vos hunc falſo furti arguere videbimini. Non enim ſanam habet rationem, eoſdem nunc quidem ceu paupertate preſſos accedere ac rogare pecunias: nunc autem ceu opulentos, multas publicas pecunias raptoribus permittere. Verum, aut etiam erga creditores oportet vos eſſe diuites, aut etiam erga publicas furantes pecunias, pauperes. Si vero vos ea quæ ciuitatis ſunt, interuertentibns donaueritis quaſi abundantes, creditoribus autem ſua abſtuleritis per veſtros magiſtratus, quaſi indigentes: primum quidem, quod & maius eſt, iniuriam facietis, nemine vobis iniuriam facere permittente: deinde multo iuſtius eſt, vt mutuo ſumptas pecunias reddatis, quum tenere non poſſitis per eos qui auferunt, ſuaq; recipiat creditor, quam vt Phalaridis ſub nomine, dono per fraudẽ ſurrepto, Periãder ſuauiter lucretur ea, quæ

eius

ἀκουσίας πραχθέντα μοι καὶ ἔγνωσμαι. καὶ τοὐμὸν ὄνομα δι' οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἐμμελὲς, ἢ ὅτι νόμοις οὐ πείθομαι, νόμος δέ εἰμι τοῖς ὑπηκόοις. ἣν δέ μοι χάριτος ἀμοιβὴν προσφέρεσθε, Φάλαριν ὀνομάζουσαι, ταύτην εὐεργεσίαν ποιήσασθε, μὴ τοῦτο τιθέναι τὸ ὄνομα.

Ενναίοις. πα

Οὐ μεταμελόμενος ἐπὶ τῇ παρέσει τῶν χρημάτων, ἄνδρες Ενναῖοι, τὴν ἐπιστολὴν ταύτην [ὑμῖν] ἐπέσταλκα· ἀλλ' ἵνα βεβαίαν ἔχητε τὴν χάριν, ἐπεξελθόντες τῇ δίκῃ Περίανδρον. τοῦ γὰρ μὴ ἀληθῶς ἔχειν τὴν πόλιν, ἀλλὰ μὴ προφάσει ψευδεῖ καταχρωμένην, ἀποστερεῖν τοὺς δεδανεικότας, ἀπόδειξις ἔσται μοι, τὸ τούτου τῆς κλοπῆς ὑμᾶς καταψεύσασθαι. οὐ γὰρ ἔχει λόγον ὑγιᾶ, τοὺς αὐτοὺς, ποτὲ μὲν ὡς πενομένους παρεῖναι, καὶ δεῖσθαι χρημάτων· ποτὲ δὲ, ὡς πλουτοῦντας, πολλὰ τῶν κοινῶν εἰς τοὺς ἁρπάζοντας προεῖσθαι, ἀλλ' ἢ καὶ πρὸς τοὺς δανειστὰς πλουσίους ἡμᾶς εἶναι δέον, ἢ καὶ πρὸς τοὺς κλέπτοντας, πένητας. ἐὰν δὲ τὰ μὲν τῆς πόλεως χαρίζησθε τοῖς νοσφιζομένοις, ὡς ἐξουσιάζοντες, τὰ δὲ τῶν δεδανεικότων ἀποστερῆτε διὰ τοὺς δημαγωγοὺς, ὡς ἀπορούμενοι, πρῶτον μὲν, ὃ καὶ μεῖζόν ἐστιν, ἀδικήσετε, μηδενὸς ὑμῖν ἀδικεῖν ἐπιτρέψοντος. ἔπειτα, πολλῷ δικαιότερόν ἐστιν, ἀποτίσειν ὃ δεδάνεισθε ὑμεῖς, ἔχειν οὐ δυνάμενοι διὰ τοὺς ἀφαιρουμένους, καὶ κομίσασθαι τὸν δεδανεικότα, ἢ Φαλάριδος ἐπ' ὀνόματι δωρεᾶς χρεωκοπηθέντος, Περίανδρον ἡδέως κεκερδακέναι παρεικότος, ὥσθ᾽ ὑμῖν πάρεστιν, ἢ σὺν τῷ σῶσαι τὰ σφέτερα, κυρίαν ἔχειν καὶ τὴν ἀπ᾽ ἐμοῦ χάριν· ἢ μετὰ τῆς τῶν ἰδίων χρημάτων ἀπωλείας, πραχθῆναι καὶ τὰ παρειμένα.

Τιμάνδρῳ. πβ

Τῆς ἐν Καμαρίνῃ πολιτείας κατ᾽ ἐμοῦ, μὴ πεπεισμένων Καμαριναίων μέγαν ὑπὲρ μικρᾶς αἰτίας ἐπαράσθαι πόλεμον, νῦν μὲν ἴσως παραμυθίαν ἔχεις, τὸ κατ᾽ ἐμοῦ στρατιὰν ἐγείρειν. ὅταν δὲ τὸ κοῦφον ἐπιλίπῃ σε τῆς τεθείσης ἐλπίδος, τότε κατὰ τὴν ἀξίαν οὐχ ὧν δέδρακας, ἀλλ᾽ ὧν πέποιθας ἀνιάσῃ. καίτοι τί σοι ὄφελος εἰς παραμυθίαν; εἰ μὲν γὰρ ἐμελήσαμεν πεῖσαι, ὥσπερ ἐκπεπλῆξαι σὺ, τάχα ἄν τινος εἴχου λόγου διὰ τὸν ἐμὸν φόβον. νῦν δὲ εἰς τἄλλα μὲν, οὐδὲ ὅσον ἡμᾶς ἐλύπησας. σὲ δὲ τὸ, μηκέτι ἐναρμόσαι σεαυτὸν, τῷ παρ᾽ ἡμῖν ἀπολέσθαι βασανιστηρίῳ· οὐδεμιᾶς γάρ σοι δεῖ τελευτῆς, ἐπὶ τοιαύταις κολαζομένῳ συμφοραῖς, ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ φύσιν ζωῆς, εἰ οἷόν τε μακροτέρου βίου.

Μελιταίοις. πγ

Συμπέπεισμαι πρεσβευσαμένοις ὑμῖν δανεῖσαι χρήματα, καίπερ πρὸς τὸ παρὸν οὐκ εὐπόρως ἔχων, διὰ τὸ συνεχῶς εἰς πολέμους ἀνηλωκέναι· ἀλλὰ προφάσεις οὔ φασι δεῖ πρὸς φίλους. πάθοιτε δὲ μηδὲν ὅμοιον τοῖς πολλοῖς, οἳ δανειζόμενοι μὲν τοῖς εὐφημοτάτοις ὀνόμασιν ἀποχρῶνται, ἀπαιτούμενοι δὲ τοῖς χαλεπωτάτοις, ἔργον οὔτε δίκαιον, οὔτε εὐχάριστον ποιοῦντες. δεῖ γὰρ λαβόντα, μεμνῆσθαι

τῶν

eius sũt qui debitũ remiſit. Itaq; vobis in manu eſt, aut vt cũ conſeruatione veſtrarũ pecuniarũ meũ etiã beneficiũ habeatis ratũ: aut vt cũ propriarũ pecuniarũ perditione, a vobis etiã eæ exigãtur, quæ remiſſæ ſunt.

Timandro. 82

GESTÆ apud Camarinenſes reipublicæ aduerſũ me, nõ perſuaſis Camarinenſibus, vt magnũ mihi pro parua cauſa inferrẽt bellũ, nũc tu quidẽ fortaſſe eã habes cõſolationẽ, quod exercitũ cõtra me colligis. quum te vero poſitæ ſpei leuitas dereliquerit, tũc digne nõ ꝓpter ea quæ feciſti, ſed quæ paſſus es, diſcruciaberis. Quãquã quid tibi cõducit ad cõſolationẽ? Nam ſi nobis ſollicitudini fuit eos perſuaderi, quẽadmodũ tu attonitus es, aliquã fortaſſe potuiſſes habere rationẽ, propter meũ timorẽ. Nũc autẽ in aliis ne tantillũ quidẽ nos dolore affeciſti: te vero dolore afficiet, quod teipſum nõ admoneas periturũ in noſtrati tormentorum loco. Nulla enim tibi opus eſt morte, huiuſmodi calamitatibus punito, ſed vita iuxta naturam (ſi fieri poteſt) etiam longiore.

Melitenſibus. 83

PERSVASVS ſum a veſtris ad me miſſis legatis, vt pecunias vobis mutuo darem: licet in præſentia non abundem, propter aſſiduos bellorum ſumptus. Sed prætextu (vt aiunt) non opus eſt erga amicos. Ne ſimiliter autem affecti ſitis, aliis multis, qui mutuo quidem accipientes, nominibus vtuntur blandiſſimis: de reddendo autem appellati, atrociſſimis, rem facientes neq; iuſtam, neque gratitudini conuenientem. Oportet enim accipientem meminiſſe datorũ,& vſq; ad redditionem ſimiles exiſtimare creditores:& ſiue bonus fuerit, vt cum bono tranſigere:ſiue malus,vt cũ malo.Nã & honeſto & inhoneſto creditã reddere pecuniam, iuſtum eſt.Ego ſane(ô Melitenſes)& cum do mutuum, & cum repeto, idẽ ſum, meiq; ſimilis : mutuum autem accipientes, pro occaſione mores etiam, quemadmodum chamæleontas aiunt colores pro locorum qualitate,immutant. Et cum accipiunt, dantem me vt benefactorem ac Deum laudant:quum vero repoſcuntur, tyrannum ac impurum appellant. Scio autem & hoc, quod multo melius ſit,a priuato creditorem defraudari,quam a ciuitate. A priuato enim quiſpiam fraudatus, vnum ſibi acquirit inimicum,eumq; imbecillem : a ciuitate autem fraudatus, detrimentum quidem nihilominus accipit,inimicos autem multos & non vnũ habet. At non huiuſmodi quicquã de vobis ſuſpicor,ſed abſq; ſuſpicione pecunias vobis do.Nam & in aliis vos memores eſſe ſcio, & in contractibus iuſtiſſimos, atque cum aliis: neq; hoc ignorare, quod magis crimini detur multis, ſi vnum afficiant iniuria, quam vni, ſi multos. Non enim veriſimile ab vno multos, ſed a multis vnum poſſe contemni magis conſentaneum eſt.

Meſſanenſibus. 84

NON ignorabã, quod miſſis a me donis veſtratib.diis,tripodis Delphicis,coroniſq; aureis, aliiſq; multis ac precioſis muneribus,ꝓ gratiarũ actione ob recuperatã ſanitatẽ, alterutrũ facturi eſſetis: aut diis ea donaria pie ſuſpẽſuri : aut iis

fraudatis,

Digitized by Google

τῶν δεδωκότων, καὶ μέχρι τῆς ἀποδόσεως ὁμοίους ἡγεῖσθαι τοὺς δεδανεικότας. καὶ εἴ τι χρηστὸς εἴη, ὡς χρηστῷ διαλύεσθαι. εἴ τι καὶ φαῦλος, ὡς φαύλῳ. καὶ γὰρ ἐπιεικεῖ, καὶ μὴ πιστῷ, δίκαιον ἀποδοῦναι τὸ πεπιστευμένον. ἐγὼ μὲν οὖν, ὦ Μελιταῖοι, καὶ ὅταν δανείζω, καὶ ὅταν ἀπαιτῶ, εἷς εἰμι, καὶ ἐμαυτῷ παραπλήσιος. οἱ δανειζόμενοι δὲ πρὸς τοὺς καιροὺς καὶ τὸν τρόπον, ὥσπερ φασὶ τοὺς χαμαιλέοντας τὰ χρώματα πρὸς τοὺς τόπους, ἀλλάττουσι. καὶ λαμβάνοντες μὲν, ὡς εὐεργέτην καὶ θεὸν ἐπαινοῦσιν· ἀπαιτούμενοι δὲ, ὡς τύραννον, καὶ οὐ καθαρὸν ἀποκαλοῦσιν. οἶδα δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι πολλῷ κρεῖττόν ἐστιν ἰδιώτῃ δανείσαντα χρεωκοπεῖσθαι, ἢ πόλει. ὑπὸ ἰδιώτου μὲν γάρ τις ἀποστερούμενος, ἐχθρὸν ἕνα κέκτηται, καὶ τοῦτον ἀσθενῆ· ὑπὸ δὲ πόλεως, ζημιοῦται μὲν οὐδὲν ἧττον, ἐχθροὺς δὲ τοὺς πολλοὺς ἔχει, καὶ οὐχ ἕνα. οὐ μὴν κατὰ γνώμην ὑμῶν τοιόνδε τι, ἀλλ' ἀνυπόπτως δίδωμι τὰ χρήματα. τά τε γὰρ ἄλλα μνήμονας ὑμᾶς ἐπίσταμαι, καὶ περὶ τὰ συμβόλαια δικαιοτάτους, καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις οὐδὲ τοῦτ' ἀγνοοῦντας, ὅτι κατηγορία μᾶλλόν ἐστι πολλῶν ἀδικεῖν ἕνα, ἢ ἕνα ὑπὸ πολλῶν ἀδικεῖσθαι. οὐ γὰρ εἰκὸς ἕνα πολλῶν, πολλοὺς δ' ἑνὸς κατὰ φρονεῖν εὐλογώτερον.

Μεσσηνίοις. πδ

Οὐκ ἠγνόουν, ὅτι πέμψαντές μου τοῖς παρ' ὑμῖν θεοῖς ἀναθήματα, τρίποδάς τε δελφικοὺς, καὶ στεφάνους χρυσοῦς, καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ πολυτελῆ χαριστήρια τῆς σωτηρίας, δυεῖν θάτερον ποιήσετε· ἢ τοῖς θεοῖς εὐσεβοῦντες ἀναθήσετε· ἢ τούτους ἀποστεροῦντες, αὐτοὶ διανέμεσθε, ὅπερ δεδράκατε. προσποιησάμενοι γὰρ ἐμοὶ λοιδορεῖσθαι, ὡς τῶν ἀναθημάτων διὰ τὸν κτησάμενον οὐ καθαρῶν ὄντων, τοὺς θεοὺς ἱεροσυλήκατε. τί γὰρ διαφέρει, τὰ καθωσιωμένα περισπάσαντας ἀπενεγκεῖν, ἢ τὰ κατωνομασμένα τοῖς θεοῖς· ἐκείνων γὰρ ἀμφότερα ἦν· καὶ οὐ τῶν πεπομφότων. ἡ μὲν οὖν παρ' ἐμοῦ χάρις εἰς τοὺς θεούς, καὶ ἡ παρ' ὑμῶν ἀσέβεια, παντελής ἐστι. καὶ γὰρ ἐμὲ τὸν δεδωκότα, καὶ τοὺς ἁρπάσαντας ὑμᾶς ἴσασιν. ἀρκεῖ δέ μοι τό, τῶν θεῶν οὐ λαβόντων, ἐναγεῖς ὑμᾶς ὁρᾶν γεγονότας, τῇ τῶν ἱεροσυληθέντων ὀργῇ. σὺν γὰρ τοῖς ἄλλοις, δι' ὧν αὐτὰ κέρδος ἡγήσασθε, προσωμολογήκατε μηδὲν εἶναι μυσαρὸν τῶν ἀπεσταλμένων, εἰ μὴ τὰ αὐτὰ κειμήλια, διττὰς ἔχει τύχας· ἂν μὲν ὑμεῖς αὐτὰ διανέμησθε, τὰς ἀμείνους· ἂν δὲ τοῖς θεοῖς κομισθῶσι, τὰς χείρους. πρὸς δὲ τούτοις, ἑαυτοὺς ἐλέγχετε περιφανῶς ἠσεβηκότας. οἱ μὲν γὰρ ἄρχοντες, τοῦ ψηφίσασθαι πολέμια εἶναι τὰ χρήματα, τὴν αἰτίαν ἐπὶ τὸν δῆμον ἀναφέρουσιν· ὑμεῖς δὲ ὁ δῆμος, ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας. καὶ τὸ πάντων δεινότατον, τοὺς μὲν θεοὺς ὡς κακοὺς ἀνθρώπους, προδότας ἂν γενέσθαι λέγετε, εἰ δῶρα παρὰ τυράννου λάβοιεν· τοὺς δὲ πολιτευομένους ἀγαθοὺς παρ' ὑμῖν, οἳ τρὶς καὶ οὐχ ἅπαξ Μεσσήνην, ὡς Ἀκράγαντά μοι, ὑπὸ χεῖρα πεποιήκεσαν, εἰ χρήματα αὐτοῖς αἰτοῦσι προείμην, οὐ κολάζετε. τὸ δ' αἴτιον, ὅτι κοινωνεῖτε τῆς αὐτῆς προαιρέσεως, καὶ οὐ δύνασθε τοῖς αἰτίοις ἐλευθέρως ἐπεξελθεῖν. πάντες γὰρ

ἔνοχοι

Google

fraudatis, ipſi inter vos diſtributuri: quod quidem & feciſtis. Simulantes enim mihi conuicium facere, tanquam dona propter eum cuius fuiſſent, non eſſent pura, deos ſacrilege ſpoliaſtis. Quid enim intereſt, conſecrata donaria detracta auferre, an diis nuncupata? illorum enim vtraque fuerunt, & non eorum qui miſerunt. Proinde mea gratiarum actio apud deos, ac veſtra impietas, omnino abſoluta eſt. Nam & me qui dederim, & vos, qui ſurripueritis, nouerunt. Cęterũ mihi ſufficit, quod cum dii non acceperint, obnoxios vos factos videam ſpoliatorum iræ. Quippe cum aliis, propter quę iſta [dona] pro lucro reputaſtis, etiam vna conſeſſi eſtis, nihil eorũ quæ miſſa ſunt, eſſe deteſtãdũ, niſi ea κειμήλια duplicẽ habẽt fortunã: nẽpe, ſi vos ipſa diſtribuatis, meliorem: ſin vero diis apportentur, peiorem. Ad hæc, voſmetipſos cõuincitis propalam quod impie egeritis. Magiſtratus enim veſtri, decernendo, quas miſimus res ab hoſtibus eſſę, (ideoque publicas) cauſam in populũ cõferunt: vos autem populus, in magiſtratus. Et quod eſt omnium grauiſſimum, deos inſtar malorum hominum proditores fieri poſſe dicitis, ſi dona a tyranno acciperent: bonos autem apud vos reipublicæ rectores, qui ter & non ſemel Meſſanam mihi, vt Agrigentum, in manus tradituri erant, ſi ipſis pecunias petentibus obieciſſem, non punitis. Cauſa vero in promptu eſt, quod & vos eiuſdem propoſiti participes ſitis, neque queatis noxios ingenue adoriri. Omnes enim inueniemini rei eſſe

mune-

munerum corruptelæ. Verumtamen ego quidem, ne de donis conſecratis dicere videar, neq; eorum quæ apud me manſerunt, neque eorum quæ iam dicata ſunt dijs, vllam habebo curam. Pœnas autem à vobis repetent pro auſis digne, dij ſpoliati, tam mei cauſa, quam impietatis aduerſum ipſos commiſſæ. Valete. Quum autem τὸ valete, duplicem habeat ſignificationem, boni nempe ac mali: ne ignoretis, in peiorem partem aſcriptum eſſe.

Timonacti. 85

SVPERAVI prælio Leontinos. Vt autem in mœrore perdurare poſſis, neque omnibus confertim auditis te ſuſpendas, non ſcripſi tibi de omnibus: quod nempe Tauromenitanos etiam, & Zanclæos, qui illis tulerunt ſuppetias, bello funditus profligarim: neque quod pro captiuorum dimiſſione talentis centum acceptis, captiuos dimiſerim. Nolebam enim, ſi propter ſummam mihi nunciatam felicitatem tu periiſſes, videri hominem occidiſſe, cum tu homo nõ ſis.

Hieroni. 86

QVVM multa habeam dicere, cum aduerſum te, tum de ijs quæ contra me inter Leontinos, popularem auram captans, deblateraſti, nihil amplius dicam, quam elephantem Indicum culicem non curare.

Ariſtæneto. 87

NON mihi moleſta eſt ſenectꝰ. Nõ enĩ tyrãnidis robur cõſenuit, ſed Phalaris. Tu vero mihi moleſtus es, nimiũ mihi metuẽdo. Fatum enim

veniet,

ἔνοχοι δωροδοκίας εὑρεθήσεσθε, οὐ μὴν, ἀλλ' ἐγὼ μὲν, ἵνα μὴ δοκῶ περὶ τῶν ἀναθημάτων λέγειν, μήτε παρ' ἐμοὶ μεμενηκότων, μήτε τοῖς θεοῖς ἀνατεθειμένων, οὐδεμίαν ποιήσομαι φροντίδα. μετελεύσονται δὲ ὑμᾶς ἀξίως τῶν τετολμημένων, οἱ σεσυλημένοι, καὶ περὶ ἐμοῦ, καὶ περὶ ὧν εἰς αὐτοὺς ἠσεβήκατε. ἔρρωσθε. τὸ δὲ ἔρρωσθε διπλῆν παρέμφασιν ἔχον, ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ, μὴ ἀγνοεῖτε ὅτι πρὸς τὸ χεῖρον γέγραπται.

Τιμώνακτι. πε

Νενίκηκα τῷ πολέμῳ Λεοντίνους. ἵνα δὲ τῇ λύπῃ διαρκέσῃς, καὶ μὴ πάντων ἀθρόως ἀκούσας ἀποκαρτερήσῃς, οὐκ ἔγραψά σοι περὶ τῶν ὅλων, ὅτι καὶ Ταυρομενείτας καὶ Ζαγκλείους συμμαχήσαντας αὐτοῖς, εἰς τέλος νενίκηκα. οὐδ' ὅτι λαβὼν ὑπὲρ τῆς ἀφέσεως τῶν ἑαλωκότων τάλαντα ἑκατὸν, ἀπελύτρωσα τοὺς αἰχμαλώτους. οὐ γὰρ ἐβουλόμην διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν τῶν εὐτυχημένων μοι προσαγγελίαν ἀπολυμένου σου, τὸν οὐκ ὀρθῶς ὄντα, δοκεῖν ἄνθρωπον αἱρηκέναι.

Ἱέρωνι. πϛ

Πολλὰ λέγειν ἔχων, καὶ κατὰ σοῦ, καὶ περὶ ἧς κατ' ἐμοῦ πεφλυάρηκας ἐν Λεοντίνοις δημοκοπίας, οὐδὲν ἐρῶ περισσότερον, πλὴν ὅτι κώνωπος ἐλέφας ἰνδὸς οὐκ ἀλεγίζει.

Ἀρισταινέτῳ. πζ

Οὐ λυπεῖ με τὸ γῆρας. οὐ γὰρ ἡ τῆς τυραννίδος ἰσχὺς γεγήρακεν, ἀλλὰ Φάλαρις. λυπεῖς δέ με σὺ λίαν ὑπερφοβούμενός μου. τὸ γὰρ εἱμαρμένον

ἥξει

ἥξει, κἂν Ἀρισταίνετος μᾶλλον ἢ δεῖ φοβηθῇ.

Πολλῷ δὲ κρεῖττόν ἐστι μὴ δεδοικότα
Παθεῖν τὸ μέλλον δεινὸν, ἢ δεδοικότα. ἵνα σοι καὶ μετὰ παραδειγμάτων ποιητικῶν ἐπιστέλλω.

Ἱμεραίοις. πη

Ἡμῖν μὲν, ὦ Ἱμεραῖοι, τὴν γνώμην τὴν ἑαυτῶν, καὶ σφόδρα δήλην ἐποιήσατε, ὅτι ὑμῖν οὐδὲν διαφέρειν ἡγεῖσθε, Φάλαριν ἐχθρὸν ἢ φίλον εἶναι. τὸ θεῖον δὲ καλῶς ἐποίησέ [τι] καὶ πείθομαι, ὅτι ἔχω ἰσχυρὸν παρ᾽ αὐτοῦ σύμβολον, τοῦ, ὅτι καὶ τἄλλα χωρήσει μοι κατὰ νοῦν. ἐγὼ δὲ Κόνωνα μὲν, ὥσπερ καὶ πρότερον ὑμῖν ἐπέστειλα, ἀποσφάξαι εὐθέως ἐκέλευσα, εἰδὼς πονηρὸν ὄντα, καὶ οὐδὲ γονεῖς αὐτοῦ, οὐδὲ συγγενεῖς τῇ πόλει ὄντας. Δρωπίδαν δὲ ὑμῖν ἀπέπεμψα, τιμήσας ὡς ἐνῆν. οὔτε γὰρ πονηρὸς ὑμῖν, οὔτε ἠδικηκὼς ἡμᾶς οὐδέν. περὶ δὲ Στησιχόρου βουλευσόμεθα.

Νεολαΐδα. πθ

Ουδὲν ἄχαρι βούλομαί σε παθεῖν ἀπ᾽ ἐμοῦ. πλείω γὰρ εὑρίσκω σοι τὰ ἀγαθὰ πεπραγμένα, τῶν χειρόνων. διὸ καὶ τοῦτό σου τῶν βελτιόνων ἓν γενέσθω, τὸ μὴ προσαναγκάσαι με, τῷ χαλεπωτέρῳ τῆς ψυχῆς κατὰ σοῦ χρήσασθαι πάθει.

Μνησικλεῖ. ϟ

Τῆς μὲν εὐτυχίας, ὡς μάλιστα συνήσθημεν, ἀκούσαντες, εἰ καὶ σφόδρα σοι βουλομένῳ υἱὸν ποιήσασθαι θυγάτηρ ἐγένετο. καὶ νομίζομεν αὐτὴν τοσούτῳ ποθεινοτέραν ἔσεσθαί σοι. καθ᾽ ὅσον ἀνθ᾽ υἱοῦ γέγονεν.

ueniet, etiamſi Ariſtænetus, plus etiam quam oportet, metuerit. Multo autem ſatius, abſque metu futurum perpeti malum, quam cum metu, vt tibi aliquid etiam poeticarum exhortationum ſcribam.

Himerenſibus. 88

NOBIS quidem (ô Himerenſes) veſtrum animum valde notum feciſtis, quod nempe veſtra nihil referre exiſtimetis Phalarin inimicum vobis, an amicum eſſe: diuinum autem numen & benefecit, & bona in ſpe ſum (quia firmum ab eo pignus habeo) etiam cætera mihi iuxta animi mei ſententiam proceſſura. Aſt ego Cononem quidem, quemadmodum etiam antea vobis per epiſtolam ſignificaui, ſtatim iuſſi interfici, quod malum eſſe ſcirem, neque illius parentes, neque cognatos ad ciuitatem quicquam attinere. Dropidam autem vobis remiſi, honoratum pro facultate. Neque enim vobis fuit malus, neque nos vlla affecit iniuria. De Steſichoro autem conſultabimus.

Neolaidæ. 89

NIHIL acerbi volo te a me pati. Plura enim inuenio bona feciſſe te, quam mala. Quare & hoc benefactorum tuorum vnum ſit, vt ne me cogas atrociore animi affectione contra te vti.

Mneſicli. 90

AVDITA tua felicitate, quam maxime lætati ſumus: quod & ſi vehementer volueris tibi naſci filium, filia nata ſit. Et exiſtimamus eã hoc tibi amabiliorem fore, quod pro filio nata eſt.

Natura

Natura enim fit, vt filia magis, quã maſculi pueri, parẽtes maximi faciat. Cæterum dona noſtra tũc libẽter videberis accipere, quũ nõ ſolum ea quæ mittimus, prõpte receperis; verũetiã, ſi ea quibus tibi opus eſt, ignorãtibus nobis per epiſtolã ſignificaueris. Porro tibi iam nũc pluribus & maiore ſumptu opus erit, ob natam filiam.

Alcandro. 91

NEQVE tu, neq; alius quiſquam hominũ mihi ſe terrorem incutere poſſe ſermonibus putet, (etiamſi nihil dicam) imo ne factis quidem ſe poſſe ſperet. Nam & bellorum peritus ſum, neq; propter iniuſtas res, neq; ſupra vires inſoleſco: opportunitateſq; ſcio verſatiles, hucque & illuc mutabiles eſſe: præter ea fortunam quoq; eſſe inconſtantem. Sumque ad dicẽdum aptior, quam ad audiendum. Spem quidem in memetipſo habeo, quantam nullus qui viuat. Credo autem Deo, me aduerſus neminem, qui faciat iniuriam, inferiorem fore. Firmiter enim mihi promiſit, ſe omnes, mihi inſidiantes, in meam redacturum poteſtatem.

Steſichoro. 92

AVDIO te & Aluntium perueniſſe, & Alæſam, pecuniaſque colligere, atq; aſſumere milites, in ſingulas mittentem ciuitates, & hæc omnia inſtruere aduerſum nos. Nõ tu ergo, Steſichore, quieſces tandem ab hac rempublicam gerendi intemperie, tam grandis natu? Neque Muſas revereberis, quarum te quidem amatorem fingis: eas autem damno afficis, rempub. gerendo aduerſum viros fortiores? Neq; tuorum

rum

πέφυκε γὰρ θυγάτηρ μᾶλλον ἀρσένων παίδων, περὶ πλείστου ποιεῖσθαι γονέας. τὰς δὲ δωρεὰς τὰς παρ᾽ ἡμῶν τότε ἂν ἀσμενως δοξειας λαμβάνειν, ὅταν μὴ μόνον ἃ πέμπομεν προθύμως ἀποδέχῃ, ἀλλὰ καὶ ὧν δεῖ σοι ἀγνοούντων ἡμῶν, ἐπιστέλλῃς. δεῖ δέ σοι καὶ πλειόνων ἤδη νυνὶ, καὶ πολυτελεστέραν διὰ τὴν θυγατέρα.

Ἀλκάνδρῳ. ϛα

Μήτε σὺ, μήτε ἄλλος ἀνθρώπων μηδεὶς, ἐμὲ καταδείσθαι λόγοις μὲν ἴσως οἰέσθω, καὶ μηδὲν εἴπω, ἀλλὰ μηδὲ ἔργοις ἐλπιζέτω. [καὶ] πολέμων γὰρ ἔμπειρος ὢν, καὶ οὔτε ἐπ᾽ ἀδίκοις, οὔτε παρὰ δύναμιν θεραπευόμενος, καὶ τοὺς καιροὺς, ῥοπὰς ἀγχιστρόφους καὶ ἐπροκλινεῖς εἰδὼς ἔχοντας, ἔτι δὲ τὰς τύχας ἀβεβαίους, εἰπεῖν μᾶλλον ἱκανώτερος πεφυκὼς ἢ ἀκοῦσαι, θαῤῥῶ μὲν ἐπ᾽ ἐμαυτῷ, ὅσον οὐδεὶς τῶν ὄντων. πιστεύω δὲ τῷ δαίμονι, πρὸς μηδένα τῶν ἀδικησάντων ἔλαττον σχήσειν· ἔχω γὰρ παρ᾽ αὐτοῦ πίστιν ἰσχυρὰν, τὸ πάντας ὑφ᾽ ἡμᾶς ποιῆσαι τοὺς ἐπιβουλεύοντας.

Στησιχόρῳ. ϛβ

Ἀκούω σε καὶ εἰς Ἀλουντίον παρεληλυθέναι, καὶ εἰς Ἄλαισαν, καὶ χρήματα ἀγείρειν, καὶ στρατιώτας παραλαμβάνειν, πέμποντα κατὰ τὰς πόλεις, καὶ ταῦτα συντάττειν ~~ἐφ᾽~~ ἡμᾶς. οὐκ ἄρα Στησίχορε παύσῃ τῆς ἀκρασίας, τοῦ πολιτεύεσθαι τηλικοῦτος γέρων; οὐδὲ αἰσχύνῃ τὰς θεὰς, ὧν ζηλωτὴς μὲν εἶναι προσποιῇ, λυμαίνῃ δὲ αὐτὰς, ἐν αἷς πολιτεύῃ πρὸς ἄνδρας ἀμείνους· οὐδὲ ἐλεεῖς τοὺς παῖδας, οὐ πολὺ ἀποδέοντας ἄνδρας εἶναι ἤδη· ἀλλὰ προπετὴς εἶ ἀκμὴν, γέρων ὢν στρατιώτας ἔχειν, καὶ χρήματα ἀγείρειν ἐθέλων, μέλλων αὐτοῖς ἐχθρὸν ἐπιτειχίσειν οὕτω βαρὺν, ὃς αὐτοὺς ἐκτρίψω πίτυος δίκην. καὶ τοὺς μὲν τῶν Ἀχαιῶν νόστους πυνθάνομαί σε συγγράφειν, καί τισι τῶν ἡρώων ἐκείνων, ἀβουλίαν ἐπιτιμᾶν ἱκανῶς. ὅπως δὲ αὐτὸς ἀπονοστήσῃς ἀπαθὴς ἐξ Ἀλαίσης εἰς Ἱμέραν, οὐδὲν φροντίζεις. ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὅτι μένουσί σε καὶ αἱ Καφηρίδες πέτραι, καὶ πλαγκταὶ, καὶ Χάρυβδις, καὶ ὁ Ναύπλιος στόλος. καὶ οὐκ ἂν ἐκφύγῃς ὅλως τὰς ἐμὰς χεῖρας, οὐδ' ἂν εἰ θεός σέ τις (καθ' ὑμᾶς τοὺς ποιητὰς) ἀϊστώσῃ.

Ἱμεραίοις. Ϛγ

Ἀπελύσαμεν Στησίχορον, ὦ Ἱμεραῖοι, παρέντες αὐτῷ τῶν πεπολιτευμένων πρὸς ἡμᾶς τὰς αἰτίας, οὐδ' ὑμᾶς ἀξιοῦντας, ὡς ὑμῶν γε ἕνεκα, κἂν ἀπολώλει πολλάκις, οὐχ ἅπαξ· ἀλλὰ ταῖς θεαῖς αὐτὸν ἀφήκαμεν, αἷς ἐστι κατάχρεως, καὶ ὅτι ἔχουσι τὴν Ἱμερίδα γῆν θεοί τε καὶ ἥρωες. οὐδὲν γὰρ ἔχω ἐκείνοις ἐγκαλεῖν, εἰ καὶ ὑμῖν πάνυ πολλά. καὶ αὐτοὶ δὲ ὑμεῖς ἴστε, οἷα ἐπεχείρησε ποιῆσαι κακά. ἀλλ' ᾐδέσθην ἱερὸν ἄνδρα, καὶ κατὰ σοφίαν εὔκλεα, καὶ ταῖς μούσαις ὡς ἀληθῶς καταπεπιστευμένον, συγκατατάξαι τῷ πόρνῳ καὶ βδελυρῷ Κόνωνι, καὶ βιάσασθαι ἀποθανεῖν, ὡς εἴθε γε καὶ τὴν μοῖραν ἐπέχειν τῶν τοιούτων ἐκείνην. καὶ ὑμῖν δὲ ἐπισκήπτω λιπαρῶς ὡς οἷόν τε ὦ Ἱμεραῖοι, μὴ κατασύρειν αὐτὸν εἰς ἐκμελῆ καὶ ἀπῳδὰ

rum miſereberis liberorum, qui non multum iam a virili abſunt ætate? Verum petulans es ſupra modum, volens, quum ſis ſenex, & habere milites, ac pecunias colligere, conciliaturus illis inimicum adeo grauem, qui eos excindam inſtar pinus. Et Achiuorum quidem reditus audio te conſcribere, quoſdamque ex illis heroibus ob inconſultos actus luculenter caſtigare: quomodo autem ipſe ex Alæſa Himeram redeas abſque accepto malo, non conſideras. At bene ſcias, quod te maneant Capharcides petrę ac ſcopuli, Charybdiſque & Nauplia nauigatio. Nec tu e manibus meis effugies prorſus, neque ſi te Deus quiſpiam (vt vos poetæ dicitis) fecerit euaneſcere.

Himerenſibus. 93

DIMISIMVS Steſichorũ (ô Himerenſes) remiſſis illi culpis geſtæ aduerſum nos reipublicæ: non propter vos petẽtes, quaſi veſtri cauſa, (perierat enim iã ſæpius, nõ ſemel) ſed deabus illũ, quarum eſt in poteſtate, dimiſimus, aliiſque diis ac heroibus, qui Himerenſem terram incolunt. Illos enim ob nihil culpare poſſumus, licet vos ob valde plurima. Ipſi autem vos ſcitis, quæ mala conatus ſit facere: ſed reueritus ſum ſacrũ virum, magnamque ob ſapientiam conſecutum gloriam, Muſiſq; reuera cõmiſſum, eodem habere numero cũ cinædo ac ſtolido Conone, adque mortẽ cogere. Vtinã autem huiuſmodi virorũ & fatum remorari poſſem. Vobis autẽ mãdo, quantum fieri poteſt, molliter, (Himerenſes) ne ipſũ laceretis propter abſona abſurdaq;

extreme ipſius acta in republica. Neque enim ipſe ſe ſponte ad ea contulit, ſicut accipio ab iis qui Alæſam veniunt, ſed victus eſt veſtra improbitate ac violentia. Ceſſate igitur a cogendo illum, atque vtimini magis idoneis. Steſichorum autem miſſum facite, ſuæque ipſum lyræ vacare permittite, noliteque illius ſimiles inimicos mihi comparare, non ſimiliter illi forſitan a me tractandos. Si vero omnino indigetis reipublicæ adminiſtratoribus, aſſumite ex vobis alios huiuſmodi quoſdam, quos ego cum cepero, vtvt mihi placuerit, vobiſque voluero gratificari, nulla cum ſuperſtitione interficiam.

Steſichoro. 94

TYRANNI ſumus, ô Steſichore, & non Himerenſium, ſed Agrigentinorum. Itaque tibi magnas habeo gratias, quod minorem nobis auferens principatum, maiorem dederis. Bene autem ſcias, quod nos Agrigentinorum principes, inimicos Himerenſes poterimus vlciſci.

Autonoæ. 95

MISI tibi argentum, ne tantillum quidem moratus, poſtquam tuas accepi literas: exiſtimans non beneficii eſſe ſolum hoc tempus, ſed etiam celeritatis. Tria igitur talenta (vt petebas) dedimus, vt perſoluta pro filio multa, eum liberes ab exilio, ne diutius huc illuc errare cogatur. Nam experientia nouimus exilii infelicitatem, quantum ſit malum. Cæterum tria

alia

τῶν ἐσχάτων αὐτοῦ πολιτεύματα. καὶ γὰρ οὐδὲ αὐτὸς ἑκὼν παραδίδωσιν ἑαυτόν, ὡς πυνθάνομαι παρὰ τῶν εἰς Ἄλαισαν ἀφικνουμένων, ἀλλ' ἥττων ὢν τῆς ὑμετέρας ἀγνωμοσύνης καὶ βίας. παύσασθε οὖν βιαζόμενοι αὐτόν, καὶ χρῆσθε τοῖς ἐπιτηδειοτέροις. Στησίχορον δὲ ἄνετον εἶναι, καὶ σχολάζειν πρὸς τῇ λύρᾳ τῇ ἑαυτοῦ, ἄφετε· καὶ μὴ ὁμοίους ἐμοὶ ἐχθροὺς αὐτῷ κατασκευάζετε, οὐχ ὁμοίως ἴσως αὐτῷ προσοισομένους. εἰ δὲ δεῖσθε πάντως τῶν προπολιτευσομένων, προχειρίσασθε τοιούτους ἑτέρους ἐξ ὑμῶν τινάς, οὓς ἐγὼ λαβών, ὡς ἄν μοι φίλον ᾖ, καὶ πρὸς ὑμᾶς τύχω κεχαρισμένος, μετ' οὐδεμιᾶς δεισιδαιμονίας καταχρήσομαι.

Στησιχόρῳ. ϙδ

Τυραννοῦμεν, ὦ Στησίχορε, καὶ οὐχ Ἱμεραίων, ἀλλὰ Ἀκραγαντίνων. ὥστε σοι πολλὴν εἰδέναι χάριν, ὅτι ἀφελόμενος ἡμᾶς ἐλάσσω ἀρχήν, τὴν μείζω δέδωκας. σὺ μέντοι ἴσθι, ὅτι καὶ οἱ ἐν Ἀκράγαντι ἄρχοντες, τοὺς ἐν Ἱμέρᾳ ἐχθροὺς ἀμύνεσθαι δυνησόμεθα.

Αὐτονόῃ. ϙε

Ἔπεμψά σοι τὸ ἀργύριον, οὐδ' ὅσον ὑπαναβαλλόμενος, μετὰ τὸ λαβεῖν τὰ γράμματα· νομίζων οὐ χάριτος εἶναι τὸν καιρὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τάχους. τρία μὲν οὖν τάλαντα ὡς ἠξίους ἐπεδώκαμεν, ὅπως κατατεθεμένη τὴν ὑπὲρ τοῦ παιδὸς ζημίαν λύσῃς τὰς φυγὰς αὐτοῦ. καὶ μὴ ἐπὶ πλεῖον ἀλητεύῃ. πείρᾳ γὰρ οἴδαμεν τὴν τοῦ φεύγειν ἀτυχίαν, ὅσον ἐστὶ κακόν. τρία δὲ παρ' ἑαυτῶν ἀπεστείλαμεν, ἵνα τὰ δημιόπρατα τῆς οὐσίας παραλάβῃς. παραινῶ δὲ τοῦ λοιποῦ τῷ Κλεισθένει, πολιτείας ἀπέχεσθαι· καὶ μὴ τοιαύτας αἱρεῖσθαι πραγματείας, ἐν αἷς αἱ μὲν ὠφέλειαι πάσης γίνονται τῆς πόλεως, αἱ βλάβαι δὲ ἴδιαι τῶν προεστηκότων. καὶ εἰ τὰ οἰκεῖα, μὴ ἱκανά τι σωφρονίζειν ἑαυτὸν, τοῖς ἐμοῖς παραδείγμασιν ἀνεψιαδοῦ πρὸς μητρὸς ὄντος, χρήσθω. ὅτι κἀγὼ διὰ πολιτείας αἰτίαν ἐκπεσὼν τῆς πατρίδος, οὐδὲ τύραννος ὢν ἴσχυκα κατελθεῖν. οὐδὲν δὲ τερπνὸν οὕτως ἡγοῦμαι τῆς ἀρχῆς, ὡς ἀνιαρὸν τὸ φεύγειν τὴν πατρίδα. ταῦτα δὲ ὑμῖν ἐπιστέλλω μὰ τοὺς θεοὺς, οὐκ ἐφ' οἷς δέδωκα ἀλγῶν, ἀλλ' ἐφ' οἷς πεπόνθατε ἀνιώμενος· οὐδ' ὅπως μὴ πάλιν ποτὲ δῶ, ἀλλ' ἵνα ὑμεῖς μὲν εἰς μηδὲν κακὸν ἀξιώσητε λαβεῖν. ἐγὼ δὲ εἰς δυστυχίας αἰτούμενος ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων, καὶ προθυμότερον καὶ πολυτελέστερον χαρίζομαι.

Νικοφήμῳ. ϟε

Οὓς ἐν Λεοντίνοις κατελέγου δημαγωγῶν, κατακριθέντας ἀπολέσθαι οἰκτίστως, ἐπιβουλεύσαντας, ἀπωλέσαμεν. Σὺ δὲ τοῦτο αἰσθαίῃ, ὅτι τοὺς ὑπ' ἐμοῦ τιμωρηθέντας προφέρων, οὐ μόνον αὐτοὺς ἐπιβουλεύεις ἐμοὶ, τοιαῦτα ἔχων παραδείγματα, ἀλλὰ καὶ Λεοντίνους πολεμεῖν ἀναγκάζων, ὀκνηροτέρους ποιεῖς. ὅτι πρὸς τοιοῦτον ἐχθρὸν ἀδικοῦντες, πολέμου ἄρξουσιν. ἀμήχανον γὰρ τὸν αὐτὸν καὶ μισεῖσθαι διὰ χαλεπότητα, καὶ καταφρονεῖσθαι ἐπὶ μαλακίᾳ, εἴπερ ἀπέβη τὸ δόξαν. ἐπὶ

τούτοις

alia talenta a nobis ipſis miſimus, vt quicquid facultatum publice diuenditum eſt, recipias. Hortor autem Cliſthenem, vt in poſterum a republica gerenda abſtineat, neque eiuſmodi ſuſcipiat negocia, quorum emolumenta totius ſunt ciuitatis, detrimenta vero eorum propria qui præfuerunt. Et ſi domeſtica ipſum exempla corrigere non poſſunt, meis, nepotis filii a matre, vtatur. Nã & ego propter reipublicæ gerẽdę demẽtiã in exiliũ actus, ne tyrãnus quidẽ factus, vllis in patriã redire potui viribus. Nihil autem tam delectabile habere cẽſeo principatũ, quam moleſtũ eſt patriã fugere. Hæc autem vobis per epiſtolã ſignifico (ita me dii ament) non dolens ob ea quæ dedi, ſed contriſtatus ob ea quæ paſſi eſtis: neq; ideo, ne poſthac vnquam dem, ſed vt vos quidem nullo preſſi malo velitis accipere: ago autem a familiariſſimis ſecundas ad res rogatus, promptius atq; magnificentius donem.

Nicophemo. 95

QVOS inter Leontinos, populi gratiam venans, enumeraſti, tormentis affectos miſerabiliter periiſſe, eos ob ſtructas nobis inſidias perdidimus. Et ne hoc quidem intelligis, quod ſupplicio a me affectos in mediũ proferens, non ipſe ſolũ mihi inſidiaris, talia habens exẽpla: verũetiam Leõtinos mihi bellũ facere cõpellens, facis eos cũctãtiores, quod aduerſus huiuſmodi inimicũ, bellum abſq; iure ſint incepturi. Fieri enim non poteſt, vt idem odio habeatur ob ſæuitiam, & tanquam mollis contemnatur, ſi quidem id quod ferebat opinio, euenit. Propter huiuſmodi præmia non inuidemus vobis, neq; conſilio dehortamur, ne ambitioſe cõtendatis.

Lyſino. 97

NON tu ergo ceſſabis a temeritate, ſtolidiſſime Lyſine, neque parces tibiipſi, triginta natus annos, inimicos grauiores, quam ferre queas, cũ multis aliis tui ſimilibus, ſuſtinere tentans? Sed carmina & tragœdias in me ſcribis, quaſi dolorem mihi allaturus? Porro, exitus tibi atrociores quauis tragœdia, ne contingant, caue.

Epicharmo. 98

SATIS eſt mihi, quod nos ſolus iuſtos cenſeas, etiamſi alius nemo dicenti tibi crediderit. Vnus enim iſtiuſmodi vir, inſtar mihi totius Siciliæ eſt. Indiſcretam autem multitudinem, ſolitudinis exiſtimamus ſupplementum: a qua & ignorari nos, neque meliores videri, quam ſumus, non eſt fortaſſis inutile. Multos quidem habes tui ſimiles, (virtutem enim hominũ, non numerum conſideramus) quibus cum nos reputaſti bonos ac honeſtos eſſe: ſi tu tamen ſolus eſſes, abunde magnam teſtium haberemus copiam, pluribuſque laudibus non indigeremus.

Cebroni. 99

QVID tandem cauſæ eſt, quod ii qui propter mores me admirantur, tamque atrocibus vtentem ſuppliciis, non vos, multa contra me molientes, eo ipſo perterrefaciunt: ſed fortunam quidem affectorum ſuppliciis deploratis, conſilium autem ab illis non capitis ne Phalarin iniuria afficiatis? Melius ſane & mihi fuerat, non veniſſe in talis vltionis neceſſi-

τοιούτοις [γὰρ] ἄθλοις οὔτι φθονοῦμεν ὑμῖν, οὔτι ἀποσυμβουλεύομεν φιλοτιμεῖσθαι.

Λυσίνῳ. ϟζ

Οὐ παύσῃ τῆς ἀβουλίας ἀμαθέστατε Λυσῖνε, οὐδὲ φείσῃ σεαυτοῦ τριάκοντα ἔτη γεγονώς, βαρυτέρους ἐχθρούς, ἢ δυνήσῃ, μετὰ πολλῶν ἄλλων τοιούτων φέρειν πειρώμενος; ἀλλ' ἔτι καὶ τραγῳδίας εἰς ἐμὲ γράφεις, ὡς ἀνιασόμενον; τὰ δὲ ἀποτελέσματά σοι δεινότερα πάσης τραγῳδίας φυλάξῃ μὴ γίνεσθαι.

Ἐπιχάρμῳ. ϟη

Ἀρκεῖς μόνος δικαίους ἡμᾶς νομίζων, κἂν μηδεὶς ἄλλος λέγοι τί σοι πείθηται. εἷς γὰρ ἀνὴρ ἐμοὶ τοιοῦτος, ἁπάσης ἐστὶ Σικελίας μέτρον. τὸ δὲ ἀνεξέταστον πλῆθος, ἐρημίας ὑπειλήφαμεν ἀναπλήρωμα· ὑφ' οὗ καὶ τὸ ἀγνοεῖσθαι, καὶ μὴ χρηστοτέρους δοκεῖν οὗ ἐσμὲν, τάχα οὐκ ἀνωφελές. πολλοὺς μὲν ἔχεις ὁμοίους σεαυτῷ. τὴν γὰρ ἀρετὴν τῶν ὄντων, οὐ τὸν ἀριθμὸν σκοπούμεθα, μεθ' ὧν ἔγνωκας ἡμᾶς καλοὺς κἀγαθούς· εἰ μέν τοι καὶ μόνος ἦσθα, ἐπλουτοῦμεν μαρτύραιν, καὶ πλειόνων οὐ προσεδεόμεθα ἐπαίνων.

Κέβρωνι. ϟθ

Τί δή ποτε οἱ θαυμάζοντές με τῶν τρόπων, ὡς δειναῖς χρώμενον αἰκίαις, τοὺς ἐπιχειροῦντας ἐξ ὑμῶν τῷ τοιούτῳ οὐκ ἐξέπληξαν· ἀλλὰ τὰς μὲν τύχας ὀλοφύρεσθε τῶν τιμωρηθέντων· συμβούλους δὲ αὐτοὺς οὐ ποιεῖσθε, μὴ ἀδικεῖν Φάλαριν. ἄμεινον μὲν οὖν κἀμοὶ ἦν, μὴ καθίστασθαι εἰς τοιαύτης ἀμύνης ἀνάγκην. λυσιτελέστερον δὲ ὑμῖν, τὸ μὴ χρῆσθαι [τῇ] περιπετείᾳ κατὰ πάντα. εἰπάτω τι ὡς ἐμοὶ ὁ τρόπος γινομένῳ τί ποτ' ἂν ἐπράξατε, εἰ μὴ τοιοῦτος ἐγενόμην ἔγωγε περὶ τὰς τιμωρίας, ὁπότε μηδὲν ἐλπίζοντες πείσεσθαι μέτριον, ἐμπαραβάλλεσθε αὐτοῖς. ἔστιν οὖν ἐμὲ παῦσαι τῆς ὠμότητος, ἐὰν αὐτοὶ πρότερον παύσησθε ἀδικίας.

Εὐκλήμονι. ρ

Οὐδὲν ἐψεῦσαι τῶν ἐπ' ἐμοὶ διαβολῶν. καὶ γὰρ αὐτὸς πάνθ' ὡς κατηγορεῖς ἐν Συρακουσίοις, ὁμολογῶ. ἀλλ' εἰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐγώ τι τοῦ τιμωρεῖσθαι τοὺς εἰς ἐμαυτὸν ἁμαρτάνοντας, οὐκ ἐφ' οἷς εἰκὸς τὸν παθόντα συγγνῶναι ἐφειδόμην, καὶ ὑμεῖς οὐ προπετῶς οὕτως, κἀμοὶ καὶ ἑαυτοῖς εἰς ἀνήκεστα ἐπιβουλεύειν, οὐδεὶς ἂν οὔτ' ἐμοῦ κατηγόρησεν ὡς ἔκθεσμα δρῶντος, οὔθ' ὑμᾶς ὡς ἀναίτια πάσχοντας ᾠκτίζετο.

Κλεοβούλῳ. ρα

Οὐ πείθονταί σοι Καμαριναῖοι, τὸν πρὸς ἐμὲ πόλεμον ἐξενεγκεῖν, σφόδρα πολλὰ ἑκάστης ἐκκλησίας ποιοῦντι. καλῶς γὰρ ἴσασι, πόλεμον ἔργοις, οὐ λόγοις δημηγόρων κατορθούμενον. ὥστε εἰ βούλει πολεμεῖν αὐτούς, τὰ ἀποτελέσματα δεῖξον τῇ γνώμῃ συνοίσοντα. ἂν μέν τι μηδ' οὕτως ὑπακούσωσι, μεταβαλλόμενος τἀναντία παραίνει. καὶ τάχα ἂν τούτῳ πεισθεῖεν τῷ τρόπῳ, ὧν βεβούλησαι. δυεῖν γὰρ θάτερον ἐν τῷ παρόντι, ἢ τὴν γνώμην ἀσύμφορον, ἢ τὸν συμβουλεύοντα, οὐδενὸς ἄξιον ἡγοῦνται. ἐγὼ μὲν γὰρ

εἴσομαι

neceſſitatem: vtilius autem vobis, non per omnia vſos eſſe petulantia, quaſi mores mihi eſſent beneuoli. Quid tãdem quæſo feciſſetis, niſi ego talis in pœnis irrogandis fuiſſem, quando vos nihil ſperantes mediocre paſſuros, in eas vos vltro præcipitatis? Poſſum igitur ego ceſſare a crudelitate, ſi vos prius ceſſaueritis ab iniuria.

Euctemoni. 100

NIHIL mentitus es in calumniis contra me. nam ipſe quoque omnia, ſicut accuſas, confiteor. Verum ſi eodem modo, & ego a puniendo eos qui aduerſum meipſum delinquũt, non eiuſmodi delicta, quibus veniam dari par ſit, abſtinuiſſem, & vos a petulanter adeo tam mihi quam vobis ipſis ad immedicabilia mala ſtruendis inſidiis, nemo me accuſaſſet, tanquam nefanda patrantem: neque veſtrum miſertus eſſet, tanquam irreparabilia patientium.

Cleobulo. 101

NON parem tibi Camarinenſes, vt bellum contra me ſuſcipiant, licet ſingulis in concionibus admodum multa facias. Quippe bene ſciunt, bellum factis, non oratorum ſermonibus recte confici. Itaque ſi vis eos bellum gerere, tuo conſilio exitum reſponſurum demonſtra. Quod ſi ne ſic quidem obedierint, mutata ſententia ad contraria eos cohortare, & forſan hoc modo ea obtinebis quæ voles. Nam in præſentia quidem ex duobus alterum, aut conſilium inutile, aut conſulentem nullius hominem precii exiſtimant. Ego ſane vtraque puto [eos exiſtimare.] bene autem ſcias & noſtra,quod te non ſermonibus vlciſcemur inefficacibus, quibus iniuriam videris aduerſum nos auſpicari, ſed factis: quorum qui ſunt experti, non iterum mihi ſunt inſidiati. Hæc cum Camarinenſes ſciant,irati nolunt Phalaridis capere experimentum.Nam gratificans illis,ſuauior viſus ſum.

Cleodico. 102

ADMODVM atrocia conſuluiſti aduerſum me Cleodice,ſupraque tuas vires.Vnde enim tu te ſperas malum dare poſſe Phalaridi, qui obſequeris Thracis illius coriarii nepti ex filia, & Autandri vxori, illius qui ſuum occidit dominum,ex quibus ipſi contingit ita ditari, quique præter naturæ leges fuiſti contumelioſus? At non in tantam prorumpam iram,vt tua facinora oratione recenſeam. Nam ſi te dignum vltione exiſtimabimus, non ſermonibus ſolum volemus, ſed etiam factis poterimus ea quæ aduerſum nos appetiiſti delinquere, in caput tibi tuoque generi conuertere.

Steſichori liberis. 103

LVCTVS veſtri quam quis aptiorem vobis conſolationem adferre queat, liberi, quam virtutem parentis, propter quem iſto in luctu eſtis? Non enim Steſichori fata lachrymis proſequenda ſunt, ſed hymnis celebranda. Et in vniuerſum quidem, nollem vos vel lamentationibus,vel corporum percuſſionibus indulgere: non quod communes hi affectus,

coacti

οἴομαι ἑκάτερα. σὺ μέντοι ἴσθι καὶ τὰ ἐνθάδε, ὡς οὐ λόγοις ἀπράκτοις ἀμυνούμεθά σε, οἷς εἰς ἡμᾶς ἄρχειν δοκεῖς ἀδικίας, ἀλλ' ἔργοις· ὧν οἱ πειραθέντες, οὐκέτι αὖθις ἐπεβούλευσαν. ταῦτα εἰδότες Καμαριναῖοι, οὐ βούλονται πεῖραν λαβεῖν ὀργιζομένου Φαλάριδος. χαριζόμενος γὰρ αὐτοῖς, ἡδίων ἔδοξα.

Κλεοδίκῳ. ρβ

Πολὺ δεινὰ βεβούλευσαι κατ' ἐμοῦ Κλεόδικε, παρὰ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν. πόθεν γάρ σοι τὸ ἐλπίσαι κακῶς ποιῆσαι Φάλαριν χαριζομένῳ τῇ τοῦ Θρακὸς τοῦ βυρσοδέψου θυγατριδῇ, Αὐτάνδρου δὲ γυναικί, τοῦ τὸν δεσπότην ἑαυτοῦ κτείναντος, ἐξ ὧν οὕτω πλουτῆσαι αὐτῷ συνέβη, καὶ παρὰ τοὺς τῆς φύσεως νόμους ἐνυβρικότι· οὐ μὴν εἰς τοῦτό γε προαχθήσομαι τῆς ὀργῆς, ὥστε τὰ σοὶ πεπραγμένα λόγῳ διεξελθεῖν. ἐὰν γάρ σε ἄξιον ἀμύνης ἡγησώμεθα, οὐκ ἐν λόγοις βουλησόμεθα μόνον, ἀλλ' ἐν ἔργοις δυνησόμεθα, ἅπερ εἰς ἡμᾶς ὠρέχθης ἐξαμαρτάνειν, εἰς κεφαλὴν σοί τε καὶ τῷ σῷ γένει τρέψαι.

Τοῖς Στησιχόρου παισίν. ργ

Τοῦ μὲν πένθους, τίνα αὖ τις ἄλλην ἱκανωτέραν ὑμῖν παράκλησιν εἰσενέγκοιτο, παῖδες, ἢ τὴν ἀρετὴν τοῦ γενέως, ἐφ' ᾧ γε τὸ πένθος φέρεσθε. οὐ γὰρ δακρύεσθαι τὸν Στησιχόρου πρέπον, ἀλλ' ὑμνεῖσθαι. καὶ καθόλου μὲν οὐκ ἂν ἐβουλόμην ὑμᾶς, οὔτε θρήνους, οὔτε αἰκισμοὺς προΐεσθαι σωμάτων, οὐχ ὅτι οὐ κοινὰ ταῦτα πάθη

κατην-

κατηναγκασμένα παρέπεται πᾶσιν, ἀλλ' ὅτι τὰ τοιαῦτα ἀνθρώποις ἐστὶν ἁρμοστὰ δυστήνοις, ὧν οὐχ ἡ τελευτὴ τὰς ὀλοφύρσεις προσηκούσας, ἀλλ' ὁ βίος ἔχει. μᾶλλον δὲ πῶς τις ἐστὶ δακρύων ἄξιος ὁ θάνατος, οὐ Στησιχόρῳ, ζήσαντι μὲν ἔτη τοσαῦτα, σὺν ταῖς ἁγιωτάταις θεαῖς, ἐν χοροῖς καὶ μέλεσι μουσῶν, ὀνομασθησομένῳ δὲ ἐπὶ τιμαῖς καὶ στεφάνοις. ὁμολογουμένως γὰρ οὔτε παρ' ἡμῖν, οὔτε παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις μεῖζον. ἡ γὰρ ἀθάνατος τοῦ θεοῦ μοῖρα, πρὸς τὸ πᾶν οὖσα, αὕτη, καὶ οὐχ ἑτέρα τὶς ἔμοι γε εἶναι δοκεῖ. ὥστε, ὦ παῖδες μεγάλου καὶ ὑπερφυοῦς πατρὸς, φρονήσωμεν ἄξια τοῦ τεκνώσαντος. οὐ γὰρ μικρὸς ὑμῖν ἀγὼν, μὴ πολὺ καταδεεστέρους ἐκείνου ὑμᾶς γενέσθαι. πενθεῖτε δὲ μηδαμῶς εὐτυχῆ μοῖραν ἥρωος οὐχ ἐνὶ μακαρισθησομένην χρόνῳ, παντὶ δὲ αἰῶνι. μηδὲ τῶν θυμῶν, ἃς ψηφίζονται ὡς ἐπὶ θεῷ Ἱμεραῖοι, τὸ λαμπρότατον ὑφαιρεῖσθε τὴν δόξαν, οὐ γὰρ ἐκεῖνός γε, ὃν ἡμεῖς ἴσμεν, ἠχθέσθη θανάτου προθεσμίᾳ συναιρούμενος, οὐδὲ τῶν ἡρώων τοὺς γενναιοτάτους, ἐπεὶ περὶ δόξης ἔθνησκον, ἐν τοῖς καλλίστοις ποιήμασιν ὑμνήσας (ἅπερ ὑμῖν χρήματα μὲν τοῦ παντὸς ἐστὶν ἄξια, παραδείγματα δὲ βίου σωφρονέστατα) αὐτὸς, ὁπόθ' ἧκεν ἡ μοῖρα πρὸς τὸ πέρας, ἀπτοήτως ἔθνησκεν. εὖ γὰρ ἴστε, ὦ παῖδες· οὐ γὰρ ὑφ' ἡμῖν γενόμενος, ἐχθροῖς οὖσιν, ἔδεισεν, οὐδὲ ὡς δεινόν τι πείσεσθαι μέλλων ἐπεκλάσθη. πολὺ δὲ γενναιότερος αἰχμάλωτος ἡμῖν ἦν, ἢ ἀντίπαλος. ἠπειλήθη

γοῦν

coacti ſubſequuntur omnes homines: ſed quod talia hominib. congruant miſeris, quorum non mors ploratus cõuenientes, ſed vita habet. Magis enim horũ mors lachrymis digna eſt, quam Steſichori, qui tot annos vixit cum ſanctiſſimis deabus in choris canticiſq; Muſarum, quiq; nominabitur cũ honoribus & coronis. In cõfeſſo eſt enim, quod neque apud nos, neq; apud alios homines maius hoc quicquam ſit. Immortale ſiquidem Dei fatum, ad cuncta ſe extendens, idipſum, & non aliud quid mihi eſſe videtur. Quamobrem (ô liberi magni ac præſtantiſſimi patris) animũ gerite dignum genitore quidem, (haud enim paruum vobis certamen reſtat, ne illo ſitis multo inferiores) nequaquam autẽ lugete fortunatum herois fatum, non vno ſolum tempore beatũ prædicandũ, ſed omnibus ſeculis: neq; ex honoribus, quos illi tanquam Deo decernunt Himerenſes, ſplẽdidiſſimũ auferatis, diuinitatis opinionem. Nõ enim ille (quod nos ſcim⁹) moleſte tulit, quod ſtata mortis die hinc auferretur: neque cum heroas generoſiſſimos, quandoquidem ob gloriam conſequendã mortui ſunt, in pulcherrimis poematibus, laudibus ornaſſet (quæ vobis precioſiſſimæ ſunt opes, vitæque agundæ exempla caſtiſſima) ipſe, cum fatum ad ſuum terminum veniſſet, meticuloſe defunctus eſt. Bene ſiquidem hoc ſcitis, ô liberi. Nõ enim, quum in noſtram inimicorũ veniſſet poteſtatem, quicquam timuit: neque quaſi dira paſſurus, confractus eſt: ſed multo generoſior nobis fuit captiuus, quam aduerſarius. Victa eſt

igitur

igitur tyrannidis acerbitas a ſapientia, neque quicquam illi atrox facere poteram. Nam quod feci, beneficiis affeci. Aſt ego cum ſexcentis illum laboribus capere ſtuduiſſem, poſtquam hoc conſecutus ſum, nihil habebam aliud (captus magis ab illo) quam vt haberem illi gratiam, etiam ſi beneficia a nobis voluiſſet accipere. Propter quod ne gratiam quidem mihi ipſi deberi puto, quum eum acquiſiuerim ad annos maxime duodecim (tot enim poſtea vixit) ſed me illi debere, quod & in aliis nos corroborauerit: ſoluſque mortalium perſuaſerit nobis, mortem contemnere.

Catanenſibus. 104

Vos fortaſſe videmini vobis, ſuperabundantes mihi perſoluiſſe pœnas iniuriarum, quibus me meoſque affeciſtis: quod pro viris triginta, quos impie combuſſiſtis, quingentos milites amiſeritis: quodque pro ſeptem talentis, quæ diripuiſtis, multis reditibus priuati ſitis. ego vero hęc quę modo facta ſunt, proœmiũ vobis eſſe denuncio eorum quæ a me paſſuri eſtis, vt propter me ipſum auxilium ferentem hoſtibus veſtris dira paſſi, paciſci erubeſcatis. Non equidem remittam ſuſceptas contra vos inimicitias, dum gubernatrix rerum prouidentia eandem mundi harmoniam cuſtodierit. Inferã autem vobis bellum, nõ tam pro me, quam pro diis, qui omnia & ſeruare ac perdere poſſunt: ſi modo diuinam ſortem, quemadmodum reliqua naturæ elementa, etiam ignis in Aetna

ſortitus

γοῦν τὰ πικρὰ τῆς τυραννίδος ὑπὸ σοφίας, οὐδ᾽ εἰκοῦν ἔχοντος μου δρᾶσαι κατ᾽ αὐτοῦ δεινόν. ὁ γὰρ ἔδρων, ἐχαριζόμην. ἐγὼ δὲ μυρίοις πόνοις προθυμηθεὶς ἑλεῖν, ἐπεὶ τούτου περιεγενόμην, οὐδὲν ἔσχον ἕτερον, αἱρεθεὶς ὑπὸ τούτου μᾶλλον, ἢ χάριν εἰδέναι, κἂν εὐεργεσίαν παρ᾽ ἡμῶν ἐθελήσῃ λαμβάνειν. ἐφ᾽ ᾧ οὐδ᾽ ὀφείλεσθαι χάριν ἐμαυτῷ νομίζω, περιποιησάμενος εἰς δώδεκα μάλιστα αὐτὸν ἔτη· τοσαῦτα γάρ ἐστιν, ἃ προσβεβίωκεν· ἐγὼ δὲ ὀφείλειν, ὅτι καὶ τὰ ἄλλα προσεπέρρωσεν ἡμᾶς, καὶ θανάτου καταφρονῆσαι, μόνος ἀνθρώπων ἔπεισεν.

Καταναίοις. ρδ

Ὑμεῖς μὲν ἴσως ἐμαυτῷ πλεοναζούσας δοκεῖτε ποινὰς τετικέναι, ὦ. εἰς ἐμὲ καὶ τοὺς ἐμοὺς παρηνομήκατε, ἀντὶ μὲν ἀνδρῶν τριάκοντα, ὧν ἀσεβῶς κατεπυρπολήκατε, πεντακοσίους ὁπλίτας ἀπολωλεκότες· ἀντὶ δὲ ταλάντων ἑπτὰ, ὧν διηρπάσατε, πλείστας ἀπεστερημένοι προσόδους. ἐγὼ δὲ προοίμιον ὑμῖν, ὧν μέλλετε πάσχειν ὑπ᾽ ἐμοῦ, τὰ νῦν γεγονότα καταγγέλλω· ἵνα δι᾽ ἐμαυτὸν συμμαχήσαντα τοῖς ἐχθροῖς ὑμῶν πεπονθότες, ὁμολογεῖν αἰσχυνθῆτε. οὐ μὴν ἀνήσω γε τὴν πρὸς ὑμᾶς δυσμένειαν, ἕως ἂν ἡ διοικοῦσα πρόνοια, τὴν αὐτὴν ἁρμονίαν τοῦ κόσμου φυλάττῃ. ἐξοίσω δὲ τὸν πρὸς ὑμᾶς πόλεμον, οὐχ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ τοσοῦτον, ὅσον ὑπὲρ θεῶν, τῶν πάντα καὶ σώζειν καὶ φθείρειν δυναμένων. εἴγε θείας τύχης, ὥσπερ τὰ λοιπὰ τῆς φύσεως στοιχεῖα, ἐστὶ τὸ κατὰ τὴν Αἴτνην πῦρ μεμοί-

μεμοίραται, εἰς ὃ τοὺς ἱκέτας ἀθώους βαλόντες, οὐ Φάλαριν ἐχθρὸν, ἀλλὰ τὸν πάντων ἐπόπτην ἥλιον ἐπικέκτησθε.

Νικαινέτῳ. ρε

Τὸ πολλάκις ἴσως ἡμᾶς ἐπεσταλκέναι τῷ σῷ πατρὶ, παῦσαί σε τῆς ἀφροσύνης ἐπῆρκεν, ὡς οὐκ ἂν εἰ μὴ ἐδεδοίκειμεν, τὴν ἔχθραν ἀποτρέπειν παρεκελευόμεθα· ἐγὼ δὲ περὶ μὲν τούτου μὴ οὕτως ἔχειν, οὐδὲ γράφειν ἀξιῶ. πυνθανόμενος δὲ ἐπιεικῆ τὸν γέροντα εἶναι, καὶ μηδὲ ἑτέρους αὐτῷ γεγενέναι παῖδας, ἐκεῖνον μὲν ἐλεῶν, σοῦ δὲ παρ' ἡλικίαν θρασυνομένου φειδόμενος, πῶς τοῦ παρόντος ἀνέσχηκα· σὺ δὲ, οὔτε πατέρα πρεσβύτην οἰκτείρεις, ἐφ' ἑνὶ κινδυνεύοντα παιδὶ, οὔτε σεαυτοῦ φροντίζεις. ἐπιμένεις δὲ τῇ προπετείᾳ. πρῶτον μὲν τάχα, παρ' ὅσον οὐθὲν ὑφ' ἡμῶν πεπονθας· εἶτ' οἰόμενος ἐξεῖναί σοι, ὁπόταν βούλῃ πεπαῦσθαι. οὗτος δὲ οὐδὲ τοῖς πολὺ σοῦ δυνατωτέροις ἐγένετο. ἕως οὖν σοι πάρον, τὸ ἑκατέρων ἐλέσθαι τὸ λυσιτελέστερον, μὴ μιμοῦ Τίμανδρον· ἐχθρῷ δὲ μᾶλλον ὠφελίμῳ, ἢ λίαν ἐπιζημίῳ συμβούλῳ χρῆσθαι.

Πολυδεύκει. ρς

Ἐρρωμενέστερον ἀδικοῦμαι τῷ παντὶ, ἢ τιμωροῦμαι Πολύδευκες, οὐχ ὥσπερ ἔφησθα. καὶ πάσχειν με δεινὰ, καὶ δρᾶν· ἐγὼ μὲν γὰρ καὶ δὶς καὶ τρὶς, ἀδείας τοὺς αὐτοὺς τῶν ἐπιβουλευσάντων ἠξίωσα. τῶν δὲ ἀδικησάντων οὐδείς ἐστιν, ὅστις [ἐπὶ τοῖς πρώτοις ἁλοὺς κακοῖς] ἐπὶ τῷ δεύτερον πονηρὸς ὀφθῆναι, ᾐδέσθη. ἔρρωσο.

ſortitus eſt: in quem quum ſupplices innocẽtes proieceritis, non Phalarin vobis inimicum, ſed omnium inſpectorem Solem acquiſiuiſtis.

Nicaneto.

105 QVOD ſæpenumero fortaſſe nos per epiſtolas tuo ſignificauimus patri, curaret, vt ab inſipientia ceſſares, te elatum fecit: quaſi, niſi metuiſſemus, non te iuſſiſſemus admoneri, vt ab inimicitiis deſiſteres. ego autem de hoc, quod non ita habeat, ne ſcribere quidem dignor. Quum accepiſſem autem, ſenem illum eſſe humanum, neque alios illi natos filios, illum quidem miſerans, tibi autem præter ætatem ferocienti parcens, ad præſens vſque ſuſtinui. Tu vero neque patrem ſenem miſeraris, periclitantem in vno filio; neque tui ipſius curam habes: ſed perſeueras in petulantia. primum quidẽ fortaſſis propterea, quod nihil a nobis paſſus ſist deinde, quod putes licere tibi, quum volueris, ceſſare. At hoc neque multo te potentioribus contigit. Dum igitur tibi in manu eſt, ex duobus id quod ſit conducibilius, amplecti, ne imiteris Timandrum: ſed potius inimico vtili, quam damnoſo nimis conſiliario vtere.

Polluci.

106 MVLTO validius omni in re iniuria afficior, Pollux, quam ſupplicia irrogo: non quemadmodum dixiſti, atrocia me & pati & facere. Ego enim bis terque impunitate eoſdem inſidiatores dignatus ſum: iniuriam autem mihi facientium, nemo eſt qui [in primis deprehenſus peccatis] reueritus ſit iterum prauusconſpici. Vale.

Engyinis. 107

NEQVE prætextum mihi deeſſe cenſeo, quò iuſte vos poſſim vlciſci: neque volenti vos inuadere, potentiam. Volam autem, niſi nunc tandem reueriti nos, dimiſeritis viros, quos nullo iure, ſed quod & perditiſſimo Paſioni, apud vos verſanti, viſum ſit, tertium iam hunc menſem in carcere detinetis.

Himerenſibus. 108

STESICHORVM ſcitote, ac Cononem & Dropidam, traiicientes a Pachyno in Peloponneſum pro Corinthiis, ad quos a vobis miſſi ſunt, ad me perductos eſſe: & Dropidam quidem forſan reddemus vobis, Cononem autem ſtatim interfecimus. Steſichorus vero ſaluuseſt, donec modum excogitauerimus, quo punitum eum mori oporteat.

Steſichoro. 109

AVDIO te metu valde attonitum eſſe, expendentem potentiam noſtram: ſimulque conſcium, quæ in republica aduerſum me geſſeris. Demiror autem te, ſi nunc cœperis metu attonitus eſſe: & non tunc ſtatim, quando rempublicam aduerſum me gerebas, iniquũ principiũ (quemadmodum tu prædicebas Himerẽſibus) adiutare volens, expenderis, cito ea fieri poſſe quæ tu dicis Himerenſibus. Si tu igitur deſpiciebas mortem (quemadmodũ & conueniebat ſapientem virum) cur nũc, ô vane, vertigine laboràs, quum liceat ea quę tunc expectãs nihilominus ferox eras, etiã appropinquãtia generoſe perferre? Sin vero (quemadmodum timidus es)

trepi-

Ἐγγυΐνοις. ρζ

Οὔτε περιφράσεως ἐνδεῖν μοι δοκῶ, δι᾽ ἣν οὐκ ἂν δικαίως ὑμᾶς ἀμυναίμην· οὔτε βουλομένῳ ἐπεξιέναι, δυνάμεως. βουλήσομαι δ᾽ ἂν μὴ νῦν γέ ποτε αἰδεσθέντες ἡμᾶς, ἀπολύσητε τοὺς ἄνδρας, οὓς οὐδενὶ δικαίῳ, διότι καὶ τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ Πασίωνι, παρατριβομένῳ πρὸς ὑμᾶς ἔδοξε, τρίτον ἤδη μῆνα τοῦτον ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ κατέχετε.

Ἱμεραίοις. ρη

Στησίχορον ἴστε, καὶ Κόνωνα, καὶ Δρωπίδαν, περαιουμένους ἀπὸ Παχύνου εἰς Πελοπόννησον, αὐτῇ Κορινθίων, πρὸς οὓς γε ἐπέμφθησαν ὑφ᾽ ὑμῶν πρὸς ἐμὲ ἀχθέντας. καὶ Δρωπίδαν μὲν ἴσως ἀποδώσομεν ὑμῖν· Κόνωνα δ᾽ εὐθὺς ἀπεσφάξαμεν. Στησίχορος δ᾽ σῶός ἐστιν, ἕως ἂν τὸν τρόπον λογισώμεθα, ὃν χρὴ αὐτὸν τιμωρηθέντα ἀποθανεῖν.

Στησιχόρῳ. ρθ

Πυνθάνομαί σε περιδεῆ σφόδρα εἶναι, ἐννοοῦντα τὴν δύναμιν ἡμῶν, καὶ συνειδότα ἅμα τοῖς πρὸς ἐμέ σοι πεπολιτευμένοις. θαυμάζω δέ σε, εἰ νῦν ἤρξω περιδεὴς εἶναι, ἀλλ᾽ οὐ τότε εὐθέως, ὅτε ἐπολιτεύου πρός με ἀρχῆς παρανόμου, ὥσπερ σὺ προὔλεγες Ἱμεραίοις συλλαβέσθαι βουλόμενος, ἐλογίζου, ὅτι γένοιτ᾽ ἂν τάχα, ἃ σὺ λέγεις Ἱμεραίοις. εἰ μὲν οὖν ὑπερεφρόνεις θανάτου, ὥσπερ καὶ ἐχρῆν σοφὸν ὄντα, τί νῦν ὦ μάταιε ἰλιγγιᾷς, ἐξὸν ἃ προσδοκῶν τότε, οὐδὲν ἧττον θρασὺς ἦσθα, ταῦτα καὶ πελάζοντα γενναίως ὑπομένειν; εἰ δ᾽, ὥσπερ δειλὸς εἶ, περιτρόμως εἶχες πρὸς τὴν ἀφ' ἡμῶν δίκην ἐσομένην, τί, ὦ προπετέστατε ἐβόας τότε; καὶ πῶς οὕτως ἑαυτῷ παρεσκεύαζες ἐχθρὸν, ἐναγῆ καὶ αὐθάδη καλῶν, καὶ τὰς ἐκ τῶν ἐπῶν σου ῥήσεις εἰσφέρων εἰς τὰς ἐκκλησίας; τί δὲ μουσικὸς καὶ μελοποιὸς ὢν, καθιστὰς σαυτὸν εἰς ἐναντίον σχῆμα καὶ προαίρεσιν βίου τοῖς ἐπιτηδεύμασιν, ἐξὸν σχολὴν ἄγειν καθεζόμενον, καὶ μὴ θερμοτέρων ἅπτεσθαι πραγμάτων, ἢ ποιητῇ πρέπει; ἐπεὶ δὲ αὐτὸ τοῦτο δημαγωγὸς ὠρέχθης γενέσθαι, μένει σε, οἷα φημὶ οὐ ποιητὰς, οὐδὲ μουσικοὺς ἄνδρας, ἀλλὰ δημαγωγοὺς ὑπὲρ δύναμιν θεραπευομένους, κρατίστων ἐχθρῶν.

Κλεισθένει. ρι

Οὐ τὸ τοῖς πολλοῖς εἰθισμένον, ὅταν ἐπὶ τοῦ λόγου βλαβέντες, ἐν τοῖς ἀποτελέσμασι τῶν ἔργων ἀδοκιμήσωσι, πρᾶξαι βουλόμενος, ἐπιστεῖλαί σοι δεῖν ᾠήθην· ἵν' ἐν ᾧ παρὰ γνώμην ἐσφάλης, οὐ πεισθεὶς ἐμοὶ τὰ βέλτιστα εἰπόντι, μέρος συμφορᾶς γενόμενος ἐπιτιμοίην. οὐδὲν γὰρ ἕτερόν μοι δοκοῦσιν οἱ τοῦθ' αἱρούμενοι ποιεῖν, ἢ πολλὴν ἑαυτῶν ἔπαινον εὐβουλίας διατιθέμενοι, κατηγορεῖν τῶν ἐπταικότων. ὅτι οὔτε προέγνωσαν τὸ συμφέρον, οὔτε τοῖς προειποῦσιν ἐπείσθησαν· ἀλλ' ὥσπερ αἰσθανόμενος περὶ σοῦ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, ἵνα μὴ πάθῃς οἰκειότατος ἐγενόμην, οὕτω πεπονθότος ἃ μή ποτε ὤφελες, αὐτὸς οἶμαι καὶ συναμαρτεῖν, καὶ συνταλαιπωρεῖν. προὔλεγον μὲν γὰρ ἵνα μὴ γένηται. γεγενότων δὲ διὰ τύχην ἴσως, ἢ γνώμην, συνατυχῶ, καὶ τῇ τύ-

trepidabas ad futuram a nobis pœnam, cur ô petulātiſſime tū clamaſti, tantumque tibi comparaſti inimicū, me ſceleſtum ac arrogātem appellans, ſententiaſque ex tuis carminibus adferens in conciones? Cur te, quum muſicus ſis & verſificator, in ſtatum, viuendique propoſitum ſtudiis contrarium, conſtituiſti, quum tibi liceret ſedenti ocium agere, neque calidiora attingere negocia, quam poetis conuenit? Quoniam autem pro poeta, populi gubernator eſſe concupiuiſti: manent te, quæ non poetis nec muſicis viris, ſed populi gubernatoribus, ſupra vires ferocientibus, ſunt expectanda, ſi in poteſtatem venerint inimicorum.

Cliſtheni. *110*

NON id quod multi ſolent, quum in ſermone læſi, in rerum euentis laudem conſequuntur, facere volens, tibi ſcribendum eſſe duxi: vt, in quo pręter animi ſententiam lapſus es, neque mihi optima dicenti obtemperaſti, pars ego calamitatis factus, te caſtigarem. Nihil enim aliud tales mihi homines facere videntur, quam ſuam ipſorum ob bonum cōſilium laudem cōponendo, accuſare lapſos, quod neq; vtilia præſciuerint, neque prædicentibus paruerint: ſed quemadmodum, quum præſentirem quæ tibi eſſent euentura, ne ea patereris, familiariſſimus tibi eram admonendo: ita cum paſſus ſis, (quæ vtinam nunquam) ipſe me puto ſimul & peccaſſe, vnaque in ærumna verſari. Prædicebam enim, ne fierent: quum autem facta ſint, caſu fortaſſe vel conſilio, aduerſum vna fero caſum, nihilque vitupero fortunam: ſed vt res hoc in ſtatu non maneant, maximam, quantum fieri poteſt, operam nauo. Hæc tu quidem, ſi ad matrem tuam venires, melius poſſes cognoſcere: at tu miſer, qui ne in exiliũ quidẽ pulſus, apud nos beneuolentiſſimos volueris a fuga requieſcere. Porro hoc, ſi tu quidem ob aliud quiddam elegiſti, iuſtus erga nos non es: ſin vero, quaſi male auditurus, reueritus es nos, qui prædiximus, nec tibi perſuaſimus, propemodum dixerim, lætor etiam, quod ita te modeſte geras. Pudefactus enim ob prima quæ diximus, in iiſdem poſt peccatis non deprehenderis.

Nicippo. 111

QVOD dona a nobis miſſa receperis, maximam tibi habeo gratiam. Aſt ego, quod dicebas metuere te Syracuſanos, ne quid mali ex illis tibi oriatur, recipienti miſſas a nobis pecunias, indicio illis facto, id eram facturus, ſi non accepiſſes: nẽpe accuſaturus te erã, quaſi accepiſſes, vt in eodẽ fuiſſes periculo receptis illis, vel non. Imo propter illud in minore, at propter hoc in peiore prorſus. Nam ſi non acciperes, me accuſante, dediſſe, omnino hæreres in culpa, quaſi accepiſſes: ſin autem reuera acciperes, me dicente non dediſſe, non ſimiliter, ſed certo a culpa liberareris.

Hieronymo. 112

INTERROGASTI, quibus rebus expenderim, quod poſſim, Leontinis me inuadentibus, meamque regionem populantibus, victoriam adipiſci. Quod quidem iuſtiorem habeam

τῇ τύχῃ οὐκ ὀνειδίζω· ἀλλ' ἵνα μὴ μείνῃ τοιαῦτα, ὡς ἔνεστι πεφιλοτίμημαι. ταῦτα μὲν οὖν παρὰ τῆς σεαυτοῦ μητρὸς ἥκων, ἄμεινον ἂν μάθοις. σὺ δὲ σχέτλιος, ὃς οὐδὲ ἐκπεσὼν τῆς πατρίδος, παρ' ἡμῖν ἐβουλήθης ὡς δυνουστάτις τὰς φυγὰς ἀναπαῦσαι. τοῦτο δὲ εἰ μὲν ἄλλου του χάριν εἵλου, δίκαιος οὐκ ἂν εἴης περὶ ἡμᾶς. εἰ δ' ὡς ὀνειδιοθησόμενος, ἥδεσθαι τοὺς περιειπόντας, καὶ οὐ παίσαντας, μικροῦ δέω λέγειν, ὅτι καὶ ἥδομαι, οὕτω σοῦ σωφρονοῦντος. αἰσχυνόμενος γὰρ ἐπὶ τοῖς πρώτοις εἰρημένοις, οὐκ ἂν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἁλίσκοιο ἁμαρτάνων.

Νικίππῳ. ρια

Τοῦ μὲν εἰληφέναι σε τὰς παρ' ἐμοῦ δωρεὰς, πλείστη σοι χάρις. ἐγὼ δὲ, ὅπερ ἔλεγες φοβεῖσθαι Συρακουσίους, μή τι σοι χαλεπὸν ἐξ αὐτῶν ἀνάσχῃ, δεξαμένῳ τὰ παρ' ἐμοῦ χρήματα, μηνύσεως αὐτοῖς ἀποδοθείσης, τοῦτ' ἔμελλον ποιήσειν, μὴ λαβόντος σου, κατηγορεῖν ὡς εἰληφότος, ἵν' ᾖ σοι τὸ αὐτὸ δεξαμένῳ, καὶ μή. μᾶλλον δὲ τὸ μὲν ἧττον, τὸ δὲ τῷ παντὶ χεῖρον· μὴ λαβὼν μὲν γὰρ, ἐμοῦ κατηγοροῦντος τὸ δεδωκέναι, πάντως ἂν αἰτίαν εἶχες εἰληφέναι· λαβὼν δὲ ταῖς ἀληθείαις, ἐμοῦ μὴ δεδωκέναι λέγοντος, οὐκ ἴσως, ἀλλ' ὄντως ἀπήλλαξο τῆς αἰτίας.

Ἱερωνύμῳ. ριβ

Ἐπυνθάνου τίσιν ἀντιζήτηκα τὸ δύνασθαι Λεοντίνων μοι ἐπεξιόντων κατὰ τῆς χώρας, τὴν ἐμὴν οὖσαν ἀποτέμνονται, περιγενέσθαι. τὸ μὲν [οὖν] ὅτι δικαιοτέρων ἐχόμενος, καὶ οὐκ ἄρχων πολέμου, ἀλλ' ἀμυνόμενος, οὐκ ἂν ἐπιστείλαιμι. τούτων γὰρ παρ' ὑμῖν οὐκ ἔστι λόγος, ὃ δὲ καὶ μὴ προσποιῆσθε, ὑμᾶς εἰδέναι ἀνάγκη, τοῦτ' ἂν εἴποιμι, ὅπλοις πολλοῖς, καὶ ἀνδράσι δυνατοῖς, καὶ χρήμασι, καὶ ναυσὶ, καὶ ἵπποις, ὧν ἁπάντων ἐνδεεῖς ὄντες αὐτοὶ, μαχεῖσθαι πολεμίῳ καὶ περὶ ταῦτα καὶ περὶ τὰς τύχας πεπλουτηκότι.

Λαμάχῳ.

ριγ

Τοὺς ἑπτὰ καὶ τριάκοντα τούσδε, ὅταν τοῦ πλήθους λάβῃ τῶν Καμαριναίων, χαλκευθῶσι κατὰ φύσεως ἀπανθρωπίαν ἀποφαίνεις. βούλομαι μὲν ἐν τούτῳ μεῖναι τῷ ἀριθμῷ, καὶ νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον εὔχομαι. οὐχ ὁρῶ δὲ ἐώμενον τοῦτο ὑπό τινων μέχρι τούτων ὡρίσθαι. σύ γ' οὖν αὐτὸς ἐννέα καὶ τριάκοντα βιάζῃ τούτους γενέσθαι, προσνέμων σεαυτὸν, καὶ τὸν ἀναίσθητον Ἐπιτέρπην. καὶ οὐχ ὅμοιόν ἐστιν, ἢ ἐμὲ διαβάλλεσθαι ὑφ' ὑμῶν ἀπολλυμένων, ἢ ὑμᾶς πονηροτάτους ὄντας ὑπ' ἐμοῦ ἀμυνομένου ἀπόλλυσθαι.

Νικάρχῳ.

ριδ

Οὐκ ἀναγκάζεις Καμαριναίους ἐμοὶ πολεμεῖν, ἀλλ' ὑπ' ἐμοῦ πολεμεῖσθαι. οἱ δὲ σωφρόνων ἀνδρῶν ποιοῦντες πρᾶγμα, καὶ τοῦτο σαφῶς εἰδότες, καὶ πρὸ τῶν λόγων τὰ ἔργα σκοπούμενοι, καὶ πρὸ τῶν ἔργων ἔτι τάχιον τὰ ἀποτελέσματα, πολὺν ἤδη χρόνον παραπέμπουσί σου τὰς δημαγωγίας. σὺ δὲ οὐκ αἰσχύνῃ βαρύτερος ὢν

ἐκείνοις.

habeam cauſam, bellumque non inceperim ſed propulſem ac defendam, non ſcripſerim, (horum enim apud vos nulla habetur ratio) quod autem, licet diſſimuletis, vos ſcire neceſſe eſt, illud dixerim, armis multis, viriſque fortibus & pecuniis, & nauibus & equis. Quorum omnium ipſi magnam habentes penuriam, pugnant cum hoſte, qui & in his & in rebus ſecundis diues effectus eſt.

Lamacho. 113

TRIGINTA ſeptem hoſce, cum Camarinenſium multitudinem nanciſceris, in æreo tauro per naturæ immanitatem enecatos, demonſtras. Volo quidem in hoc manere numero: idque vt poſſim, (ita me Iupiter maximus amet) precor. Video autem mihi a quibuſdam non permiſſum iri, vt numerus in his conſiſtat. Tu enim ipſe cogis hos nouem & triginta fieri; temetipſum huic addens numero, & ſtupidum Epiterſen. Atque haud simile eſt me propter vos perditos ſuſtinere calũniam, maleque audire: aut vos, hominum prauiſſimos, a me vlciſcente perdi.

Nicarcho. 114

NON tu cogis Camarinenſes mihi facere bellum, ſed bello a me vexari. Illi vero ſobriorum hominum fungentes officio, idque liquido ſcientes, anteque ſermones opera conſiderantes, & ante opera citius adhuc euenta, multum iam temporis conciones tranſmittunt tuas. Te vero non pudet grauiorem illis

illis eſſe ex ſuggeſtu ac ſermonibus, quam mihi, contra quem rempublicam adminiſtras.

Nicao. 115

Non acerbus tibi videtur eſſe tormenti locus, taurus, neque vlla apud nos machina: alioqui miſericordiam erga illa, quum ſis nobiſcum pugnaturus, non vtique prius inſumpſiſſes.

Cleomedonti. 116

Tv quidem, vt audio, accuſans me, miſerabilem Cleombroti fortunam deplorare conaris: ego autem te, Cleomedon, multo iniquiora illo audentem, omni autem re inferiorem, in meam redigere poteſtatem.

Melitenſibus. 117

Non paruipendens, ô Melitenſes, honores veſtros, legatum remiſi veſtrum, obſignatos eos ferentem: non ſinunt autem me laudari, facta mea. Vos fortaſſe, qualem ipſi me cenſetis, talem putatis exiſtimari & apud alios. At ego noui, quod apud alios omnes in mala ſim exiſtimatione, apud vos autem cenſear bonus: neque hinc extendere famam poſſim ad alios. Multo autem magis læderem vos in hoc, vt homines de vobis ſiniſtre ſuſpicarentur, quod peſſimum, niſi ipſi huiuſmodi eſſetis, non laudaſſetis. Ex quibus igitur vos quidem inique praui, ego autem nihil humanior meipſo exiſtimarer, non putaui me oportere honorari.

Cama-

ἐκείνοις, ἀπὸ τοῦ βήματος καὶ τῶν λόγων, ἢ ἐμοί, καθ' ὃ πολιτεύῃ.

Νικαίῳ. ριε

Οὐ δοκεῖ σοι πικρὸν βασανιστήριον ὁ ταῦρος, οὐδὲ τῶν παρ' ἡμῖν μηχανημάτων οὐδέν· ἐπεὶ τὸν εἰς ἐκεῖνα ἔλεον, οὐκ ἂν μέλλων ἡμῖν μάχεσθαι, περιανήλισκες.

Κλεομέδοντι. ριϛ

Σὺ μὲν ὡς πυνθάνομαι κατηγορῶν ἐμοῦ, τὰς περὶ τὸν Κλεόμβροτον τύχας οἰκτρὰς, ὀδύρεσθαι ἐπιχειρεῖς· ἐγὼ δέ σε Κλεόμεδον, πολὺ μὲν ἐκείνου τολμῶντα ἀδικώτερα, τῷ παντὶ δὲ ὄντα ἀσθενέστερον, ἐμοὶ ὑποχείριον γενέσθαι.

Μελιταίοις. ριζ

Οὐκ ἐκφαυλίζων, ὦ Μελιταῖοι, τὰς τιμὰς ὑμῶν, ἀπέπεμψα τὴν πρεσβείαν, κατασεσημασμένας φέροντα αὐτάς. οὐκ ἐᾷ δέ με ἐπαινεῖσθαι τὰ πεπραγμένα ὑμεῖς μὲν οὖν ἴσως, οἷον αὐτοί με εἶναι δοκεῖν ἐθέλετε. τοιοῦτον οἴεσθε ὑπολαμβάνεσθαι καὶ παρ' ἑτέροις. ἐγὼ δὲ οἶδα, παρὰ μὲν τοῖς ἄλλοις ἅπασι, κακὸς ὑπολαμβανόμενος· παρὰ δ' ὑμῖν, καὶ νομίζομαι ἀγαθὸς, οὐδὲν ἐκτεῖναι δυνάμενος ἐντεῦθεν ἐπὶ τοὺς ἄλλους τὴν φήμην. πολὺ δὲ μᾶλλον εἰς τὰς ψευδοδοξίας τῶν ἀνθρώπων βλάψων ὑμᾶς, ὅτι τὸν κάκιστον, οὐκ ἂν εἰ μὴ τοιοῦτοι καθειστήκειτε, ἐπῃνεῖτε. ἐξ ὧν τοίνυν ὑμεῖς μὲν ἀδίκως πονηροί, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἐπιεικέστερος ἐμαυτοῦ ὑπολαμβανοίμην, οὐκ ᾤμην δεῖν ἑαυτὸν τιμᾶσθαι.

Καμα-

Καμαριναίοις. ρη

Καὶ εἰς Γέλλαν ἔπεμψα, καὶ εἰς Λεοντίνους, καὶ πρὸς ὑμᾶς πέμψαι δεῖν ᾠήθην, ὅπως μοι συλλάβησθε εἰς τὰ παρόντα οὐχ ὅπλων, οὐδὲ ἵππων δεομένῳ, οὐδὲ ἀνδρῶν, ὧν κενὴν εἶναι λέγετε τὴν πόλιν, ἀλλ' ἀργυρίου. καὶ Λεοντῖνοι μὲν ἡμῖν ἔπεμψαν πέντε τάλαντα εὐθέως· Γελλῶοι δὲ ὑπέσχηνται δέκα δόσειν. ὑμᾶς δὲ οὔτε βραδυτέρους Λεοντίνων, οὔτε μικροπρεπεστέρους ἔσεσθαι Γελλώων ὑπολαμβάνω.

Ἀστυπαλαιεῦσιν. ρθ

Οὔτε μᾶλλον ἀνιαθεὶς ἐν τῷ ζῆν ἐμαυτῷ σύνοιδα, ἄνδρες πολῖται, καίτοι πολλαῖς καὶ παραδόξοις χρησάμενος μεταβολαῖς, οὔτε πλέον ἡσθείς· ἄμοιρος γὰρ οὐδὲ τῶν τερπνῶν ἐγενόμην. ἠνιάθην μὲν οὖν ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἐν ᾗ τῆς πατρίδος ἐξέπεσον ἀδίκως· ὅπερ ἀλγεινότατόν ἐστι, καὶ τοῖς δικαίως τοῦτο πάσχουσιν. ἥσθην δὲ ὅτε δημοσίᾳ μου μνησθέντες, ἐγράψατέ μοι περὶ ὧν ὁ καιρὸς ὑμᾶς ἤπειγεν. ὡς γὰρ παρ' ἑνὸς τῶν μάλιστα εὐνοουμένων, καὶ περὶ ὑμᾶς ἐσπουδακότων ἠτήσασθε, οὐ τοσοῦτον, ὡς ἔοικε, τοῦ λαβεῖν τι τῶν ἐψηφισμένων, ὅσον τοῦ μαρτυρῆσαι μὲν ἐμοὶ δημοσίᾳ, τὸ μὴ δικαίως ἐξεληλάσθαι, καταγνῶναι δὲ τῶν τοῦτο δρασάντων. οὔτε γὰρ αἰτῆσαι χάριτας παρὰ τοῦ μὴ στεργομένου τίς ἄν, οὔτε λαβεῖν παρὰ τοῦ μὴ στέργοντος ὑπομείνειεν. οὔτε νῦν παραδέδωκεν ὁ καιρὸς, μέμψασθαι μὲν ὑμᾶς ὡς φιλτάτους, τοὺς πρώτους χρόνους μηδὲν αἰτιασαμένους·

Camarinenſibus. 118

ET Gellam miſi, & ad Leontinos: & ad vos ratus ſum mittere oportere, vt auxilium mihi feratis ad res præſentes, non armis neque equis indigenti, neque viris, quorum inanem dicitis eſſe ciuitatem, ſed argento. Et Leontini quidem nobis miſerunt quinq; talenta confeſtim, Gellenſes autem promiſerunt daturos decem. Vos autem neque tardiores Leontinis, neque illiberaliores Gellenſibus fore exiſtimo.

Aſtypalæenſibus. 119

NEQVE ~~me in~~ vita mea plus contriſtatum fuiſſe, mihi conſcius ſum, viri ciues, multis licet & inopinatis vſus rerum mutationibus: neque plus lætatum eſſe. (Neque enim rerum delectabiliũ prorſus fui expers.) Cõtriſtatus quidẽ ſum in illa die, in qua iniuſte e patria excidi: quod maxime dolet etiam illis, qui iuſte hoc patiuntur. lætatus autem ſum, quando publice mei recordati, ſcripſiſtis mihi de iis, de quibus vos temporis occaſio compulit ſcribere, (quaſi enim ab vno maxime beneuolentium, quiq; omne vobis ſtudium impendiſſent, petiiſtis) non tantum, vt conuenit, propter acceptionem eorum quæ mihi decreuiſtis: quantũ ob publicum mihi datum teſtimonium, quod non iuſte ſim eiectus, eorumq; condemnationem, qui patrarunt. Neq; enim quiſquam ſuſtineat petere beneficium a non amato, neque accipere a non amante. Neque nunc temporis opportunitas dedit, vt reprehenderem vos, vt chariſſimos, quos ſuperioribus temporibus nihil culpaſſem: ſed

by Google

ſed vt gratias agerem ob præſens tempus, quando petiiſtis, quæ vos accipiendo quidem, reuera mihi dabitis (nam petitionem veſtram beneficii in me collati loco habeo, ſuſcipioque) ego autem non tanta cum voluptate accepturus ſum, quanta cum daturus. Quid enim viro patriæ amanti pulchrius ac magnificentius, quam videri ſuos ciues beneficiis afficere, quod mihi per epiſtolam veſtram impletum eſt? Quod autem dona tardius ad vos, quam ad quod volebatis tempus, peruenerunt, neque me neque legatos veſtros culpetis, ſed hyemem, ac huius temporis tēpeſtatem. Quod enim ad nos attinet, nullam prorſus omiſimus promptitudinem: nauigare autem propter hyemis vehementiam, ne cum poſtrema quidem audacia licebat. Porro quod ea quæ miſimus, ſalua peruenerũt, licet marinis obiecta periculis, ſi habueritis fortunæ gratiam, non errabitis. Cæterum apportata quidem, indubie veſtri vobis legati reſtituent: ſingula autem manifeſtabit vir vna cum illis miſſus, qui & hanc fert epiſtolam, Eubulus. A quo ſpeciebus ac numero accepto, cætera quidem, quo vobis placuerit modo, inter vos diſtribuite: pecuniis autem ſi ad inſtaurationem, ornatumque ciuitatis vſi fueritis, bene ſapietis, nõ propter meam admonitionem, ſed propter conſiliorum veſtrorum rectitudinem. Nullus enim aliena volũtate, ſed propria benignus eſt. Sin vero (quod etiam de vobis dici indignum eſt) donatis ad certam rem, in aliud quippiam rerum non neceſſariarũ abutemini,

εὐχαριστῆσαι δὲ τοῦ παρόντος ἡνίκα αἰτεῖσθε, ἅπερ ὑμεῖς μὲν οἱ λαβόντες, δώσετε ταῖς ἀληθείαις. δέδεγμαι γὰρ ὑμῶν χάριν τὴν αἴτησιν. ἐγὼ δὲ οὐ μετὰ τοσαύτης ἡδονῆς λήψομαι μᾶλλον, ἢ δώσω. τί γὰρ αἰδεῖ φιλοπάτριδι κάλλιον καὶ μεγαλοπρεπέστερον, ἢ δοκεῖν τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας εὖ ποιεῖν; ὃ διὰ τῆς ἐπιστολῆς μοι τῆς ὑμετέρας πεπλήρωται. τὸ μὲν οὖν βραδύτερον ἀφῖχθαι τὰς δωρεὰς, ἢ παρ' ὃν ἐβούλεσθε χρόνον, μήτε ἐμὲ, μήτε τοὺς πρέσβεις ὑμῶν αἰτιᾶσθε· τὸν δὲ χειμῶνα, καὶ τὴν ὥραν τοῦ καθεστῶτος χρόνου. τὸ γὰρ ἐξ ἡμῶν, προθυμίας οὐδ' ἧστινος ἀπελείπετο. πλεῖν δὲ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ χειμῶνος, οὐδὲ μετὰ τῶν ἐσχάτων τολμημάτων ἦν, οὗ μέντοι σεσῶσθαι τὰ πεμφθέντα, καί τοι πελαγίῳ περιβληθέντα κινδύνῳ, τῇ τύχῃ χάριν εἰδότες, οὐκ ἂν ἁμαρτάνοιτε· οὐ μὴν ἀλλὰ τῶν κομιζομένων, ἀποδώσουσι μὲν ὑμῖν ὁμολογουμένως οἱ πρέσβεις. δηλώσει δὲ καθέκαστα καὶ ὁ συναπεσταλμένος αὐτοῖς ἀνὴρ, ὁ καὶ τὴν ἐπιστολὴν φέρων, Εὔβουλος· παρ' οὗ τά τε εἴδη, καὶ τὸν ἀριθμὸν λαβόντες, τὰ μὲν ἄλλα διανείμασθε, καθ' ὃν ἂν προαιρῆσθε τρόπον. τὰ χρήματα δὲ πρὸς ἐπισκευὴν τῆς πόλεως, καὶ κόσμον χρησάμενοι, καλῶς ἂν εἴητε πεφροντικότες, οὐ διὰ τὴν ἐμὴν παραίνεσιν, διὰ δὲ τὴν ὑμετέραν αὐτῶν εὐβουλίαν. οὐδεὶς γὰρ ἀλλοτρίᾳ προαιρέσει, ἀλλὰ τῇ οἰκείᾳ χρηστὸς πέφυκεν. εἰ δ' ὅπερ οὐδὲ λέγειν ἐφ' ὑμῶν ἄξιον, τοῖς εἰς ἕτερον εἶδος δεδωρημένοις, εἰς ἄλλο τι κατὰ χρή-

σησθε

σεσθε τῶν οὐκ ἀναγκαίων, εὖ ἴστε, ὅτι ὑμεῖς μᾶλλον μεμφθείητε τοῦ μὴ δεόντως προσενηνέχθαι τοῖς δωρηθεῖσιν, ἢ ὁ δοὺς διελεγχθείη τοῦ δεδωκέναι. ὡς γὰρ ἄτοπον τὸν ἐκπεπλωκότα τῆς πατρίδος διὰ τὴν φυγὴν ἐμὲ, τῶν αὐτῆς ἀνακτήσασθαι ζητεῖν τὰ κατεῤῥηγμένα, οὕτω τοὺς ἐνοικοῦντας τὰ πίπτοντα μέρη περιιδεῖν, καὶ μηδὲ ἐξ ὧν ἄλλος δίδωσι φιλοτιμεῖσθαι. ἐὰν μέντοι δικαιώσητε, μὴ μόνοις ὑμῖν πεπέμφθαι τὰς δωρεὰς, ἀλλὰ καὶ τοῖς μεθ' ὑμᾶς, καὶ μετ' ἐκείνων τῇ πόλει, καὶ τοῖς θεοῖς, τότ' ἂν ὑμεῖς θαυμασθείητε πλέον τῆς εὐβουλίας, ἢ τοῦ δεδωρῆσθαι τι τῶν ἰδίων ὁ δεδωρημένος. τίς γὰρ ἂν ἀγνοήσειεν, ὅτι τὸ μὲν χαρίσασθαι, τοῦ διδόντος ἐπιμελείας ἔπαινός ἐστι; τὸ δὲ χρήσασθαι τοῖς δοθεῖσιν ὡς προσήκει, τῆς τοῦ λαβόντος εὐλογιστίας. βουλοίμην δ' ἂν ὑμᾶς μαρτυρηθῆναι περὶ ἀρετῆς μᾶλλον, ἢ περὶ πλούτου δαψιλείας ἐμαυτόν. τὸ μὲν γὰρ ψυχῆς ἀγαθῆς, τὸ δὲ τύχης περιουσιαζούσης ἐγκώμιον δόξει. ἔρρωσθε.

Ἀξιόχῳ. ρκ

Σεμνύνεσθαι μὲν ὥσπερ ἐπ' ἄλλῳ τινὶ τῶν καλῶν, καὶ ἐπ' εὐγενεία εἰκός ἐστιν. ἐγὼ δὲ μίαν εὐγένειαν, ἀρετὴν οἶδα· τὰ δ' ἄλλα πάντα τύχην. καὶ γένοιτ' ἂν ὁ μὲν ἐκ φαύλων ἀγαθὸς, καὶ βασιλέων καὶ πάντων εὐγενέστατος· ὁ δὲ ἐξ ἀγαθῶν, φαῦλος, αὐτός τε ἑαυτοῦ καὶ τῶν ταπεινοτάτων δυσγενέστατος, ὥστε ψυχῆς ἔπαινον αὔχει πρὸς Συρακουσίους, μὴ προγόνων τεθνηκυῖαν ἐν ἀδοξοτέροις διαδόχοις εὐγένειαν.

temini, bene ſcitis, quod vos magis reprehendemini ob donatorum inconuenientem abuſum, quam is qui dedit laudabitur, quod dederit. Vt enim abſurdum eſt, eiectum me e patria per exilium, dirupta illius quærere vt reſtituantur: ita etiam, ſi inhabitantes cadentes negligant partes, & ne ex aliorum quidem donis ſibi decus quærant. Sane ſi cenſueritis non ſolis vobis munera eſſe miſſa, ſed etiam poſteris veſtris, cumque illis ciuitati atque diis: tunc vos magis in admiratione eritis propter conſilii rectitudinem, quam is qui donauit, quod aliquid ex ſuis donauerit. Quis enim neſciat, quod donare quidem dantis commendet curam: vti autem donis ſicuti cõuenit, ſanã accipientis rationem. Mallem autem vos teſtimonium conſequi de virtute, quam me ipſum de opum abundantia. Illud enim boni animi, hoc autem fortunæ opulentæ encomium eſſe videbitur. Valete.

Axiocho. 120

GLORIARI quidem, quemadmodum & ob aliud quiddam rerum bonarum, ita etiam ob generoſitatem licet. ego vero vnam tantum generoſitatem noui, virtutem: cætera vero omnia, dona fortunæ. Et fieri poteſt, vt ex malis prognatus, euadat bonus, & regibus omnibuſque hominibus generoſior: & vt prognatus ex bonis, euadat malus, & ſemetipſo atque omnibus abiectiſſimis ignobilior. Quare animi laudem iacta apud Syracuſanos, non maiorum tuorum mortuam in ſucceſſoribus obſcurioribus generoſitatem.

Himerenſibus. 121

IVSSI vos ad me celeriter mittere Steſichorum & Cononem atque Hermocratem: vos autem pro Hermocrate ac Conone ac Steſichoro, Sameam & Nicarchum miſiſtis. At ego, ſi quidẽ eiuſmodi eſſem, qualem vos putaſtis eſſe, non ignorabam, quod me propter illos immedicabile vobis malum reddere oporteret, & veniſſent ſtatim quoque Steſichorus atq; Conon ad me, ac Hermocrates. Neque enim Cononis vos, hominis libidinoſiſs. cura tangit: Sameæ autem & Nicarchi, clariſſimorum virorum, quique ex omnibus vobis honeſtiſſime vixerunt, non tangit. At neque honeſtos viros, quique nihil me læſiſſent, neq; illorum patriam lędere volui, neque communem Græcorum ſoluere legẽ: quãquam vos multas Græcorum communes leges ſoluiſtis nõ ſemel, ſed ſæpius, in geſta aduerſum me republica. Oratione autem recenſere non opus eſſe reor, quum & ipſe ſciam, ac ſcientibus ſcribam. At non ſum vos imitatus, neque imitabor etiam, ego homicida ille, totq; ſceleribus inquinatus: ſed remiſi vobis legatos, quum mihi in manu eſſet alterutrum, aut vos cogere vt illos pro his mitteretis: aut omnem iram contra illos cõceptam, in hos, quos habebam in manu, emittere. Sane eo loci nos iã negocia, iniuſteq; viuendi neceſſitates collocarunt, vt propter occiſos legatos veſtros nihilo peiores exiſtimaremur, neque meliores, ob ſeruatos. Cõtaminatę ſũt enim iã res meę, ac inquinatę, ſcioq; paruulũ adhuc vobis ſupereſſe momentum vel ad hominum

Ἱμεραίοις. ρκα

Ἐκέλευσα ὑμῖν Στησίχορόν μοι ἀποστεῖλαι, καὶ Κόνωνα, καὶ Ἑρμοκράτην διὰ τάχους. ὑμεῖς δὲ ἀντὶ Ἑρμοκράτους, καὶ Κόνωνος, καὶ Στησιχόρου, Σαμέαν καὶ Νίκαρχον ἐπέμψατε. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν οἷον ὑμεῖς με ὑπετοπάσατε εἶναι, τοιοῦτος ἤμην, οὐκ ἠγνόουν ὅτι δεῖ ἐκείνους μὴ ἀποδοῦναι ὑμῖν τι τῶν ἀνηκέστων ἐχθρῶν, καὶ ἧκεν ἂν καὶ Στησίχορος καὶ Κόνων πρός με καὶ Ἑρμοκράτης εὐθέως. οὐ γὰρ Κόνωνος μὲν ὑμῖν πεπορνευκότος ἀνθρώπου, ἔστι τις πρόνοια· Σαμέα δὲ καὶ Νικάρχου, ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν, καὶ κάλλιστα ἐξ ἁπάντων ὑμῶν βεβιωκότων, οὐκ ἔστιν. ἀλλ' οὔτε ἐπιεικεῖς ἄνδρας, καὶ μηδέν με ἠδικηκότας, μήτε τὴν πατρίδα τὴν ἑαυτοῦ ἀδικεῖν ἐβουλόμην, οὔτε νόμον κοινὸν Ἑλλήνων καταλύειν. καίτοι ὑμεῖς γε πολλοὺς νόμους Ἑλλήνων κοινοὺς κατελύσατε, οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ καὶ πολλάκις, ἐν οἷς πρός με ἐπολιτεύεσθε. λέγω δὲ οὐδὲν οἶμαι καινὸν λέγειν, αὐτούς τε εἰδὼς, καὶ πρὸς εἰδότας γράφων· ἀλλ' οὐκ ἐμιμησάμην ὑμᾶς, οὐδὲ μιμήσομαι, ἐγὼ ὁ ἀνδροφόνος, καὶ ἐναγὴς τοσούτοις ἄγεσιν· ἀλλ' ἔπεμψα ὑμῖν τοὺς πρέσβεις, παρὸν τοῖν δυεῖν θάτερον ἀμογητὶ ἔχειν, ἢ ἐκείνους ὑμᾶς ἀναγκάσαι ἀντὶ τούτων πέμψαι, ἢ εἰς τοὺς ἐν χερσὶν ὄντας ἀφεῖναι τὴν πρὸς ἐκείνους ὀργήν. καὶ μὴν εἰς τοῦτό γε ἤδη κατέστησε τὰ πράγματα ἡμᾶς καὶ αἱ ἀνάγκαι τοῦ μὴ δικαίως βιοῦν, ὥστε μηδὲν παρὰ τοῦτο χείρους ἡμᾶς νομισθῆναι ἀποκτείναντας τοὺς πρέσβεις ὑμῶν, μηδὲ ἀμείνους σώσαντας. πέφυρται γὰρ ἤδη τὰ ἐμὰ, καὶ μεμίανται, καὶ οἶδα ὅτι μικρὰ ῥοπὴ ἔπι ἡμῖν εἰς εὔνοιάν τε καὶ μῖσος ἀνθρώπων, δίκαιον ἢ μὴ δίκαιόν τι πράσσειν. καὶ εἰς τοῦτο οὐχ ἥκιστά με ὑμεῖς γ᾽, ὦ Ἱμεραῖοι, τὸ σχῆμα κατεστήσατε, καὶ οἱ ἄνδρες ὑμῶν ἐκεῖνοι. καὶ τῶν μὲν ἄλλων, ὅσα ἔπαθον δι᾽ αὐτοὺς κακὰ, ἔστι καὶ συγγνῶναι τοῖς αἰτίοις, καὶ κατὰ χρέαν λήθην τῶν γεγονότων. τοῦ δὲ μὴ ἐξεῖναι δίκαιόν τι πράσσειν, τίνα ἄν τις αὐτάρκη δίκην εἰσπράξαιτο παρὰ τῶν αἰτίων; ἐπεὶ τίνας ἦν δικαιότερον ἀπολαῦσαι τῆς ἡμετέρας ἀδικίας, ἢ δι᾽ οὓς ἀνάγκη ἀδικεῖν ἡμᾶς ἐστιν. ἀλλ᾽ ὅμως, ὦ Ἱμεραῖοι, ταῦτά γε ἅπαντα σκοπῶν, καὶ ὀργιζόμενος, καὶ τύραννος ὢν, καὶ ἔχων, εἰ καὶ πάνυ οὐκ ἐβουλόμην, ἀλλ᾽ ὧν γ᾽ ἀναιρεθέντων ἐμέλλομεν ὑμᾶς οὐδὲν ἧττον ἀνιάσειν, ἐφεισάμην αὐτῶν, καὶ ἀπέπεμψα ἑστιάσας. εἰ μὲν οὖν καὶ αὐτοὶ τὰ δίκαια ἐν μέρει ποιεῖν ἐθελήσετε, λογισάμενοι ὅτι οὐχ ἅπασαν ὀργὴν, ἐὰν εἰς δύο ἄνδρας, ἢ τρεῖς, ἅπαντα ἀποστρέψητε τὰ τῇ πόλει ἐπικρεμάμενα δεινά. εἰ δὲ Κόνων ὁ τέως ὑφ᾽ ἑκάστου ὑμῶν εἰς τὸ σῶμα παροινούμενος σώζεται, αὐτοῖς βάθροις ὑπομενεῖτε, ἀνάστατον ἅπασαν γενέσθαι τὴν πόλιν. πειράσομαι γὰρ ὑμῖν μηδὲν ἐπιεικέστερος φανῆναι, ἢ ὑμεῖς νομίζετε.

Ἀθηναίοις. ρηβ

Ἀφίκετο ὡς ἡμᾶς Πέριλαος ὁ πλάστης ὑμῶν, ὦ Ἀθηναῖοι, δημιουργήματα πάνυ τὴν κατασκευὴν ἀποχρῶντα κομίζων. ἐφ᾽ οἷς ἄσμενοί τε αὐτὸν ἐδεξάμεθα, καὶ δώροις ἀξίοις, διά τε τὴν τέχνην, καὶ οὐχ ἥκιστα διὰ τὴν πατρίδα, ἠμειψάμεθα.

num beneuolentiam aut odium conciliandum, ſiue iuſtum quid, ſiue iniuſtum patrem. Et in hunc ſtatum vos me præcipue, ô Himerenſes, collocaſtis, & veſtri illi viri. Atque aliorum quidem malorum, quæ propter eos pertuli, venia dari poteſt autoribus, factiſq; offundi obliuio. Impediri autem ne quid iuſti facias, quam pœnam ſufficientem exigere poſſis ab autoribus? Nam quos iuſtius eſt noſtram ſentire iniuriam, quam eos qui nos cogunt iniuriam facere? Attamen, ô Himerenſes, hæc ego cuncta conſiderans, & ira commotus, & tyrannus, habenſq; licet, non eos quos volebam, quibus tamen interfectis nihilominus vos contriſtaturus eram, peperci illis, conuiuioque acceptos remiſi. Si igitur etiam ipſi iuſta viciſſim facere volueritis, mittetis illos quos volui: hoc conſiderantes, quod ſi omnem iram in duos aut tres viros effudero, omnia ſitis auerſuri impendentia ciuitati mala. Sin vero Conō, qui hactenus vniuſcuiuſq; veſtrum libidinem corpore perpeſſus eſt, conſeruatur, ſuſtinebitis vt tota ciuitas ab ipſis fundamentis vaſtetur. Tentabo enim nihilo humanior vobis apparere, quam vos cenſetis.

Athenienſibus. 122

PERVENIT ad nos, ô Athenienſes, Perilaus fictor veſter, opera quædam ſatis (quod ad opificium attinet) abſoluta ſecum ferens, propter quæ lubentes illum ſuſcepimus: digniſque donis & ob artem, & præcipue ob patriam remunerauimus. Hic vero intra temporis ſpacium non magnum, ex ære fudit taurum, magnitudine grandiorem iis quos natura fert: pertulitq; Agrigentum. Lætati ergo ſumus, animali laboris cũ homine ac alimenti ſocio ſuſcepto: valdeq; nobis ſpectaculũ illud tyrannica res viſa eſt, inque mundo digna reponi. Nondũ enim nobis inſidioſe in eo paratum interitũ oſtenderat. Poſtquam autem remotis velaminibus latus nudauit, plenamq; omnis crudelitatis cædẽ, interitumq; omni morte diriorẽ oſtendit, tunc laudatũ ob artem, ob mores ſupplicio affecimus: ipſumq; ante alios, (poſtquam neminẽ ipſo artifice facinoroſiorẽ inuenimus) proprii inuenti vt daret demonſtrationẽ, dignũ duximus: Illum igitur tauro incluſimus, circũque ſuccendimus ignem (quemadmodum ipſe expoſuerat) vt exureretur. Acerbæ autem ſcientiæ, veras exhibuit demonſtrationes. Neq; enim videbamus quisnam ſupplicio afficeretur, neq; audiuimus ploratũ, neq; lamenta. Nã inclamatas intus lamentationes, æs ad carnifices audituros emugiit. Vos autem, ô Athenienſes, propter opificis occiſionem indignari audiens, nobiſq; iraſci, admirabar, & adhuc non credo. Nam ſi reprehenditis, quod non atrociori ipſum ſupplicio affecerimus, defenſio mihi apud vos in promptu eſt, quod mortem diriorem non potuerimus excogitare. Sin vero quomodocunq; ſupplicio affectum eſſe ægre fertis, periclitamini ſimul omnes, vos, qui de humanitate ſoletis admodum gloriari, acerbiſſimæ reos eſſe crudelitatis. Opꝰ enim aut vnius viri, aut totius veſtrę

θαι. ὁ δὲ ἐντὸς οὐ πολλοῦ χρόνου χαλκωσάμενος ταῦρον, μεγέθει πλείω τοῦ κατὰ φύσιν εἰς Ἀκράγαντα ἤνεγκεν. ἤσθημεν οὖν ζῷον ἐργατικὸν, ἀνθρώπῳ σύντροφον, εἰσδεξάμενοι· καὶ σφόδρα ἡμῖν τὸ θέαμα τυραννικὸν κατεφάνη χρῆμα, κόσμου ἄξιον. οὐ γάρ πω τὸν ἐν αὐτῷ λελοχημένον ἐπεδέδεικτο μόρον. ἐπεὶ δὲ ἀναπτύξας τὸ πλευρὸν ἐγύμνωσε, πάσης μὲν ὠμότητος ἀνάπλεω φόνον, παντὸς δὲ θανάτου δυσποτμότερον μόρον, τότε δὴ τῆς τέχνης αὐτὸν ἐπαινέσαντες, τῶν τρόπων ἐτιμωρούμεθα, καὶ τῆς ἰδίας ἐπινοίας τὴν ἀπόδειξιν, αὐτὸν πρὸ τῶν ἄλλων. ἐπεὶ κακουργότερον οὐδένα τοῦ δημιουργήσαντος ἐξεύρομεν δοῦναι ἠξιώσαμεν. ἀνεβιβάσαμεν οὖν αὐτὸν, καὶ περιήψαμεν ὡς αὐτὸς ὑπεξέθετο πίμπρασθαι. πικρᾶς δὲ τῆς ἐπιστήμης, ἀληθεῖς οὔσας τὰς ἀποδείξεις δέδωκεν. οὔτε γὰρ εἴδομεν τίς ὁ τιμωρούμενος, οὔτε ἠκούσαμεν γόων, οὐδ' ὀλοφυρμῶν· τὰς γὰρ ἔνδοθεν ἐμβοωμένας ὀλοφύρσεις, ὁ χαλκὸς εἰς τοὺς ἀκουσομένους κολαστὰς ἐξεμυκᾶτο. ὑμᾶς δὲ, ὦ Ἀθηναῖοι, πυνθανόμενος ἄχθεσθαι περὶ τῆς ἀναιρέσεως τοῦ δημιουργοῦ, καὶ δι' ὀργῆς ἔχειν ἡμᾶς ἐθαύμαζον, καὶ πῶς ἀπιστῶ· εἰ μὲν γὰρ ὅτι μὴ χαλεπωτέρῳ ὀλέθρῳ ἠκισάμεθα αὐτὸν μέμφεσθε, ἀπολογοῦμαι πρὸς ὑμᾶς, τὸ μὴ δυσποτμότερον ἐπινοῆσαι μόρον. εἰ δ' αὖ διὰ τὸ ὁπωσοῦν τετιμωρῆσθαι, κινδυνεύετε πανδημεὶ, οἱ ἐπὶ χρηστότητι ὑπεραυχοῦντες, πικροτάτην ὀφλῆσαι ὠμότητα. ἡ γὰρ ἑνὸς ἀνδρὸς τοὔργον ἢ ἁπάσης ὑμῶν τῆς πόλεως εἶναι ἀνάγκη. τοῦτο δὲ διαγινώσκεται, μόνῃ τῇ ὑμετέρᾳ πρός με διαθέσει. εἰ μὲν γὰρ δικαίως ἀνὴρ ἀπώλετο, καὶ προσήκει τοὺς τρόπους καὶ τὴν φύσιν οὐδεὶς Ἀθηναίων ἐκείνῳ, οὗ χάριν ἡμᾶς μέμφοιτ᾽ ἄν τις; εἰ δὲ ἀδίκως, ὑμεῖς μὲν ἐντεῦθεν ὁμολογεῖτε, οὐδὲν ἀμείνους εἶναι Περιλάου. ἐγὼ δὲ οὔπω δίδωμι, τὴν τιμωρίαν πεπρᾶχθαι ἄδικον, πρὶν ἂν ἐμαυτῷ δόξω παρὰ τὴν δίκην εἰργάσθαι. καίτοι παρὰ τοῦ τυράννου τὰ δίκαια οὐδεὶς ἐπιζητεῖ. τὸ γὰρ σῶζον αὐτόν, τοῦτ᾽ ἔοικεν εἶναι, ἀλλὰ τοὐμὸν ἀσφαλές, καὶ τὸ τῆς ἀρχῆς ὀχυρώτατον ὑπεξελὼν τότ᾽ ἂν δόξαιμι, ὅταν κατ᾽ ἀλήθειαν μὴ τετιμωρῆσθαι δοκῶ. πέποιθα δὲ μήθ᾽ ὑμῶν τῳ, μήτε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, τὴν λώβην ἄδικον φανεῖσθαι, ἣν τις ἑτέροις ἐπικτήσατο, αὐτὸν ἐμφορήσασθαι τὸν μηχανησάμενον· τεκμαιρόμενος, ἔκ τε τῶν λοιπῶν ἁπάντων, οὐχ ἥκιστα μέντοι καὶ δι᾽ ἐμαυτόν, ὅτι μοι ταύτῃ μάλιστα προσήκειν τιμωρηθῆναι ἔδοξε. καίτοι γ᾽ ὑπὲρ ἐμοῦ τὸν ὄλεθρον εὗρε κατὰ τῶν ἐπιβουλευόντων ἀχθηρότατον· ἀλλὰ τοὐμὸν ἀσφαλές, ἐν οἷς τοῦ φύσει δικαίου κριτὴς ἀπεδείχθην, ἀφῆκα. ἁπλοῦν δὲ αὐτὸς ἐφ᾽ ἑαυτοῦ τὸ δίκαιον ἐλογισάμην. καὶ μὴν καὶ τὸ πικροτέρους ἐᾶν πολλοὺς ὑπάρχειν, ᾔδειν ἐμοὶ συναγορεῦσον, καὶ ἡμερώτερος φανεὶς τῆς δόξης, μᾶλλον ἐπιβουλευθήσεσθαι, καὶ ὅτι παύσω πάντα τινὰ προθυμούμενον εἰς ἐμὲ διὰ τῆς τούτου κολάσεως, καὶ ὡς βέλτιον ἴσως τῇ βίᾳ χρῆσθαι, διὰ τὴν ἀνάγκην τῶν ἐπιχειρούντων· ἀλλ᾽ ὅμως ταῦτα

ciuitatis eſſe, neceſſe eſt. Hoc autem dignoſcitur ſolo veſtro erga me affectu. Nam ſi vir iuſte periit, nemoque Athenienſium moribus & ingenio ad illum pertinet, cuius rei gratia nos reprehenditis? Sin vero iniuſte, vos ſane hinc confitemini, quod nihil ſitis Perilao meliores. At ego nondum concedo, ſupplicium iniuſte irrogatum eſſe, priuſquam mihi ipſi videar præter ius patraſſe, licet nemo iuſta abs tyranno requirit. quod enim ipſum ſeruat, hoc eſſe videtur. ſed ſub meam ſecuritatem, maximumque principatus robur tunc fugere videar, quum nō recto modo ſupplicium irrogaſſe videbor. Confido autē neq; veſtrū cuiquā, neq; aliorum Græcorum, eam ſuggillationē iniuſtam videri, quā quis aliis fabricauit: vt ipſe nēpe qui machinatus eſt, ea fruatur, argumento ſumpto cum ex reliquis vniuerſis, tum præcipue propter me ipſum, quod mihi hac ratione maxime cōuenire viſum ſit illū ſupplicio afficere, licet pro me hanc perniciem inuenerit contra inſidiatores doloroſiſſimam. Porro meam ſecuritatem, in quibus iuſtæ natura rei iudex ſum conſtitutus, omiſi: ſimpliciter autem, quod iuſtum eſſet per ſe, cōſideraui. Atqui & id, quod amariores ſinerē multas exiſtere mortes, noueram mihi patrocinari: meq; viſum mitiorē opinione, magis inſidiis petitū iri: quodq; per huius ſuppliciū alios a promptitudine erga me oſtendenda qualibet in re, faciam deſiſtere: & quod melius forſitā eſſet, vti violentia propter neceſſitatem quam mihi aggredientes me imponunt. attamē quū hæc

omnia

omnia ſcirẽ, bonaq; in poſterũ fama nihil haberẽ opus, graue arbitratus ſum, hominẽ, qui talis interitus autor hominibus fuiſſet, impunitũ dimittere. Propterea quibus artibꝰ alios, qui ipsũ nihil læſiſſent, ſategit exuri: iiſdem iure a nobis, quos tali dono dignatus eſt, incluſus eſt. Aliquis fortaſſe veſtrũ, ô Atheniẽſes, audiens hoc inopinatũ ius, quod ſi oporteat ipſum iiſdẽ mortibꝰ puniri, qui eas aduerſum alios repperit, multis me prorſus Erinnybus deberi cẽſet, imo ne ſufficere quidẽ totis vnã ipſius animam, contraque meipſum mortes præſcribere. Cæterum ſi abſq; inimicitiis rẽ conſiderare volueritis, neque nos ſpõte facere inuenietis: neq; ſi patimur id quod Deo viſum fuerit, iuſte malo perfrui. Etenim licet habeamus poteſtatem, propter tyrannidem, crudelia faciundi: ſcimus tamẽ ea enormia eſſe. Quumq; nihil eorũ quæ facta ſunt, nobis reuocare queamus, cõfitemur ſane, hæc atrocia eſſe. Vtinã vero non ad ea facienda neceſſitate amara cõpulſi eſſemus: certe nullus alius commodi hominis laudẽ præ nobis præſentibus abſtuliſſet. Quis enim veſtrum eſt, ô Athenienſes, aut aliorũ hominũ, qui non inſidiantem ſibi inimicum, omni vltionis genere, nactus occaſionem, ſupplicio affecit? Quũ ergo huiuſmodi Perilaũ eſſe deprehendiſſem, ſupplicio affeci. Et ipſe quidem mihi conſcius ſum, quod nefanda patrarim: habeo autẽ hanc conſolationẽ, quod ea nõ cõſilio patrarim volũtario, quam ſupplicio a me affecti nõ habẽt. Equidẽ, ô ſapientiſſimi terrigenę Athenienſes, etiã veſtras in hoc imitatus

ſum

ἅπαντα, καὶ τῆς ὕστερον εὐφημίας οὐδὲν δεόμενος, δεινὸν ἡγησάμην ἄνθρωπον ἀνθρώποις τοιούτου μόρου ἄρξαντα, εἶναι ἀτιμώρητον. διὰ τοῦτο καὶ τοὺς ἄλλους μηδὲν ἀδικήσαντας αὐτὸν, ᾗ ἠπείχθη τέχναις ἐγκαταπρῆσαι, ταύταις ἐνδίκως ὑφ' ἡμῶν τῆς ἀξιωθείσης χάριτος τοιαύτης, ἐνεφρουρήθη. Τάχα τις ὑμῶν, ὦ Ἀθηναῖοι, ἀκούων τὸν παράλογον, ὡς εἰ δέοι τούτοις αὐτὸν τοῖς ὀλέθροις, οἷς ἐπενόησε καθ' ἑτέρων, περιπεσεῖν τὸν ἐξευρόντα, πολλαῖς πάνυ με ἐριννύσιν ὀφείλεσθαι νομίζει, μᾶλλον δὲ οὐδὲ ἐξαρκέσειν ὅλαις τῇ αὐτοῦ μιᾷ ψυχῇ, καθ' ἑαυτοῦ δὲ τοὺς μόρους ἐπιγράφειν, ἀλλ' εἰ χωρὶς δυσμενείας σκέπτεσθαι ἐθελήσετε, εὕροιτε ἂν οὔτε δρῶντας ἑκόντας ἡμᾶς, οὔτε εἰ πάσχομεν, δόξαν τῷ δαίμονι δικαίως ἀπολαύοντας. καὶ γὰρ ἐξουσίαν ἔχοντες δρᾶν διὰ τὴν τυραννίδα τὰ πρὸς ὠμότητα, ὅμως ἴσμεν ἔκτοπα ὄντα, καὶ μηδὲν τῶν πεπραγμένων ἑαυτοῖς ἀναλαβεῖν δυνάμενοι, τὸ μὲν ὅτι δεινὰ ταῦτ' ἐστὶν, ὁμολογοῦμεν. εἴθε μέντοι μηδὲ δρᾶσαι αὐτὰ πικρᾷ ἀνάγκῃ ἐβιάσθημεν· καὶ οὐδεὶς ἕτερος ἦν ἂν, ὡς χρηστὸς ἐπαινούμενος, ἡμῶν παρόντων. τίς γὰρ ὑμῶν, ὦ Ἀθηναῖοι, ἢ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, τὸν ἐπιβουλεύοντα ἑαυτῷ ἐχθρὸν, οὐ διὰ πάσης ἀμύνης παρασχὼν ἐτιμωρήσατο; τοιοῦτον εὑρὼν Περίλαον ἐτιμωρησάμην, καὶ σύνοιδα μὲν ἐμαυτῷ, ἔκθεσμα δρᾶν. παραμυθίαν δὲ ἔχω, τὸ μὴ μετὰ γνώμης ἐθελουσίου, ὃ τοῖς ὑπ' ἐμοῦ τιμωρουμένοις οὐ πρόσεστιν. ἐγὼ μὲν, ὦ σοφώτατοι γηγενεῖς Ἀθηναῖοι, καὶ ἐν τούτῳ τὰ ὑμέτερα

ἤθη

ἤδη ἐμιμησάμην. ἐκεῖνος δὲ, ἃ δέον ἔχειν ἡμᾶς τοὺς τυράννους, μετεδίωξε. καὶ δικαίως οὐχ οἷοι φύσει ἦμεν, ἀλλ' οἵους ἡμᾶς αὐτὸς ἔπλαττεν, εἰς αὐτὸν ἐγενόμεθα. εὖ μέν τοι καὶ νῦν ἴστε, ὅτι οὔτε ἐγὼ ἰδιωτεύων Περίλαος ἂν ἦν, οὔτε ἐκεῖνος μοναρχῶν Φάλαρις· ὑμῖν μέν τοι οὐχ ὅτι ὄνειδος ἐὰν χαλεπήνητε περὶ τῆς τούτου κολάσεως, ἀλλ' ἐὰν καὶ μὴ κολάζητε τοὺς τοιούτους. κοινῇ μὲν γὰρ ἅπαντας ἀνθρώπους ἠδίκει, καθ' ὃ τοιούτους ἐπενόει μόρους· ἰδίᾳ δ' ὑμᾶς διαβάλλων εἰς ὠμότητα, καὶ τὸ τῆς πόλεως ἔμφυτον ἦθος λυμαινόμενος. ἅπαντας μὲν οὖν οἶμαι τὸν τρόπον τῆς τιμωρίας ἐπαινεῖν. ἄξιοι γὰρ οἱ τοιοῦτοι πολῖται. εἰ δέ τις ἐστὶν, ᾧ ὁ μόρος οὐκ ἤρεσεν, ἰδέτω, ὡς οὐδὲ Περιλάῳ ἄριστα ἐπράξαμεν.

Λυσικλεῖ. ρπγ

Οὐ θαυμάζω τὴν αἰτίαν δι' ἣν οὐδὲν ἔχεις ἐμφερὲς, οὔτε τῷ πατρί σου, οὔτε τῷ υἱῷ, Λύσικλες. οὔτε γὰρ εἶ Λυσικράτους υἱὸς, οὔτε Νεοπτολέμου πατήρ. ταῦτα δέ φασι τὴν μητέρα σου, καὶ τὴν γυναῖκα, πρὸς πολλοὺς Σικελιωτῶν διαβεβαιοῦσθαι· καὶ διὰ τοῦτο τῶν μεγάλων τυγχάνειν ἐπαίνων· ἓν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν θαυμαζομένων ἐστὶ, τὸ πρὸς πάντας μὲν, μάλιστα δὲ πρὸς εἰδότας ἀψευδεῖν.

Πολυδεύκει. ρηδ

Τοὺς ἐμοὶ περὶ τῶν κατὰ δίκην ἀναιρουμένων πολεμεῖν παρασκευαζομένους Πολύδευκες, ἀκούσαντας καὶ σαφῶς εἰδότας περὶ ὅτου τοῦτο ποιήσουσι, τιμωροὺς ὁμολογεῖν δέον. σὺ μέν τοι κατηγορῶν ἐν Συρακουσίοις

ſum conſuetudines: ille vero ea quæ nos tyrannos habere conuenit, inſecutus eſt, ac iuſte, non quales natura ſumus, ſed quales ipſe nos finxit, aduerſus illū nos geſſimus. Quin bene & nūc ſcitis quod neq; ego ſi priuatus eſſem, Perilaus eſſem: neque ille, ſi eſſet monarcha, Phalaris eſſet. Vobis ſane feret opprobrium, non ſolum ſi ob illius pœnam indignemini, verumetiam ſi tales ipſi nō puniatis. Communiter enim omnes homines affecit iniuria, quod tales excogitarit mortes: priuatim autem vos, quod crudelitatis vobis aſperſit maculam, inſitamque ciuitatis indolē ſuggillauit. Omnes proinde ſupplicii modum callaudare puto. Digni enim tales ſunt ciues. Si quis vero eſt, cui hæc mors non placet, is ſciat nos ne Perilao quidem placentia feciſſe.

Lyſicli. 123

NON admiror, cur nihil ſimile habeas neque patri tuo, neque filio, Lyſicles. Non enim es Lyſicratis filius, neq; Neoptolemi pater. Hoc autē aiunt, matrem tuam & vxorem, apud multos Siculos affirmaſſe, ac prapterea magnam conſequi laudem. Vnum enim & hoc eſt, quod quiſpiam poſſit admirari, quod apud omnes quidem, præcipue autem apud ſcientes nihil mentiantur.

Polluci. 124

QVI mihi bellum, pro iis qui iure occiſi ſunt, inferre parant, Pollux, quum & audierint, liquidoque ſciant, qua pro re hoc ſint facturi, eos vindices eſſe, oportet confiteri. Tu vero accuſans me inter Syracuſanos,

racuſanos,hoc quidem, quod atrox ſim vindex, dicis:cauſas autem,quas maxime oportebat,cur vt incurabiles ea ſint paſſi, nunquã dignatus es apponere. Conueniebat enim , ô concionator Pollux,mortē quidē dicere, oſtēdere autē principalem cauſam : vt & circa cauſam magis affectus moueres , contra quos remp. geris. Si vero vos pudet aperire cauſas , propter quas quiſq; accuſabatur,quo iure bellum ob illas aduerſum me geſturi ſitis, haud(ita me dii ament) ſcio.

Lacrito. 125

QVOD quidem non conueniebat in pericula coniicere ob eiuſmodi ſpē, eos qui ſic timent, noueram : neque vellem ſane calidiorum euentuum in te ſumpſiſſe experimentum, poſtquam noſtrum timorem tua ſuperauit fortitudo. Bono proinde augurio tali vſus es , etiam alia tibi iuxta animi ſententiam proceſſura. Nihilo autem meliorem ſumpſimus animum,te liberato: ſed nobis etiam curæ adauctæ ſunt de te : & donec nobis ſaluus redieris, ad nuncios tuos ſuſpenſi ſumus. Quorum igitur & hinc te mittentes admonuimus,ea vellemus ita ceſſiſſe , vt nēpe ante caſtellum ſtuderes nobis aſſerere ac cōſeruare Lacritum , quem multorum locorũ ciuitatumque ac tyrannidum,ipſiuſq; noſtræ (ita me dii ament)animæ loco nobis eſſe cenſemus.

Eidem. 126

ET tuarum memento promiſſionum , Lacrite , Phalaridiſque tibi ſolitudo ſit curæ. In quanta enim amicorum relinquar penuria, non ignoras. Scribo autem tibi ita timide

affectus,

εγκουσίοις ἐμοῦ, τὸ μὲν τιμωρὸς ὡς δεινὸς λέγεις· τὰς δ᾽ αἰτίας, ἃς μάλιστα ἔδει, ἐφ᾽ οἷς ταῦτα ἔπαθον ὡς ἀνήκεστοι, οὐδέποτε ἠξίωσας προσθεῖναι. ἐχρῆν γὰρ, ὦ δημαγωγὲ Πολύδευκες, λέγειν μὲν τὸν θάνατον, ἐπιδεικνύναι δὲ τὴν πρόφασιν, ἵνα καὶ παρὰ τὴν αἰτίαν μᾶλλον ἐπαιρῆς τὰ πάθη, καθ᾽ ὧν ἂν πολιτεύῃ. εἰ δ᾽ αἰσχύνεσθε γυμνῶσαι τὰς αἰτίας, ἐφ᾽ αἷς κατηγορεῖτε, τίνι δικαίῳ πολεμήσετε ἐπ᾽ αὐτῆς, μὰ τοὺς θεοὺς οὐκ οἶδα.

Λακρίτῳ. ρκε

Ὡς μὲν οὐκ ἐχρῆν εἰς κινδύνους καθίστασθαι περὶ τοιαύτης ἐλπίδος, τοὺς οὕτω δεδιότας, οὐδὲ ἐβουλόμην ἂν θερμοτέρων ἀποτελεσμάτων λαβεῖν ἐπὶ σοὶ πεῖραν. ἐπειδὴ τὸ ἡμέτερον φοβηθὲν ἡ σὴ νενίκηκε ῥώμη. ἀγαθῷ μὲν οὖν οἰωνῷ τοιούτῳ κέχρησαι, ὅτι καὶ τἄλλα σοι κατὰ νοῦν γενήσοιτο. τεθαρρήκαμεν δὲ οὐδέν τι μᾶλλον ἀπηλλαγμένου σου, ἀλλὰ καὶ ἐπετάθημεν ταῖς φροντίσι καὶ μέχρις ἂν ἥκῃς ἡμῖν σῶος, πρὸς τὰς ἀπὸ σοῦ πεύσεις ἀνακρεμάμεθα. ἅπερ οὖν καὶ ἀποστέλλοντες παρῃνέσαμεν, ταῦτα ἂν ἀξιώσαιμεν ἀπηρκότα, περὶ τοῦ χωρίου ζητεῖν ἡμῖν περιποιεῖσθαι Λάκριτον, ὃν ἀντὶ πολλῶν τόπων καὶ πόλεων καὶ τυραννίδων, καὶ αὐτοῦ γε νὴ τοὺς θεοὺς τῆς ψυχῆς, ἑαυτοῖς εἶναι νενομίκαμεν.

Τῷ αὐτῷ. ρκς

Καὶ τῶν σῶν ὑποσχέσεων μέμνησο Λάκριτε, καὶ τῆς Φαλάριδος ἐρημίας φρόντιζε. ἐν ὅσῃ γὰρ ἀπορίᾳ λείπομαι φίλων, οὐκ ἀγνοεῖς. ἐπιστέλλω δὲ περιφόβως

οὕτως

οὕτως ἔχων, οὔτε τὴν τῶν πολλῶν ἰσχὺν πεφρικὼς ἔγωγε (πολὺ γὰρ ἡμῶν εἰσὶ καταδεέστεροι) οὔτε τὴν τῶν συμμάχων ἀσθένειαν· τῷ παντὶ γὰρ μᾶλλον τῶν ἀντιπάλων ἔρρωμαι· ἀλλὰ τὴν σὴν περὶ τὰς μάχας προθυμίαν, μὴ μᾶλλον ἤδη σπουδῇ μεταποιήσῃ, ἀγαθὸς φανῆναι τὰ πολέμια, ἀχθόμενος, εἰ μὴ πᾶσι τοῖς ἔργοις ἐν ἑνὶ χρόνῳ πρασσομένοις παρέσῃ· μέμνησο δὲ, ὅτι παρακαταθήκην σοι σεαυτὸν ἐδώκαμεν ἐξιόντι, ἣν ὑπέσχου σώαν ἡμῖν ἀποδώσειν· καὶ νῦν τοῦθ' ἱκετεύομεν, οὐχ ἵνα τῆς σαυτοῦ φύσεως ἀνάξιόν τι φρονήσῃς (τοῦτο μὲν γὰρ ἀδύνατον) ἀλλ' ἵνα εἰς πολλοὺς ἀγῶνας ἑτέρους ἔχῃς ἐπιδεῖξαι σαυτὸν μαχητὴν φιλόμοχθον· τανῦν δὲ κἂν αὐτὸς σαυτοῦ γένῃ μαλακώτερος ἐν ἄλλοις ἡμῖν σεαυτὸν ἐκ πεπληρωμένων ἀποδώσεις.

Ἐπιστράτῳ. ρκζ

Μὴ βιάζου με νικῆσαι, δίκας παρὰ σοῦ λαβεῖν, τρὶς ἤδη παρεικότα· μηδὲ ἐμπαραβάλλου τῇ σαυτοῦ ψυχῇ, ὡς ἀλλότριον Φαλάριδος ἔλεον, εἰ καὶ πάνυ τοῦτο σέβεσθαι παραιτησάμενοι, τῇ τοῦ τυράννου χρησόμεθα ὀργῇ.

Ἀριφοίτῃ. ρκη

Μὴ λογίζου τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰς τὸν ταῦρον ἀνηλωμένων. πλείους γάρ εἰσιν, ἐὰν τὰς πράξεις αὐτῶν ἐξετάσῃς, ἢ τὰ ὀνόματα. ἀλλ' ὅμως καὶ τοιοῦτοι ὄντες ὑφ' ἡμῖν ἐγένοντο. σὲ δὲ οὐκ ἠξιοῦμεν, οὕτω νεώτερον ὄντα, πρεσβυτέρας ἐπαναιρεῖσθαι φροντίδας. δυσνόους γὰρ δείκνυμεν, τοὺς ἡμῖν ἀντιπράξαντας· ἐπεὶ δὲ

ὀρέγῃ

affectus, non ſane quod multitudinis vires exhorream ego, (multo enim nobis ſunt inferiores)neq; ſociorum infirmitatem, (plus enim in omni re valeo, quam aduerſarii) ſed tuam in præliis promptitudinem, ne magis iam diligenter ſtudeas vir fortis in rebus bellicis videri: ægre ferens, ſi non omnibus operibus vno tempore faciendis adeſſe queas. Memento autem quod proficiſcenti tibi depoſitum temetipſum dederimus, quod ſaluum te nobis promiſiſti redditurum: & nunc quoque id ſupplicamus, non, vt indignum aliquid tuo ſentias ingenio, (hoc enim fieri nequit) ſed vt temetipſum poſſis ad alia multa certamina pugnatorem ſtrenuum ac laborioſum exhibere.In præſentia vero,etiamſi teipſo fueris mollior,in aliis teipſum nobis robore plenum reſtitues.

Epiſtrato. 127

Ne contendas me vincere, vt pœnas abs te ſumam,qui iam ter prætermiſerim: neque pericliteris anima tua in aliena Phalaridis miſericordia. Et ſi valde hoc reuereri recuſauerimus, tyranni vtemur ira.

Ariphœti. 128

Ne ſupputes numerum eorum qui in tauro conſumpti ſunt. Plures enim ſunt, ſi actiones eorum expendas, quam nomina.Veruntamen & cum tales eſſent, in noſtram venerunt poteſtatem. Te autẽ nollemus ita iuuenem, ſeniores exercere curas. Miſeros enim eſſe oſtendimus,qui nobis repugnant. Quoniam autem vitæ mutationem cupis cernere, admoneo te quidem adhuc, vt deſinas, non, ita me dii ament, quaſi metuam ne quid mihi facias mali, (non enim muliebri manu occidetur Phalaris) ſed ne tu quoque cum illis numerere, qui in taurum coniecti ſunt: parſque fias iniquæ de crudelitate calumniæ, ſupplicio a me affectus. Si vero non acquieueris, cito tu admodum expectes, te nobis & huius admonitionis daturum pœnas.

Timolao. 129

NIHIL peccare, merito forſan ac iuſte Dei eſſe cenſetur: in poſterum autem corrigi eo ipſo quod quis peccauit, hominis. Porro ſe non cuſtodire poſt lapſum atque infortunium, haud ſcio cuius eſſe alterius poſſit exiſtimari, quam mali. Turpe eſt igitur (adhuc enim propius accedemus) vt is qui aliis temeritatis exemplum factus eſt, non ſibi ipſi, ne propria quidem calamitate doctus, vtilis fiat.

Phædimo. 130

TERTIVM iam perſuaſi ſumus, nulla nos abs te affectos iniuria, tametſi atrocius in vnaquaque accuſatione criminibus circumuallabaris. Sed qualem te volebamus, iuſtumque erat, erga nos eſſe, talem fuiſſe putauimus: accuſatorum autem ſermones cenſuimus falſos, quatenus veriti ſumus de te examinare veritatē. Bene autem ſcias, quod etiam innocentiam frequenter in iudicium vocatam, tutelā ipſius

fortunæ

ὀρέγῃ μεταβολὴν τοῦ βίου ἰδεῖν, παύσασθαι μὲν ἐπιπαραινῶ μὰ τοὺς θεούς, οὐχ ὡς δεδιὼς ὑπὸ σοῦ κακόν τι παθεῖν· οὐ γὰρ ἐκ γυναικείας χειρὸς τυραννοκτονηθήσεται Φάλαρις· ἀλλ' ἵνα μὴ καὶ σὺ συνάριθμος τῶν εἰς τὸν ταῦρον γενηθέντων γένῃ, καὶ διαβόλης ἀδίκου μέρος εἰς ὠμότητα, τιμωρηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ. ἐὰν δὲ μὴ πείθῃ, τάχα σὺ σφόδρα προσδέχου, καὶ περὶ ταύτης ἡμῖν τῆς παραινέσεως ἐκτίσαι δίκας.

Τιμολάῳ. ρκθ

Τὸ μηδὲν ἁμαρτάνειν, εἰκότως ἴσως καὶ δικαίως θεοῦ νομίζεται· τὸ δ' ἁμαρτόντα, τούτῳ αὐτῷ πρὸς τὸ μέλλον σεσωφρονίσθαι, ἀνθρώπου. τὸ μέντοι μηδὲ πλαίσαντα καὶ ἀτυχήσαντα πεφυλάχθαι, οὐκ οἶδα ἄλλου τινὸς ὑποληφθῆναι δυνάμενον, ἢ κακοῦ. αἰσχρὸν οὖν (ἔτι γὰρ ἔγγιον προσελευσόμεθα) ἑτέροις παράδειγμα τῆς ἀβουλίας γενόμενον, αὐτὸν ἑαυτῷ μὴ δ' ἐκ τῆς οἰκείας συμφορᾶς χρήσιμον γενέσθαι.

Φαιδίμῳ. ρλ'

Πεπείσμεθα τὸ τρίτον ἤδη, μηδὲν ἀδικεῖσθαι ὑπὸ σοῦ· καί τοι χαλεπώτερον ταῖς αἰτίαις, ἐφ' ἑκάστῃ κατηγορίᾳ περιεχημένου, ἀλλ' οἷον ἐβουλόμεθά σε, καὶ δίκαιον ἦν περὶ ἡμᾶς εἶναι, τοιοῦτον ᾠήθημεν γεγονέναι. τοὺς δὲ τῶν κατηγορούντων λόγους ψευδεῖς ἐνομίσαμεν, παρ' ὅσον ἐδείσαμεν ἐλέγξαι περὶ σοῦ τὴν ἀλήθειαν. εὖ μέντοι ἴσθι, ὅτι καὶ τὸ μηδὲν ἀδικεῖν, ἐν αἰτίᾳ πολλάκις ἐνεχθὲν, ἀσφαλὲς αὐτοῦ

τοῦ δαίμονος ἔδοξαν, οἱ περὶ αὐτὸν δεδιότες κεκολάσθαι. φρόντιζε οὖν, ὅπως μήτε τὸν τρόπον ἡμῖν τοῦ σεαυτοῦ ἐχθρὸν παρέξῃ, μήτε τὴν τύχην. χαλεπὸν δέ σοι δοξάτω, μὴ τοῦτο μόνον, εἰ πολλάκις ὑπ' ἐμοῦ, καὶ ἐφ' ἑκάστῃ γε ἀδικίᾳ εὖ παθὼν, οὐ τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς οὔτι δικαίοις ἀμύνῃ. ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ ἐάσω πονηρίας χρηστότητα ἐνεγκασθαι δευτερεῖα, ἀλλὰ μηδὲ σὺ σαυτοῦ πρός με εὐεργετεῖν βεβουλημένου, ἀνεπιεικέστερος ὀφθήσῃ.

Φιλοδήμῳ. ρλα

Εν μεγάλῃ μοι δοκεῖς εὐηθείᾳ καθεστάναι Φιλόδημε, εἰ τοσαύτας εὐχὰς οἴει, καὶ σπουδὰς ἡμῖν ὑπὲρ σοῦ, ὡς οἴκαδε ἀπονοστήσῃς, γενέσθαι, περὶ τῶν πέντε ταλάντων, ὅπως ταῦθ' ἡμῖν σωθείη, ἃ μετὰ τοῦ μηδὲν ἐλπίζειν περὶ σοῦ χρηστὸν ἀπεδώκαμεν, ἀλλ' οὐκ αὐτοῦ σοῦ τῆς ἑταιρείας. τοῦτο δὲ μὰ τοὺς θεοὺς οὐδενὸς πλήθους ἐστὶν ἀντάξιον. εἰ δὲ πάντως θέλεις παρὰ σαυτοῦ δοκεῖν ἐκπεπροικίσθαι τὴν παῖδα, ἔτι μὲν οὐδὲν ἧττον καὶ ταῦτα ἐκ τῶν σῶν· εἰ δὲ οὐ δοκεῖς, προσθεὶς ἐκείνοις τοῖς πέντε ταλάντοις, τὰ παρὰ σαυτοῦ τοσαῦτα, τὴν προῖκα δέκα ταλάντων ἀνάγραψον· ἵν' εἰ βούλει τῆς προικὸς, ὁ μέν τι τοῦ Φαλάριδος εἴη χάριτος, ὁ δὲ τοῦ Φιλοδήμου περιουσίας. μαρτυροῦσι δ' ἡμῖν πρὸς σὲ πολλὰ καὶ μεγάλα Θεανὼ, χαρᾶς ἡμᾶς ἀναπίμπλησιν. ἃ γὰρ ἔτι παῖς οὖσα ἔπαθε, μήτηρ γενομένη μαρτυρεῖ.

Ἀγησιλάῳ. ρλβ

Η Τελεσίππη, χαλεπῶς ἔοικέ σοι φέρειν τὴν ἐν

Συρακούσαις

fortunę exiſtimarunt, qui illi metuebant, punitam eſſe. Curato igitur, vt neque tuos mores nobis inimicos exhibeas, neque fortunam. Durum autem tibi videatur, non hoc ſolum, quod frequenter a me ac in vnaquaque iniuria, beneficiis affectus, non paria nobis iuſta facta rependas (nam ego non ſinam, vt prauitas præ bonitate primas auferat) ſed etiam, ſi tu temetipſo erga me, qui te beneficiis afficere decreuerim, inhumanior conſpiciaris.

Philodemo. 131

IN magna mihi videris ſtultitia verſari, Philodeme, ſi tot preces votaque pro te nos feciſſe putas, vt domũ redeas, ob quinque talẽta, vt ea nobis ſalua ſint, quæ tibi, nihil de te boni ſperãtes, dedimus, & non ob tuam ſodalitatem. Hanc autem, ita me dii ament, cum nulla pecuniarum multitudine commutatam velim. Quod ſi omnino vis videri, dotem te filiæ abs te dediſſe, ſunt quidem nihilominus & hæc ex tuis: ſin vero non vis id videri, appone illis quinque talentis totidem de tuo, perſcribeque dotem decem talentorum, vti (ſi vis) dotis vna pars ſit Phalaridis beneficii, altera Philodemi opulentię. Quod autem Theano nobis apud te multorum magnorumque beneficiorum dat teſtimonium, magno nos implet gaudio. Quæ enim, quum adhuc puella eſſet, accepit; de iis iam mater facta, dat teſtimonium.

Ageſilao. 132

Teleſippe tua grauiter ac moleſte ferre videtur moram Syracuſis tuam. Quum autem hactenus tulerit, modeſtæ virique amantis vxoris fungẽs officio, teſtificata eſt apud nos, tanquam amarũ in te habentes imperium, non ſe toleraturam dicens diutius abſentiam tuam, ſed ſuum ipſius inclamaturam patrem. Noſti fortaſſis, quid velit agere. Quin ſcias, id eam etiam facturam. Nõ enim deſpicere tanquam alienum poteſt, qui ipſius legitimus ſit maritus. Et illa quidem putauit te a me poſſe cogi, vt redeas: ego autem te ab illa. Non enim te ſic puto metuere Phalarin, vt metuere Teleſippen. Redi igitur, teque deſiderantibus redde, ſiue magis reuereris nos, ſiue illam, quæ digna eſt, ita me dii ament, vt plus abs te diligatur.

Polymneſtori. 133

De multis magniſque facinoribus tibi apud me teſtimonium perhibuit Lacritus, cum de aliis omnibus, tum pręcipue de ſcutiferorum auxilio. Nam tua pugnantiumque virorum diligentia caſtellum captum eſſe demonſtrat, proprioſque equos, vt par erat, tibi ſe diſcedentem dono dediſſe. Ego vero ſi quidem accepiſſes omnia a me miſſa dona, ſic tamẽ, ita me dii amẽt, metuiſſem, ne abs tua vincerer beneuolentia. Nunc autem, quum munera non qua mittũtur voluntate acceperis, confiteor me tyrannum ab vno priuato homine victũ eſſe. Porro ſi in præſentia non acceperis tertiã prędę partẽ ad diſtribuendũ militibus, quam Lacrito etiã confeſtim dante noluiſti accipere: tu nos, crede mihi, non quidẽ ad benefaciendũ (hoc enim habebamus

per

Συρακούσαις μονήν. εἰς τοσοῦτον δὲ πάσχουσι, Φιλάνδρου καὶ σώφρονος ἔργον γυναικὸς, ἐμαρτύρατο ἡμᾶς, ὡς κατὰ τὴν ἀρχὴν πικρὰν ἔχοντας, οὐκ ἀνέξεσθαι φάσκουσα εἰς πλείω σε ἀπόντα, ἀλλ' ἐπιβοησαμένη τὸν ἑαυτῆς πατέρα. γινώσκεις ἴσως ὃ βούλεται πράττειν. ἀλλ' εὖ ἴσθι, καὶ ποιήσειεν ἄν. οὐ γὰρ οἷά τέ ἐστι δύνασθαι περιορᾶν ὡς ἀλλότριον ἑαυτῆς ἄνδρα νενομισμένον. κἀκείνη μὲν ἐμὲ ἠξίου δύνασθαι ἐπανήκειν [σε] ἀναγκάσαι, ἐγὼ δὲ ἐκείνην. οὐ γὰρ οὕτως οἴομαί σε Φάλαριν φοβεῖσθαι, ὡς Τελεσίππην φοβεῖσθαι. ἐπάνηκε οὖν, καὶ τοῖς ποθοῦσιν ἀποδίδου σαυτὸν, εἴθ' ἡμᾶς αἰσχύνῃ μᾶλλον, εἴτ' ἐκείνην, ἀξίαν οὖσαν νὴ τοὺς θεοὺς ἀγαπᾶσθαι πλέον.

Πολυμνήστορι. ρλγ

Πολλά σοι καὶ μεγάλα πρὸς ἡμᾶς ἐμαρτύρει Λάκριτος, καὶ περὶ τἆλλα μὲν ἅπαντα, μάλιστα δὲ περὶ τῆς συμμαχίας τῶν πελτοφόρων. τῇ γὰρ σῇ σπουδῇ, καὶ τῇ τῶν ἀγωνισαμένων ἀνδρῶν, τὸ χωρίον ἁλῶναι ἀποφαίνει, καὶ τοὺς ἰδίους ἵππους, ὡς ἔοικέ σοι παραχωρῶν ἀνακεῖσθαι. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν ἐλάμβανες τὰς παρ' ἐμοῦ δωρεὰς πάσας, ἐδεδοίκειν ἂν καὶ οὕτω μὰ τοὺς θεοὺς, μὴ ἡττῶμαι τῆς φιλοφροσύνης τῆς παρὰ σοῦ. νῦν δέ σου καὶ τὰς χάριτας οὐ καθ' ὃ πέμπονται ἀποδεχομένου, νικᾶσθαι ὁ τύραννος ὁμολογῶ ἰδιώτου ἑνός. εἰ μέν τοι τὸ παρὸν μὴ δέξῃ τὰ τρίτα τῆς λείας, διανεῖμαι τοῖς στρατιώταις, ἃ καὶ Λακρίτου διδόντος παραυτίκα, οὐχ οἷός τε ἐγένου λαβεῖν, εὖ ἴσθι ὀκνηροτέρους ἡμᾶς γενέσθαι οὐκ εὐπορεῖν· τοῦτο μὲν γὰρ οὐκ ἦν

ἡμῖν ἐπὶ σοῦ, ἀλλ' οὐ πάσχειν ὑπὸ σοῦ πε
ὃν αἰαγκάσεις.

Τῷ αὐτῷ.

Ἔδεισας ἡμῶν τὰς ἀπειλὰς, τοῦ μ
δεήσεσθαι, παρότι καὶ τὴν λείαν διένειμας
μεν, ἀποδοὺς τοῖς πονήσασι τῶν κινδύνων τα
καὶ καλῶς. ηὔφρανάς τε γὰρ, καὶ ἐπέρρωσα
ὀκνεῖν αἰτεῖσθαι παρὰ σοῦ, καὶ τοὺς ἄνδρας
ἀγωνίζεσθαι, προθυμοτέρους ἐποίησας.
ἕλοιτο σήκωμα τῶν πόνων χωρίς; οὐδεὶς, ὅστι
σταίη τοὺς καμάτους. ἄλλοις μὲν οὖν καὶ τα
μίσω. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ λαμβάνων, εἰς τὸ ἐπ
ἡμῖν κατασκευάσαι τοὺς στρατιώτας, ἐὰν εἰς
λοντα δεηθῶμεν, καὶ ταῦτα λαμβάνειν ἔοι

Τεύκρῳ.

Τοὺς μὲν γάμους ἦρχθαι τοῦ Φιλοδήμο
τέρος, θᾶττον, ἢ σὺ νῦν ἡμῖν ἐπιστείλας ἐτυ
σαμεν· φθάνει γὰρ ἡ φήμη, καὶ τοὺς πάνυ τα
δὴ περὶ τὰς μηνύσεις κεχρημένους, ἐπεὶ
γιγνομένων καὶ διὰ μακροῦ τὸ πραχθὲν
ἄγγελος ἡ θεός. καὶ ἡμεῖς τάχα ἂν εἰκότ
ψάμεθα αὐτὴν, τοιοῖδε περὶ δεδόασι· καὶ δι
μὲν ἀδίκως εἰς τοσαύτην ὠμότητα διαβα
οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ διὰ ταύτην καταγνωσμ
ρει γὰρ ἡμᾶς, κακοὺς πανταχόθεν περιβοω
κουσμένοις· καὶ διὰ ταύτην, οὐδ' ἰδόντες
νῦν ὄντων τινὲς, οὔπω πειραθέντες, ὡς ἐπ'

per te) ſed ad accipienda abs te beneficia in poſterum coges fieri cunctantiores.

Eidem. 134

TIMVISTI noſtras minas, vt iis iterum non ſit opus, eo quod & prædam diſtribueris, vt volebamus, redditis periculorum præmiis, iis, qui laborarũt, & hoc pulchre. Lætos enim nos reddidiſti ac confortaſti, ne quid abs te petere cunctemur: viroſque, ſi quando certandum erit, reddidiſti promptiores. Quis enim amplectatur recipiatque præmium abſque laboribus? Nemo, qui labores ſuſtinere audeat. Aliis igitur & hæc reportaſti. Quin etiam accipiens, ad hoc vt milites nobis reddas promptos ac fauentes, ſi poſthac eorum indiguerimus opera, etiam hæc accepiſſe videris.

Teucro. 135

NVPTIAS Philodemi filiæ incœptas eſſe citius, quam tu nobis modo per epiſtolam ſignificaſti, audiuimus. Præuenit enim fama, etiam eos qui magna valde celeritate in rebus iudicandis vtuntur: quia eorum quæ facta ſunt velox nũcia, dea eſt, etiamſi per lõga interualla portet. Et nos merito forſan reprehendimus eã, quod tales nos in vulgus tradiderit, & propter alia quidem tãtæ nos inique accuſarit crudelitatis, præcipue autem quod propter hanc dãnati ſimus. Fert enim nos, vndiq; circũſonãs apud audituros, quod mali ſimus. Atq; per hãc, nunc viuentium quidã, qui me neque viderunt neque ſunt experti, execrantur me, velut ad ho-

minum

minū perniciē natū. Hæ quidē meæ ſ
rię, nulliuſq; alterius. Porro domū, in
celebrati ſunt congreſſus a Leonte ac
poſſidere eos, vti poſſident, permitte:
menęū ſuſcita a foco, vbi conſedit. Dig
donū fore cēſuimus, quod accepturi a
tur. Chariſſima enim matrimonio iun
ca ſunt, vbi virginitatis primum depor
Philodemus autē inuidia potius dign
miſericordia iudicetur a Syracuſanis: n
fortunatꝰ ita in felicitatis ſtatu, vt ille in
infelicitate cēſeatur ab inuidētibus. Po
larin odio proſequātur omnes, (non en
nihil adferens damni deprecor) optēt a
chre apud ſe, tametſi apud quoſdam n
mulent, tales etiam vt ipſi nanciſcantur

Timandro.

Tvæ reipublicæ adminiſtrationes
næ, Timander, multaq; deploratio pro
qui a nobis perditi ſunt, corroborauit
me dii ament, etiam nolētes, vt Cleom
incluſeremus tauro. Metuebam enim,
venia, ne tu ceſſares ciuitatem aduerſum
citare. Libenter enim me ipſum præbe
lo, vt publice de me agat, quamdiu non
ſcunt Camarinēſes tuos perferre ſermon
ius acta non ſolum Phalaridi nocere ſo
poſſe, ſed etiam ne ſeruo quidem Phalar
difficile quidem, etiamſi valde illis conc
bellum gerere aduerſus Agrigētinos, per
ri illis, vt rē aggrediantur: nunc autem
illis omni in re grauius eſt, quam conſil

τῶν γεγονότα ὀλέθρῳ περιβέβληται. ταῦτα μὲν οὖν ἐμὰ ταλαιπωρήματα, καὶ οὐδενὸς ἑτέρου. τὴν δὲ οἰκίαν εἰς ἣν ἐτελέσθησαν αἱ πρῶται σύνοδοι, Λεοντίῳ τε καὶ Θεανοῖ, κρατεῖν αὐτοὺς ὡς ἔχουσιν ἐπίτρεπε, μηδὲ ἀνίστα τὸν ὑμέναιον ἀπὸ τῆς ἑστίας, ἔνθα ἤχθη. ἄξιον τὸ δώρημα τοῖς κομισομένοις, ἀποδοχῆς νενομίκαμεν. φίλτατα γὰρ τὰ χωρία τοῖς νυμφαγωγηθεῖσιν, ἔνθα ἂν τὰ πρῶτα θεσμὰ ἀπόθωνται παρθενίας. φθόνου δὲ Συρακουσίοις μᾶλλον ἄξιος Φιλόδημος, ἢ ἐλέου κριθήτω· καὶ μηδεὶς εὐτυχὴς οὕτως ἐν εὐδαιμονίας μοίρᾳ, ὡς ἐκεῖνος ἐν κακοπραγίᾳ τύχης, τοῖς φθονοῦσι νομισθήτω. Φάλαριν δὲ μισείτωσαν ἅπαντες (οὐ γὰρ παραιτοῦμαι μῖσος ἀζήμιον) εὐχέσθωσαν δὲ καλῶς κατὰ σφᾶς, καὶ μὴ τισὶ προσποιῶνται τοιούτων καὶ αὐτοὶ λαβέσθαι φίλον.

Τιμάνδρῳ. ρλϛ.

Τὰ πολιτεύματά σου τὰ ἐν Καμαρίνῃ, Τίμανδρε, καὶ ὁ πολὺς οἰκτισμὸς, ἐπὶ τοῖς ὑφ᾽ ἡμῶν ἀπολουμένοις, ἐπέρρωσε, μὰ τὸν Δία, οὐδὲ βουλομένους τοὺς περὶ Κλεόμβροτον ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ. ἐδεδοίκειν γὰρ ἄδειαν αὐτοῖς ἐπιχορηγήσας, παῦσαί [σε] κατ᾽ ἐμοῦ τὴν πόλιν ἀνιστάντα. ἡδέως γὰρ ἐμαυτὸν πολίτευμα παρέχω τῷ δήμῳ, ἕως οὐκ αἰσχύνονται Καμαριναῖοι τῶν σῶν ἀνεχόμενοι λόγων, οὗ τὰ πολιτεύματα, οὐχ ὅπως ἐπὶ Φάλαριν ἀμήχανα, ἀλλ᾽ οὐδὲ ἐπὶ οἰκέτην Φαλάριδος ἀνθεῖεν. καὶ χαλεπὸν μὲν εἰ καὶ πάνυ συνέφερεν αὐτοῖς πολεμεῖν Ἀκραγαντίνοις, τὸ πεισθέντας ἅψασθαι τῶν ἔργων. νῦν δὲ ὁ πόλεμος αὐτοῖς, τῷ παντὶ βαρύτερος τοῦ συμβούλου,

μᾶλλον

μᾶλλον δ' ὁ δημηγόρος οὐδὲ μικρὰ ῥο
ταλαιπωρίας, ἐγείρειν μέν τοι τὰ πλήθ
τὰς αἰτίας ἥρμοζεν, ἵν' ἡ πεισθεῖσα πόλ
στρατεύεσθαι, πολεμικοῦ σφόδρα [ἀνδρὸς] ἀ
τῃ, ὑπὲρ οἷα πεπραχότων τιμωρὸς ἀνί
οὐκ ἐθέλετε. καθ' ἕνα γὰρ ὑμῶν ὀνομάζ
λὰς αἰτίας, ἀπηρτημένας ἔξω δείκνυτε·
εἴ τις ἀφεὶς τοὺς ἐν τέλει, διὰ τὸ μὴ δ
αὐτόν σε σκέπτοιτο, τοῦ πάντων χαλεπωτ
ὀλέθρου, νομίσειεν ἄξιον εἶναι, ὃς ἀποδόμ
οἰκίαν, καὶ τὰ χωρία, καὶ εἴ τι σοι πατρῷον
ποδον, στρατιὰν ἐπ' ἐμὲ μισθοφορεῖς, καὶ Κα
ους νεώτερα ἀναγκάζεις φρονεῖν. ταῦτα
δεν ἀλλ' ἢ σαυτὸν μὲν ἀπέγνωκας, ἢ ἄξιον
πολλὰ γάρ σοι καὶ δεινὰ πέπρακται. βιάζῃ
λιν, τῆς σῆς ἀφροσύνης οὐκ ἐπαΐουσαν ἀπο

Ἐνναίοις.

Ἐκ πολλῶν πάνυ χρημάτων, ὧν ἐδ
παρ' ἐμοῦ, ὀκτὼ τάλαντα μόνον ἀποδοῦναι
καὶ ταῦτα ἐν οἷς μάλιστα ηὐπόροις χρημάτω
ἐπικουφισθέντες, οὐδὲ περὶ ταῦτα σπα
ἀλλὰ τέσσαρα μόλις ἀχθόμενοι, καὶ στένοντ
σθε, τέσσαρα δ' ἀκμὴν κατέχετε. [καὶ
θεὶς, οὐχ οὕτω περὶ τούτων ἄχθομαι, ὡς τ
τοῖς ἀφεθεῖσι χάριτος. ἡ μὲν γὰρ χρεωκοπ
ἐὰν ἐπιτρέπωμεν καὶ τοῦτο, τεσσάρων μόν
των ἔχει ζημίαν· ἡ δ' ἀχαριστία, ὑπερδεκα
τὴν βλάβην. ὁμοίως γὰρ καὶ ταῦτα ἀποδώσειν

magis autē orator:neque paruum eſt momentū ærumnarū huius. Excitare quidē multitudinē cauſis adductis te congruebat, vt perſuaſa abs te ciuitas,delectus agere militū,bellicoſo admodū viro, publice in acta referatur pro qualiū facinorū autoribus, vltrix exurgat. Sed non vultis. Nā cū ſingulatim multas nominetis cauſas, extra appenſas eſſe oſtenditis. Atqui,ſi quis,omiſſis magiſtratibus,(quod non videatur fas eſſe)ipſum te conſideret, atrociſſimo omniū interitu dignū eſſe cēſeat, qui domo vendita, & prædiis mancipiiſq;,ſi qua tibi a patre relicta ſunt,exercitū cōtra me cōducis, Camarinenſeſq; res nouas cogis moliri. Porro hæc faciens, nihil aliud quā tuæ ipſius quidē vitæ ſpem abiecisti omnē, (qui forſan hoc malo dignus es: multa enim & atrocia abs te ſunt facta) ciuitatem autem non obtemperantem,cogis tua perfrui dementia.

Ennenſibus. 137

Ex multis valde pecuniis, quas a me mutuo accepiſtis,octo dūtaxat talēta reddere perſuaſi, præſertim cum eo tempore, quo maxime opus habebam pecuniis, releuati ſitis, ne in his quidem vos recte atq; ordine geſſiſtis: ſed vix quatuor, idque grauatim ac gementes diſſoluiſtis, quatuor autem adhuc detinetis. Non,ita me dii ament, ita ob hæc indignor, vt ob gratiam pro remiſſis debitam. Veſtra enim debitorum fraudatio,ſi & hoc permittamus, quatuor duntaxat talentorum damnum dat: ingratitudo vero ſupra decem talentorum adfert diſpendium. Similiter enim & hæc vos reddituros promi-

ſiſtis, gratiamque pro illis vos haber
feſſi. Itaque nulla de veſtra ingratitu
ſupereſt ſpes, ſi id debitum quod in v
ſtate eſt, non potuiſtis exoluere. Ve
etiam ſi hoc animo ſitis, ego tamen q
uerim a legatis veſtris inopia vos labo
propriis ex domibus in ærarium cōfe
to & hæc quatuor ciuitati: imo ſi etia
vultis recipere, vobis ea remittere pa
ſi modo emolumentum inde capturi
depeculatores, quorum furtis fit, vt v
penuriam ſuſtineatis, & hæc ſunt abl
terum in imaginum erectionibus, q
neficiorum retributione, legatis ad
vos facturos promittitis, nolite labo
cum meis ipſius impendiis, etiam hu
faciendum remitto donoque ſumptu

Lyſandro.

PRÆVENIMVS tua nobis miſſa au
enim quam veniſſent miſſi ab Eucli
conſpeximus hoſtes. Itaque nobis a
quidem conducti milites ob tardum
nihil prorſus profuerunt: ad gloriam
laudem, plurimum. Paucorum enim
qui decertauimus, non omniū eſt vict
quam enim maiora ſimul adiuimus
præmia etiam ſplendidiora nacti ſum

Arimacho.

NON nobis moleſta eſt calumnia,
nio, quā de me præſentes homines ha
videā perinde haberi, iniuriā facerè,

θε, καὶ τὰς περὶ ἐκείνων εἰδέναι χάριτας ὡμολογεῖτε, ὥστε οὐδεμία περὶ τῆς ἐν ὑμῖν οὔσης ἀχαριστίας χρηστὴ ἐλπίς, εἰ τὴν ἐφ' ἡμῖν οὖσαν κομιδὴν, οὐχ οἷοί τε ἐγένεσθε ἐκτίνειν. οὐ μὴν ἀλλ' εἰ καὶ ταύτης ἐστὲ τῆς γνώμης, ἐγὼ πυνθανόμενος ὑμᾶς παρὰ τῶν πρέσβεων ἐνδεῶς ἔχειν, καὶ ἐκ τῶν ἰδίων οἴκων εἰσφέρειν, ἀφίημι καὶ τούτων τὴν πόλιν· μᾶλλον δὲ, εἰ καὶ τὰ ἀποδοθέντα βούλεσθε λαμβάνειν, ἀποπέμπειν ἕτοιμός εἰμι, εἰ μέλλετε ἐπωφελεῖσθαι, καὶ μὴ οἱ τὰ τοῦ δήμου κλέψαντες, ἐξ ὧν ὑμεῖς κοινῇ πένεσθε, καὶ ταῦτα οἴσονται. τὰς δὲ ἀναστάσεις τῶν εἰκόνων, ἃς δι' εὐεργεσίας ἀμοιβὴν εἰς ἐμὲ πρεσβεύοντες ἐπαγγέλλεσθε, μὴ φιλοτιμεῖσθε. μετὰ γὰρ τὴν ἐμαυτοῦ, καὶ τὴν εἰς ταῦτα ὑμῖν χαρίζομαι δαπάνην.

Λυσάνδρῳ. ρλη

Εφθάκαμεν τὴν παρὰ σοῦ πεμπομένην συμμαχίαν. πρὶν γὰρ ἐλθεῖν τοὺς παρὰ Εὐκλείδου στρατιώτας, εἴδομεν τοὺς πολεμίους. ὥσθ' ἡμᾶς εἰς μὲν τὴν μάχην, ὑπὸ τῶν μισθοφόρων ὑστερησάντων, μηδ' ὁπουοῦν ὀνηθῆναι· εἰς δὲ τὴν δόξαν καὶ τοὺς ἐπαίνους, πλεῖστον. εἰς ὀλίγους γὰρ ἡμῶν τοὺς ἀγωνισαμένους, οὐκ εἰς ἅπαντας ἡ νίκη ἀνάκειται. κινδύνων δὲ μειζόνων μετασχόντες, ἐπάθλων λαμπροτέρων ἐτύχομεν.

Αριμάχῳ. ρλθ

Οὐκ ἀχθόμεθα τῆς διαβολῆς, οὐδὲ τῆς δόξης, ἧς ἔχουσιν ἐπ' ἐμοὶ οἱ νῦν ἄνθρωποι. ἰδὼν γὰρ ἐν ἴσῳ τὸ ἀδικεῖν, μᾶλλον δὲ πολλῷ δικαιότερον ἤδη τοῦ

δικαίου

δικαίου νενομισμένον τὸ ἄδικον, τοσοῦ
ἐπικρύπτεσθαι, ὥστε ἐπ' αὐτοῖς παῤῥησιά
μὲν ἄλλοις φύσει τοιοῦτοις, ἐμοὶ δὲ ἀνάγ
συμβέβηκεν. φημὶ γὰρ καὶ ἡμῖν ταῦτα παρὰ
γενῆσθαι πάθη, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι τὸ
εἶναι. διαφέρει δὲ ἐν τούτων, ὅτι ἡμεῖς
δοξασθέντες, ἔχοντες ἐξουσίαν ὁμολογ
δὲ ἰδιῶται ὄντες, παρόσον δεδίασι δίκη
γοῦνται.

Πολυστράτῳ.

Ἐγὼ τῶν μὲν εὖ πεπονθότων ὑπ
ἂν εἴποιμι, οὔτε πρὸς σέ, οὔτε πρὸς ἄ
των οὐδένα. οὐ γὰρ δήπου, ἵνα σὺ δέξαι
μῶν δωρεὰς, ἃς πεμπομένας παρορᾶ
πολλοὺς ἀποδείκνυσθαι λαβόντας, προέ
ἔτι καὶ ἀνυπόπτως, τοῖς λαβοῦσιν ὀνει
οἰόμεθα ὀνείδους ἀπηλλάχθαι, οὔτε ἂ
κας ος, ἰδίας εὐεργεσίας διεξίοι, οὔτε
γόντων ἀκούειν ἐθέλοι. ὅσοι μέν τοι παρ
ραν γνώμην, βίᾳ καὶ ἀδικίᾳ πολλὰ τῶ
λεσαν, ἔξεστί σοι λογίσασθαι. καί τ
σφόδρα εὕροις περὶ πλείστου ποιη
δίκαια κατέχειν, ἔπειτα ἀποτίσαντας
ἀλλ' ἀνάγκῃ, καὶ φόβῳ πολέμου, καὶ ὅ
σιώπα ταῦτα, ἀλλὰ καὶ πάντων εὐσεβέστα
ἐφ' ὅσον ῥώμης μετεποιοῦντο. οὐ γὰρ δήπο
παγα χρήματα καὶ ἐναγῆ, μετὰ κινδυ
κατέχειν ὑπέμειναν, ἃ καὶ ἀναγκαζόμ

iuſtius iam cenſeri iniquum quod eſt, quam quod æquum, tantum abſum vt abſcondam, vt etiam libere audeam inſuper profiteri: aliis quidem hominibus contigiſſe natura, vt mali ſint, mihi autem neceſſitate. Aio enim & nobis iniquos agnatos eſſe affectus, atque aliis omnibus eoſdem inſitos. Vno autem differimus, quod nos tyranni exiſtimati, quum poteſtatem habeamus, fateamur: illi autem priuati quum ſint, propterea quod metuunt dare pœnas, negant.

Polyſtrato. 146

EQVIDEM beneficiis a me affectorum neminem dixerim, neque tibi, neque alteri cuiquam. Non enim vtique vt tu noſtra dona recipias, quæ miſſa contemnis, ideo & alios multos qui receperint, oſtendere, decorum eſt. Inſuper etiam abſque dubio exprobraremus illis qui accepiſſent. Non enim putamus ab opprobrio eſſe liberos, neque eos qui ſua ipſi beneficia commemorant, neque qui volunt ab aliis dicentibus audire. Quot vero præter noſtram ſententiam, vi atque atque iniuria, multa mea bona perdiderint, licet tibi ſupputare? Quanquam admodum multos reperire poſſes, qui maximi æſtimarunt ceu iuſta detinere, deinde reſtituerunt non ſponte; ſed neceſſitate, metuque belli atque armorum. Nonnulli ſanctiſſima, quin & omnium piiſſima detinuerunt, robore freti. Non enim vtique abominanda ac ſceleſta bona tantis cum periculis detinere ſuſtinuiſſent, quæ ſi coacti fuiſſent recipere,

repudiare oportebat. Qualia igitu
uem, mea eſſe imaginatus, donu
noluiſti? Quoniam & prætextus il
fingens dicebas obſtare, & hoc mo
ſexcentis ſoluuntur. Ipſi enim ini
tur, pecunias eſſe puras: niſi quo
differentia, quod illi quidem iniqu
mine habere annixi ſunt, hocque
impietati: tu vero iuſtiſſimo accipie
co vltro tribuente.

Agemorto.

Sensi tandem, ô Agemorte,
mihi conſuluerim. Nam & in multi
re affecit nos ſpectabilis hæc mon
quam inconſideratus ego multos i
periculaq; ſubii volẽs: maximum a
ea malum expertus ſum, quod ne b
dem a nobis accipere vult vir honeſ
neceſſe ſit plane, ſi cuique indigenti
oportebit, hominibus donare perdi
vos probi homines, haud ſcio quom
quid aliud quam metuitis, ne benefi
ficiamini? Quoniam cuiuſnam rei g
tam multi mihi fuerint condiſcipul
que adoleſcentes ac amici, ne vnus
ſtrum ad me venit, quin neque pr
quam ſe ad me venturum, præter
nem? At bene ſcio, ne illum quidem
Et aliis quidem nonnulla ſunt effugi
mea videantur execrari dona, quotq

ἐχρῆν ἀπώσασθαι. τίνα οὖν σὺ πρὸς Διὸς ὑποτυπούμενος, οὐκ ἤθελες τὴν δωρεὰν λαμβάνειν; ἐπεὶ καὶ αἱ προφάσεις, ἃς σὺ προσποιούμενος ἔλεγες προβεβλῆσθαι, καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ, καὶ μυρίοις ἑτέροις λύονται. μαρτυρεῖται γὰρ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἐχθρῶν τὰ χρήματα καθαρὰ εἶναι, εἰ μὴ τούτῳ διοίσει, ὅτι ἐκεῖνοι μὲν δι' ἀδίκου ὀνόματος τῆς ἁρπαγῆς ἔχειν ἐβιάζοντο, τοῦτο προστιθέντες τῷ ἀσεβεῖν· σὺ δὲ μετὰ τοῦ δικαιοτάτου λήψῃ, φίλου πιστοῦ διδόντος ἑκουσίως.

Αγεμόρτῳ. ρμα.

Ησθόμην ποτὲ, ὦ Ἀγέμορτε, ὅπως περὶ τῶν κατ' ἐμαυτὸν ἐβουλευσάμην. πολλὰ μὲν γὰρ καὶ ἄλλα ἠνίασεν ἡμᾶς ἡ περίβλεπτος αὕτη μοναρχία, περὶ ἧς ὁ ἄβουλος ἐγὼ, τοὺς πολλοὺς πόνους καὶ κινδύνους ὑπέστην ἑκών. μεγίστου δὲ ἐν αὐτῇ τούτου κακοῦ ἐπειράθην, εἰ μηδὲ εὖ παθεῖν τις ὑφ' ἡμῶν ἐπιεικὴς ἀνὴρ βούλεται, ἀλλ' ἀνάγκη πᾶσα ἂν δεήσῃ χαρίσασθαι τινὶ τῶν δεομένων, τοῖς ἐξωλεστάτοις χαρίζεσθαι. οἱ γὰρ εὐγνώμονες ὑμεῖς, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀπεστραμμένοι. τί γὰρ ἄλλο, ἢ δεδίατε εὖ παθεῖν ὑπ' ἐμοῦ; ἐπεὶ τίνος ἕνεκεν, τοσούτων ἐμοὶ καὶ συμφοιτητῶν γενομένων, καὶ συνεφήβων, καὶ φίλων, οὐδὲ εἷς ἀφῖκται ὑμῶν, ἀλλ' οὐδὲ ὑπέσχηταί τις ἀφίξεσθαι πρὸς ἐμὲ, πλὴν Καλλισθένους. καὶ εὖ οἶδα γὰρ, οὐδὲ ἐκεῖνος ἀφίξεται. καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις ἴσως, εἰσί τινες ἀποφυγαὶ, τοῦ μὴ δοκεῖν, ἀναφανδὸν βδελύττεσθαί μου τὰς δωρεὰς, ὅσους ἐλθεῖν

γε καὶ ἀρχὰς ὡς ἐμέ, τοὺς μὲν νόσοι, του
πολλοὺς δὲ κωλύει τὰ πολιτικά. σὲ δὲ ἐγ
οὐδὲ ἐπεχείρησα πω καλέσαι, μέλλω
χάνειν· οὐδὲ καλέσαιμ᾽ ἂν ἔπειτα μάλισ
ἀρρωστίαν ἀκούων σου, καὶ τοὺς παῖδας,
πλοῦν τὸν ἡμέτερον οἴκοθεν ἐπυθόμην,
σοὶ γεγεννῆσθαι. καὶ συνήσθην γε, νὴ Δία, τοῦ
στον ἀνακείσεσθαι, κήδους ἕνεκεν, καὶ τοῦ π
λὶς σοῦ ἀπολείπεταί σοι πρόφασις, τοῦ μ
σε δοκεῖν, ὅτις, ὦ θεοί, πέμψαντες ἐναγ
οὐ μὰ τὸν Δία φόρτον ἐπίφθονον, οἷον ἐ
σθαι, παραπεμπόμενον μετ᾽ αὐλῶν καὶ π
σα ἡ πόλις, ἀλλὰ χρυσίδιον, καὶ τοῦτο νὴ
παντάπασιν, ὥσπερ τι ἄγος, ἢ μίασμ
φορον, αὐτόθεν ἀπεστράφης, ὡς εἰκός; κ
δρὸς ἦν δῶρα, καὶ πεφυρμένου φόνῳ αι
μεγάλως σχέτλιος εἴ τις, καὶ ἀγνώμω
ὦ Ἀγέμορτε, καὶ μέντοι πρὸς ἡμᾶς καὶ α
οὐκ οἰκτείρεις με κακοδαίμονα ὄντα, κ
μενον οὕτως, ὥσπερ διάκειμαι νῦν ἀθ
περ ἕνεκα ὠρέχθην μάλιστα μοναρχία
μι λαμπρὸς εἶναι πρὸς τοὺς φίλους,
χιστα τούτου, κατ᾽ εὐχὴν παρὰ τῶν
χον, οὐκ ἔχω πρὸς οὓς ἐλλαμπρυν
χάρισιν· ἀλλ᾽ ὃ μόνον ἦν μοι πάντω
θιον τῶν κακῶν, καὶ τούτου με ἀπεστέρηκα
μηδὲ εὖ ποιεῖν μηδένα ὑμῶν ἐπιτρέπειν
προϊόντων· ἀλλ᾽ εἰς ἀνάγκην καθεστ

initio ad me venire debuerant, eos ꝑtim morbi, partim patres, multos quoque res politicæ prohibẽt: te autẽ ego gnarus, ne conatus quidẽ ſum vocare vnquã, quũ nõ eſsẽ impetraturus: neq; adhuc vocarẽ, præſertim nunc, quũ & tuã malã audiã valetudinẽ: & propter pueros, quos poſt noſtrã illinc ſolutionẽ tibi ex Praula natos eſſe audiui. Atque, ita me Iupiter amet, congratulor tibi, quod plurimũ iã tẽporis domi mãſurus ſis, & ob affinitatẽ, multitudinemque liberorum. Quis igitur relinquitur tibi prætextus, ne non videaris metuere[mea dona] qui, ô dii, mittente me nuper tibi, nõ, per Iouem, ſarcinam inuidioſam, quã pompoſe cũ tibiis & canticis tranſmiſſam tota viſura eſſet ciuitas, ſed pauxillum auri, atque hoc nocte intempeſta prorſus, veluti piaculum aliquod ac inquinamentũ auferendum quum vidiſſes, illinc auerſabaris, vt par erat, videlicet? Mali enim viri dona erant, hominumq; cæde polluti. Et valde infeſtus quiſpiam es, Agemorte, moribuſque ingratis, atque erga nos immiſericors quoque, qui nõ miſeraris me infelicẽ, itaq; affectum, quemadmodũ nũc miſere affectus ſum; qui, cuius gratia maxime concupiui monarchiam, nempe vt poſſem magnificus eſſe erga amicos, poſtquam celerrime eam iuxta votum conſecutus ſum a diis, non habeã erga quos me largitionibus magnifice geram: ſed, quod vnicum mihi malorum erat ſolatium, eo vos me priuaſtis amici, qui neminẽ ex vobis permittitis beneficia a me accipere ex opibus ſuperfluis: ſed eo neceſſitatis redacti ſumus, ô dii,non admittentibus vobis dona,quibus dare volo,vt adulatoribus ſcurriſque tyrannidis dãdum ſit,quibus dare nolo.

Teucro. 142

PHILODEMI vxorem Cleænetam, (ſcis vtique Teucer quam dicam) quum videre vellem ob filiæ nuptias, rebus præſentibus impeditus ſum: ad quas etiam te vt venires hortatus eſſem, ſi non ob hanc procurationem decreuiſſem Syracuſis te relinquere, vnde & abundantius ſentires, quod non fruſtra tibi de ipſis ſcribimus. Eam ipſe conueni, ac quinque talenta dotis te daturum promittito genero, ſi filia nupſerit: affirmatoque hoc dotis non magis a nobis donum eſſe, quam æs alienum. Quod ſi interrogauerit, vnde tam multas Philodemi pecunias habeamus, dic te neſcire: ſed me qui acceperim, & Philodemum qui dederit, nouiſſe referto. Summo ſtudio enitere, vt Leontem generum facias. Venit enim ad nos, nuptias illius ambiens: egoque celeriter omnia pollicitus, miſi illum ad te. Quod ſi vero alium meliorem ſponſum mater puellę inuenerit,illi dotẽ promittito,neque amplius cõtẽdito.Non enim propter vnum generum Philodemi nos memores fore ſpopondimus:neque donantes pecunias, noſtri ſimul beneficii facimus nuptias. At per Deos, ne ſic negligenter ſponſione vtaris,quaſi retribueris, ſed quaſi acceperis quinq; talenta, ſi modo hanc alicui viro cupit coniungere. Nam turpe eſt nos dantes fruſtrari.

θεὶ, μὴ προσιεμένων ὑμῶν τὰς δωρεὰς οἷς βούλομαι διδόναι, τῶν κολάκων καὶ τῶν βωμολόχων τῆς τυραννίδος διδόασι, οἷς οὐ βούλομαι.

Τεύκρῳ. ρμβ

Τὴν Φιλοδήμου γυναῖκα Κλεαινέτην, οἶσθα δήπου ἣν λέγω Τεῦκρε, βουλόμενος ὑπὲρ θυγατρὸς γάμον ἰδεῖν, τοῖς ἐν ποσὶν ἐκωλύθην, ἐφ' ἃ καὶ σὲ παρεκάλουν ἥκειν ἄν, εἴπερ μὴ περὶ τοιαύτης κηδεμονίας ἐγνώκειν ἐν Συρακούσαις καταλιπεῖν, ἔνθεν καὶ περισσότερον αἴσθοιο ἄν, ὡς οὐκ εἰκῇ σοι περὶ αὐτῶν ἐπιστέλλομεν. μέτελθε ταύτην αὐτὸς, καὶ πέντε τάλαντα ἀνάδεξαι προικὸς τῷ κηδεστῇ, γαμουμένης τῆς παιδὸς, μὴ μᾶλλον ὡς δωρεᾶς διδομένης, ἢ χρέος ὀφειλόμενον ὑπ' ἐμοῦ διορθούμενος. ἐὰν μέν τοι πυνθάνηται, πόθεν ἔχομεν Φιλοδήμου τοσαῦτα χρήματα, μὴ φάσκε εἰδέναι· ἀλλ' εἰς ἐμὲ τὸν λαβόντα, καὶ Φιλόδημον τὸν δόντα, τὸ γινώσκειν ἀνάφερε, καὶ διὰ σπουδῆς μὲν ἔχε, Λέοντα κηδεστὴν ποιήσασθαι. ἀφίκετο γὰρ ὡς ἡμᾶς, μετιὼν τὸν γάμον. κἀγὼ διὰ τάχους πάνθ' ὑπισχόμενος, ἀπέσταλκα αὐτὸν ὡς σέ. καὶ εἰ ἄλλον τινὰ ἀμείνω εὕρηται νυμφίον ἡ μήτηρ τῆς παιδὸς, ἐκείνῳ τὴν προῖκα ἀνάδεχου, καὶ μηκέτι προσφιλοτιμοῦ. οὐ γὰρ ἐφ' ἑνὶ κηδεστῇ Φιλοδήμου μεμνῆσθαι ὡμολογήσαμεν, οὐδὲ δωρούμενοι χρήματα χαριούμεθα τὸν γάμον· ἀλλὰ πρὸς θεῶν μὴ οὕτως ἀμελῶς χρῶ ἐγγύῃ ὡς αἰτι διδοὺς, ἀλλ' ὡς λαμβάνων πέντε τάλαντα, εἴπερ ἀνδρί τινι ταύτην ζεῦξαι ἐφίεται. αἰσχρὸν γὰρ ἀτυ-

χρῆσαι διδόντας, ἔνθα πρόκειται δοκεῖν,
δοῦναι χάριν, ἃ προσεποιήθημεν χρήμα
ἀποτίσαι. οὐ μὴν κατὰ γνώμην γ᾽ ἂν ἐμοῦ τοι
ἔγωγε νὴ τὸν Ἥλιον δόξω ζημίαν, μεῖνα
μοὶ τὰ χρήματα, καὶ μέγα ὄφελος λαβ
γάμον τοῦ παιδός. οὐ γὰρ ὅμοια φρονεῖν δυ
μηδὲν εἰδότας περὶ ἐμοῦ. εἴθε δὲ μὴ δεινότ
ταχοῦ Φάλαριν τὸν τρόπον περιεβόων. π
γάμοις τῇ παιδὶ θυγατέρας τέτταρας
καὶ γυναικείας ἀμπεχόνας, ἃς ὑφ᾽ ἡμῶ
ἔχεις, καὶ χρυσοῦς ἑξήκοντα. καὶ ταχέως μὲ
παραινεῖ τοὺς γάμους, ὡς καὶ νῦν βραδέ
μένους. προθύμως δὲ πέμπε τὰς δωρεὰ
τοῖς Φαλάριδος, ἰδίας καρπούμενος χ
ταῦτα μὲν οὕτως ἔχοι, Τεῦκρε· τὰ δ᾽ ἄλ
πατρὸς δεομένῃ τῇ παιδὶ, καὶ ἀνδρὸς
γυναικὶ, τίμιος γενοῦ, καὶ προστὰς αὐτῶ
μετὰ τοῦ ἰδικοῦ θῦε τοὺς γάμους, ὡς μάλ
λέστατα, μή τις Συρακουσίων τῶν προ
παιδὶ, ἐν τῇ καλλίστῃ ἡμέρᾳ, ἄθλιον
ριου εἴπῃ Φιλόδημον, ἀλλὰ νικήσωμ
τύχην.

Κλεαινέτη.

Ὁ Φιλοδήμου πολλοὺς ἐπὶ τὴν ξένην
ἀνδρὸς, ἡμετέρου δὲ ἀτιμήτου φίλου,
κλεῶς ἔοικε παραγίνεσθαι τῇ θυγατρὶ
κοστὸν ἤδη ἔτος οἰκουρούσῃ, οὐκ εὐτυχῶς.
ἀνδρὶ χρεία, χρόνους προσλαμβάνο

fruſtrari, vbi opinio in promptu eſſe poteſt:nō huius nos dare gratia eas,quas ſimulauimus pecunias ſponte reſtituere. Atqui non metuo tale quippiam mihi euenturum.Nam ego, ita me Sol amet, detrimentum exiſtimabo , ſi pecuniæ apud me manſerint:magnamq; vtilitatem, ſi ad filiæ acceperit nuptias. Neq; enim ſimilia ſentire poſſent, nihil de me ſcientes. Vtinam autem non atrocius vbique Phalarin clamoribus traduxiſſent. Mitte autem puellæ ad nuptias, filias quatuor æquales,muliebriaque indumenta tibi a nobis miſſa, aureoſque ſexaginta. Et celeriter quidem nuptias celebrare hortator, eo quod & nunc tardius quam oportet celebrabuntur. prompte autem mittito dona,vt qui ad Phalaridis, peculiarem etiam tibi gratiam ſis adepturus. Et hæc quidem Teucer ita ſe habeant:in cęteris vero,vt erga filiam indigentem patre, vtq; erga mulierem viduam indigentem marito,largus eſto: præſidenſque illarum neceſſitatibus, cū propria vxore nuptialia fac ſacrificia quam ſumptuoſiſſime, vt ne quis Syracuſanorum cognatorum puellę in die optima,miſerum potius quam beatum dicat Philodemum,ſed illius fortunam ſuperemus.

Cleaneta. 143

PHILODEMI tui quidem mariti,noſtri autē incōparabilis amici nauigatio terras ad peregrinas,tibi quidē glorioſe videtur accidiſſe: veſtrę autē filiæ vigeſimū iā annū domi manēti,nō feliciter. Nā viduitas diuturnior a viro virtutē

maiorẽ: ꝓlongata vero præter tẽpus
puellæ calũniã acquirit. Cũctis enim
turpiſſimũ viſũ eſt,atq; etiã, ita me
reuera eſt, ſi virgo ꝑter naturæ tẽpo
deat. Iã olim.n. oportuerat & illius v.
modũ & tuã,viro cõmẽdari.Fortaſſis
lodemo,cõſolationẽ putas te filiã hab
tuq; genuiſtis.At miſerũ eſt ob marit
filiã nuptiis defraudare. Neq; ſimile
poſt venturo ſpoliari viro, aut eo cu
puella nõdũ cepit experimentũ,quó
iuxta naturę leges habuit cõſuetudin
tẽ hoc fit, neq; ægrotãtibus parẽtibus
cuniarũ defectu,quẽadmodũ nunc,m
eſt indiciũ infelicitatis, quod tu Cle
quaquã cõtra te augureris. Dotẽ enim
talentorum reliquit illi Philodemus
quũ inde ſolueret, & non hanc dunta
enim illi cõmunes & Phalaridis pecun
re haud ſcio, Cleæneta,quidnã cunct
enim puto oportere, quũ nihil tibi de
ptias,Philodemi reditũ expectare. San
cunq; ad illius præſentiam par eſt diff
pręueniamus:quęcunq; autẽ feſtinari
natura nobis inuitis,ne(ſi fieri poteſt)
mus, quoniã veſtras nõ recipit oppor
puellæ maturitas. Forſan autẽ Philoc
rebus prohibetur, quot patrẽ prohib
mile eſt,filia exiſtente grandiore ad nu
autem ad retinendum domi præter leg
lã, nullus prætextus eſt. Nõ ita enim il
ſentia patris indiget, vt mariti. Tu ne

ἀρετήν. ἡ δὲ ἐπὶ παιδὶ παρ' ὥραν μηκυνομένη παρθενία, διαβολὴν κτᾶται. πᾶσι γὰρ ἀνθρώποις αἴσχιστον δέδοκται, καὶ νὴ Δία ἐστὶ παρὰ τοὺς τῆς φύσεως χρόνους θυγάτηρ οἰκουροῦσα. πάλαι γὰρ ἐχρῆν καὶ τὸν ἐκείνης βίον, ὥσπερ τὸν σόν, πρὸς ἄνδρα ἐπαινεῖσθαι. ἴσως μὲν οὖν ἀντὶ Φιλοδήμου παραμυθίαν ἡγῇ, παῖδα ἔχειν, ἣν ἐκεῖνος καὶ σὺ ἐγείνασθε. σχέτλιον δὲ διὰ πόθους γαμετοῦ, θυγατέρα ἀποστερεῖν γάμων. καὶ οὐχ ὅμοιον, τοῦ μετ' ὀλίγον ἥξοντος ἀφαιρεῖσθαι ἀνδρός, ἢ οὗ μήπω πεῖραν τις ἔσχηκε καὶ συνήθειαν τοῖς τῆς φύσεως ἀκμαζομένη νόμοις. ὅταν δὲ μηδὲ κεκμηκότων γονέων, μηδὲ δι' ἔνδειαν χρημάτων, ὥσπερ νῦν, καὶ μεγάλης ἀτυχίας τεκμήριον τοῦτο, ὃ μηδαμῶς κατοιωνίζου Κλεαινέτη. πεντατάλαντον γὰρ προῖκα κατέλιπεν αὐτῇ Φιλόδημος ἐκπλέων παρ' ἡμῖν, καὶ οὐχὶ ταῦτα μόνον· ἔστι γὰρ αὐτῷ κοινὰ καὶ τὰ Φαλάριδος χρήματα. ὥστε οὐκ οἶδα, Κλεαινέτη, τί ἂν μέλλοις. οὐ γὰρ οἶμαι δεῖν, μηδενὸς ὑστερίζουσαν εἰς τὸν γάμον, τὴν Φιλοδήμου μένειν ἄφιξιν. ὅσα μὲν γὰρ εἰκὸς εἰς τὴν ἐκείνου παρουσίαν ἀναβαλέσθαι, μὴ φθάνωμεν· ὅσα δὲ αὐτὴ κατεπείγει φύσις ἀκόντων ἡμῶν, ἂν οἷόν τε μὴ περιμένωμεν, ἐπεὶ τοὺς ὑμετέρους οὐκ ἀναδέχεται καιροὺς, ἡ τῆς παιδὸς ὥρα. τάχα δὲ Φιλόδημος μὲν εἴργεται τοσούτοις, ὅσοις πατέρα εἰκὸς εἴργεσθαι, ἐξώρου θυγατρὸς οὔσης εἰς γάμον· σοὶ δὲ τὸ κατέχειν οἴκαδε παρὰ τὸν νόμον τὴν παῖδα, οὐδεμία πρόφασις. οὐ γὰρ οὕτως αὐτῇ πατρὸς εἰς τὸ παρὸν δεῖ, ὡς ἀνδρός. σὺ δὲ κατὰ

πολλὰς

πολλὰς ἀνάγκας, καὶ μεγίστην τῆς τύχης
πατρὶ, προσνέμειν οἴει δεῖν, καὶ παρέσειν τ
οὐκ, ἐάν γ' ἐμοὶ πεισθεῖσα, καὶ περὶ ἀνδρὸ
καὶ περὶ θυγατρὸς εὐπρεπῶς βουλεύσα
καὶ ἕτερα καλῶς, δίχα Φιλοδήμου πράξ
αὐτὴ πάντων κοινὸν ἐργάσῃ ἀγαθὸν, καὶ γ
φροντίσῃ, κόσμον οἶσον, κηδεύουσα κατὰ
παῖδα. τὰ μὲν οὖν χρήματα Τεῦκρος οὐ
ἐθέλῃς παραριθμήσει. εἰ δέ του καὶ ἕτ
πρὸς τὸν γάμον, ἐκεῖνος ὑπουργήσει.
βούλει, προστάτε, καὶ Φιλόδημον εὔχου
εἰς τὸν γάμον· ὑπερβάλλου δὲ μηδαμῶς
ἥξονται τοὺς [τῆς] παιδὸς χρόνους, καὶ τοῦ σ
εἶναι, καὶ παρέσεσθαι, καὶ τἆλλα μὲν ἔσω συ
μηδὲν δ' ἧσσον ἢ πρὸς αὐτὸν φιλοφροσύ

Νικοκλεῖ.

Ἐπεστείλαμεν Στησιχόρῳ, ὡς ἠξίου
λεγείου, καὶ τὸν τρόπον ὑπεθέμεθα ὡς χ
ὁ δὲ ἄσμενος ἡμῖν τῆς ἑαυτοῦ φύσεως ἀπο
χετο, παραμυθίαν ἴσως ἡγούμενος ἔσε
πένθους τὴν σοφίαν. ἡ μὲν οὖν συμφορὰ
γόρητος, καὶ βαρυτέρα, ἢ ὥστε λόγοις ἀπ
ναι, ἐπεὶ διπλοῖς ᾠκειωμένοις ὀνόμασιν
περὶ ἑκατέρου ἀνιᾷ. ἀδελφιδῆς τε γὰρ ὁμ
καὶ γυναικὸς ἀγαθῆς ἀπενοσφίσθης,
ἐξοχωτάτης, σωφροσύνῃ δὲ οὐδὲ εἰς δεύτε
καὶ μεθ' ἑαυτὴν ἐώσης τόπον· ὡς ἐκπ
καὶ πανταχόθεν ἀπέγνωκας σεαυτοῦ,

multas neceſſitates, eamque maximam, quæ eſt a fortuna, abſenti, adiungere putas oportere & præſentem matrem? Non. Si tu quidem mihi obtemperaueris, & de viro feliciter, & de filia, decenter conſules. Nam quum multa etiam alia ſine Philodemo recte confeceris, vnum hoc pro multis cõmune operaberis bonum, modeſtæq; mulieri decus allaturum, ſi filiam iuxta legem nuptum dederis viro. Cæterum pecunias tibi Teucer meus, quando volueris, annumerabit. Et ſi qua alia re indigueris ad nuptias, ille ſubminiſtrabit: tu modo quæ vis, imperato. Et Philodemum opta quidem venire ad nuptias. nequaquam autem procraſtines filię tempus ad illius reditum. Et ſaluum illũ eſſe & adfuturum, & alia quidem ſint tibi teſtimonia, nihilo autem minus tua erga illum beneuolentia.

Nicocli. 144

SCRIPSIMVS Steſichoro, vt petiiſti, de carmine elegiaco: modumque delineauimus, quo modo ſcribendum ſit. is vero lubens ſuo nobis ſe ingenio ſeruiturũ promiſit, conſolationi fortaſſis tibi exiſtimans fore in luctu, ſapientiã. Calamitas ſane tua conſolationẽ vix admittit, grauiorq; eſt, quam vt ſermonibus queat releuari, poſtquã duobus familiaribus nominib. vno tẽpore orbatus, pro vtroq; mœſt⁹ es. Nepte enim ex fratre, matre eadem genito, atq; bona vxore priuatus es, pulchritudine quidẽ præſtãtiſſima, modeſtia autem nulli mulieri poſt ſe, ne ſecundum quidem locũ concedenti. Ita conſternatus es, atq; vndiq; animũ deſpõdiſti tuum: quumq;

fletum

fletũ non corrigas, id etiam adiungi
lutis non habeas rationem. Non c
tem grauius ferre, quam anima po
Non enim hac tua vtique virtute di
ad luctum temetipſum etiam conf
mitatemque tibi aſciueris immedic
ô Nicocles, auerſus pauliſper a mœr
dera miſerã hominum vitam, quali
ſit conſtituta. Naſcitur vnuſquiſq;
innumera mala: cumq; hæc abſolue
grinatione tandẽ miſerias perferẽdi
Iucundam autẽ talem putamus eſſe v
tenus nil peius morte nos paſſuros
Quumq; defunctum, quiſquis hinc
miſeramur, nõ procul ab eo ſecuturi,
imprudentes lachrymas iniicimus. H
minũ eſt, ô Nicocles, & ad hunc finem
ducamur: neq; quenquam natorum
magis tyrannica excipiet. Fatum hoc
hominis, quod a nemine incãtari pot
mulceri. Vides me monarchã, quem o
mines violentiſſimum cenſent: id tam
me præſentes homines adhuc atrocio
dicent, vincere ac euadere non poſſem
nim rerum apud nos atrociũ ſuſtinebi
mus, quando debitum perſoluendum
autem tali conditione monarchiam
ſemus, non vt a nobis ipſis mortem re
(nam nos fortaſſe quiſpiam dignos c
ante fatum perire, neq; nos ipſi huic
uerſamur) ſed vt honeſtiſſimorum dig
hominum longiſſima vita, retinere

ὀλοφύρσεις οὐ μεταποιούμενος, καὶ τοῦ σώζεσθαι προέστη. χρὴ δὲ μὴ βαρύτερον φέρειν, ἢ δυνατὸν ἐνεγκεῖν τὴν ψυχήν. οὐ γὰρ ἀρετῆς οὐδὲ τό γε ἄξιον, εἰ πρὸς τὸ πένθος ἀπαλλάξεις σαυτὸν, καὶ χρήσῃ ἀνηκέστῳ συμφορᾷ. ἀλλ᾽ ἄγε, ὦ Νικόκλεις, μικρὸν ἀπὸ τῆς αἰτίας μεταστραφεὶς, σκέψαι τὸν ταλαίπωρον ἀνθρώπων βίον, οἵᾳ καθήρμοσαι τάξει. γεννᾶται ἕκαστος ἡμῶν ἐπὶ μυρίοις κακοῖς· καὶ ταῦθ᾽ ὅταν ἀνύσῃ, τῆς τοῦ ταλαιπωρεῖν ἀνεπαύσατο ἐπιδημίας. περιττὸν δὲ ἡγούμεθα τὸν βίον τοιοῦτον ὄντα, παρ᾽ ὅσον οὐδὲν θανάτου πείσεσθαι κάκιον ἠλπίκαμεν, καὶ τὸν τελευτήσαντα οἰκτιζόμενοι, ὅστις πρῶτος ἄπεισιν, οὐκ ἄποθεν ἑπόμενοι τούτου, λελήθαμεν ἑαυτοὺς ἐπιρριπτοῦντες τὰ δάκρυα. αὕτη δίκη ἀνθρώπων, Νικόκλεις, καὶ ἐπὶ τούτῳ τέλει ἅπαντες ἀνατρεφόμεθα, οὐδὲ ἔστιν ὅντινα τῶν γινομένων, ἕτερον ὑποδέξεται χρῆμα τυραννικώτερον· μοῖρα τοῦ παντὸς ἀνθρώπου, ὑπ᾽ οὐδενὸς γοητευόμενον. ὁρᾷς ἐμὲ τὸν μόναρχον ὃν πάντες ἄνθρωποι βιαιότατον ἀποφαίνονται, ταύτης οὐδὲ ἂν με δεινότερον κηρύξωσιν οἱ νῦν ὄντες, οὐκ ἂν περιγενοίμην. οὐδὲν γὰρ τῶν παρ᾽ ἡμῖν χαλεπῶν ὑποστήσεται, ἀλλ᾽ ἄπιμεν, ὅταν ἔνι τὸ χρεὼν τελευτῆσαι. εἴθε δὲ ἐπὶ τούτῳ ἐτύχομεν μοναρχίας, οὐχ ὅπως ἑαυτῶν ἀπωσώμεθα τοὺς μόρους. ἡμᾶς μὲν γὰρ ἴσως καὶ πρὸ μοίρας ἀξίους φαίη τις ἂν εἶναι ἀπολέσθαι, καὶ πρὸς ταύτην τὴν ἀξίωσιν, οὐδ᾽ αὐτοὶ ἐναντιούμεθα, ἀλλ᾽ ἵνα τῶν ἐπιεικεστάτων, καὶ ὡς ἐπὶ μήκιστον ἀξίων ζῆν, ἐπέχωμεν τὰ τέλη.

τὰ τέλη. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη καθ' ἡμῶν,
κατ' ἐκείνης τύραννοι ἀπεδείχθημεν,
φέρειν· οὐ διὰ τοῦτο μόνον, ὅτι εἰς οὐδ
ται οἱ γόοι, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸν ἐκείνης δαίμ
αἴσθοιτό σε, οὕτω κατασμυχόμενον, ἀνια
αὐτὴν τὴν πλεῖστα μὲν εὐφράνασαν τ
ασθεῖσαν δὲ ἐφ' οἷς ἔχαιρεν ἐκεῖνος, ἀχ
τῷ θανάτῳ, οὐ, μὰ τὸ δία, μόνον σὺ π
σφάλης γυναικὸς, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐκείνη
ρήθη ἀνδρός. ἐπεὶ τοίνυν οὔτε πρῶτος,
τοιαύτῃ ἐχρήσω συμφορᾷ, λογίζου τα
πράως φέρειν, εἰ καὶ μὴ δι' ἐμὲ, ἑτοίμως
τον | ἀπὸ ποικίλων ἔχοντα συμφορῶν,
τὴν ἰσότητα τῆς φύσεως, ὅτι πᾶσι κοινὸ
σφόδρα περιφόβως ἔχωσί τινες, καὶ
ἀχθομένοις πλεῖστα συμβέβηκεν ἀπολ

Στησιχόρῳ.

Τὸ ἔλαιον ἐπέμψαμεν, ὡς ἐπιν
οὐ σοὶ τὸ παρὸν, ἀλλὰ θυγατριδῷ σου.
μειράκιον, ἄξιον ἡμῖν λόγου φαίνετ
μνασιαρχίαν μηδὲν ἧσσον Ἀγησιλάου
δι' ἂν αὐτὸν ἐκτελέσαι τὸ καθ' ἡμᾶς
ἀργύριον τὸ παρ' ἡμῶν, ὃ μὴ σοὶ κομίζ
θὴν τότε παρών. εἰ μὴ λαβὼν ἔσῃ νυ
σίαν, εὖ ἴσθι, πρὸς Ἱμεραίους κατὰ ψε
κἂν ἔτι παραστῇ. χαλεπώτερον δέ σου
ὅπερ προπέμπων εἰλόμην προμηνυ
ρε. καὶ πρὸς τοῖς ἔπεσι, καὶ διὰ σοβαρώτερ

obitus. Quoniā autē fatū aduerſum vos, & non nos, aduerſus illud tyrannidem habemus, leniter ferre conuenit, non ſolū propter hoc, quod lamentis nihil efficitur, verumetiam propter illius geniū, ſi te ita deploratū ſenſerit. Veriſimile enim eſt, hoc eam moleſte ferre, quę multa lætitia affecit virū, gauiſaq; iis eſt, quib. ille, quodq; diſcrucietur etiā in morte, nō ideo ſolū (ita me amet Iupiter) quod tu tali orbatus ſis coniuge; ſed etiā quod illa tali priuata ſit marito. Quoniā igitur neq; primus neq; ſolus in talem incidiſti calamitatē, cogites humana manſuete eſſe ferēda; idq; ſi non propter me, ob varias calamitates ad mortē promptum, ſaltē ob naturæ æqualitatē, quod hoc omnibus ſit cōmune, etiamſi quidam vehementer ſint pauidi, quodq; ij qui non nimis diſcruciantur, plurimum fruantur vita.

Steſichoro. 145

OLEVM miſimus, ſicut cogitauimus, non per Iouem tibi in præſentia, ſed nepoti tuo ex filia. Nam & ipſe adoleſcentulus dignus nobis hoc dono videtur, & gymnaſii præfecturam vellemus ipſum (quod ad nos attinet) non minore honore abſoluere, quam Ageſilaum. Argentum autem a nobis miſſum, quod tibi tum præſens nolebam curare, ſi nunc non acceperis, ſcias te a me proditionis falſo delatum iri apud Himerenſes, etiamſi iam hoc in te crimen hærere videatur: difficilius autem tunc tibi fore puto, quod tibi literis præmiſſis, ſignificare conſtitui Steſichore. Præterea incumbe carminibus, eaque ſtudia per quæ multis auguſtior

admirabiliorque es, ama atq; cole,
quibus cum ſummam adipiſcare gl
liter cum prauiſſimis cenſeberis.

Eidem.

Tv de nobis Steſichore neq; in
alibi vſquam dicito. nihil enim mal
ſtra taceri. Aliorum autem memin
rumcunque ipſe per te volueris, qu
bi in mentem dederit, non egre fer
rempublicam gerere fuge prę omni
bens pro exemplo, . qui quando be
mnibus videbar, propter hoc mihi
maxime cōtriſtatum eſſe. Si vero eg
ad me attinet, conuenientia video
ſponte monarchiam concupiuerim
publicam pro patria gerenti popul
mine, nihil difficultatis occurſurur
mitte ſane in præſentia quod ad res
net : temetipſum autem fixe intuer
ac conſidera, neque enim quiſqua
melioribus, neq; puriorē quam tu i
ad rempublicam acceſſit : attamen
cum, qualia antehac paſſus ſis, quali
rus eras, niſi ego talis fuiſſem inimic
bonum eſt, vt tametſi quis ſecundo
mine, proſperiſque vtatur fortunæ
tamen omnia cōmittat fortunæ. Et
ipſe, neq; Himerenſium tyrānus es,
bus inimicus, vt nos: ſed in rerumpu
miniſtratione, interq; amicos, (vt ip
propter quos nos habebas inimicos,
(atque equidem tyrannidem non o

καὶ θαυμασιώτερος, τὰ ἐπιτηδεύματα ταῦτα καὶ στέργε, καὶ τίμα τῶν ἄλλων περιέμενος ἐν οἷς ποτ' ἂν κατ ἄκραν εὐδοκιμῆς, ὁμοίως τοῖς πονηροτάτοις ἔσῃ.

Τῷ αὐτῷ. ρμϛ

Σὺ περὶ ἡμῶν, ὦ Στησίχορε, μηδὲν μήτε ἐν ᾠδαῖς, μήτε ἄλλοθί που λέγε. οὐδὲν γὰρ βούλομαι μᾶλλον, ἢ σιωπᾶσθαι τὰ ἡμέτερα. τῶν δὲ ἄλλων φθόνος οὐδείς, ὑπὲρ ὅσων ἂν αὐτός τε κατὰ σαυτὸν ἐθέλῃς, κἀπὶ νοῦν ἄγει τὸ δαιμόνιον. πολιτείαν δὲ φεῦγε μάλιστα πάντων, ἡμᾶς ὁρῶν, ὃς ἡνίκα μακαριστὸς εἶναι ἐδόκουν πᾶσιν, ἐπὶ τούτοις ἐμαυτῷ συνοίδα μάλιστα αἰτιωμένῳ. εἰ δ' ἐγώ σοι κατ' ἐμαυτὸν εἰκότα πάσχειν φαίνομαι, μοναρχίας ὀρεχθεὶς ἑκών, ὑπὲρ πατρίδος δέ σοι πολιτευομένῳ, καὶ δημοκρατίας, οὐδὲν ἀπαντήσεσθαι δυσχερὲς οἴει; τὸ μὲν καθ' ἡμᾶς ἄφες νῦν· εἰς δὲ σαυτὸν ἀτενὲς βλέψον, ὦ Στησίχορε, καὶ κατανόησον. οὐ γὰρ ὑπὲρ βελτιόνων τις οὐδὲ καθαρωτέραν ὁδόν σου βαδίσας, ἥψατο πολιτείας· ἀλλ' ὅμως λόγισαι κατὰ σαυτόν, οἷα μὲν πρὸ τούτων ἔπαθες, οἷα δ' ἐμέλλησας παθεῖν, εἰ μὴ τοιοῦτος ἐχθρὸς ἡμῖν ἐγώ. καί τοι καλόν γε, κἂν εὐροῇ τις, καὶ κατ' οὖρον φέρηται παρὰ τῆς τύχης, μὴ πάντα ποιεῖν αὐτὸν ἐπὶ τῇ τύχῃ. καὶ γὰρ σὺ νῦν αὐτὸς, οὔτε τύραννος Ιμεραίων, οὔτε ἐχθρὸς πᾶσιν, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλ' ἐν πολιτείαις καὶ φίλοις, ὡς ἐνόμιζες αὐτούς, δι' οὓς ἐχθροὺς ἔχεις ἡμᾶς. κἀγὼ μὲν οὐκ ἂν τυραννήσας.

παρόν μοι νῦν αὐτῶν, διὰ σὲ, καὶ οὐδ᾽ ςο
ἀλλ᾽ ὅμως λογίσαι κατανοήσας, τὸ συ
θας ὑπ᾽ αὐτῶν. εἰ δὲ βούλει, τὸν ὑπὸ
ἀγαθὰ μὲν πλεῖστα πεπονθότα, κακὸν
τι μὴν ἀχαριστηθέντα καθάπερ σὺ,
μάθοις ἂν, ὡς ἀνὴρ ἐκεῖνος ὅστις τῶν κοι
νος, τῶν ἰδίων προέστηκεν· καὶ ὃς οὐκ ἀλλ
ἑαυτοῦ πράσσειν, ἀλλ᾽ ἢ σκοπεῖν ὅπ
ἡσθήσεται.

Τῷ αὐτῷ.

Μὴ φρόντιζε, ὦ Στησίχορε, τοῦ Εὐβ
ριφαίτου πρὸς με κατηγορίας, μή
σθῆς, εἰ τῆς καθ᾽ ἡμῶν ἐπιβουλῆς τὴν
σε ἀναφέρειν, καὶ τὰ σὰ κάλλιστα ἔπη ἠξι
σον μὲν γὰρ ἤλθομεν ἐν Ἱμέρᾳ κινδύνου,
μηδὲν δὲ ἡμῶν ἀνήκεστον παθόντων, ἠδ
κει σοι κατά γε τὴν ἐκείνων αἰτίαν μᾶλ
σθαι, τῆς τε ῥώμης ἕνεκα τῶν ποιημάτων
σιν αἱ θεαὶ, καὶ ἡμῶν περιόντων, εἴ σοι δ
μεν. ἃ παρεξήτακας γὰρ κατὰ μέλη, πλέο
ραν δυνάμεως ἔχειν, καὶ Φάλαριν μείζο
ραννοκτόνους. ἡμεῖς δὲ παρὰ κινδυνοῦ σ
τως, καὶ εἰς τύραννον ὡρμήσαμεν, καὶ εἰς
μείναμεν, καὶ οὐ μεμφόμεθά σε, μελλήσ
ρεθῆναι, μᾶλλον δὲ ἀναιρεθέντες. οὐ γὰρ ἐ
σθη τὸ ἄδικον βούλημα, Στησίχορος
ταῦτα ἐπῃνέσατο. σὺ μὲν γὰρ ἴσως εἰ π
θεοειδέστατῳ, τυραννοκτονεῖν ἐπαινεῖς

ſi nunc id mihi eſſet in manu, propter te, directoque in te meo animo) attamen rebus conſideratis expende, quanta ab ipſis ſis perpeſſus. Et ſi vis, eum cōſidera, qui a ciuibus ſit plurimis affectus bonis, nulloq; malo, neque etiam eorum ſit expertus ingratitudinem, quemadmodū tu; & cognoſces vtique, quod ille vir prudens ſit, quiſquis rebus publicis omiſſis, ſuis præfuit: quique ſe non aliud quid, quod ſuum ſit, putat agere, quā ſpectare, vt quam iucūdiſſime viuat.

Eidem. 147

NE cures, ô Steſichore, Eubuli ac Ariphanti accuſationem apud me, neq; tantillum diſcrucies te, quod inſidiarum aduerſum nos cauſam, in te, tuaque pulcherrima carmina conferre voluerunt. Sane quam in propinquum Himeræ venerimus periculum, & ipſe nouiſti: quum autem nihil immedicabile paſſi ſimus, magis conuenit tibi vt læteris iuxta illorū ſane accuſationem, quam vt contriſteris, & ob poematum robur, quæ tibi deæ inſpirant: obque nos ſuperſtites, ſi quid tibi modo curæ ſumus. Nam quę carmina recitaſti, plus roboris habere videntur, quam ea quæ ad lyram ceciniſti: ac Phalarin maiorem eſſe, quam pro tyrannicidarum viribus. Porro nos cū in extremū veniſſemus periculū, & in tyranni mores erupimus, & permāſimus in amicitia: neq; culpamꝰ te, qui occidēdi eramus, imo qui occiſi ſumus. Non enim, etiamſi iniquū conſilium effectū eſſet, Steſichorus approbaſſet nos digna paſſos. Nam tu fortaſſe pulcherrimo dicens ornatu, tyrannos occidere laudas: neque abſter-

abſterremus, ſi quis eam orationem admiratur, at non Phalarin. Hoc enim eſſet hominem occidere, non tyrannum. Haud enim ſcis. Impero, prout experiētia ſum affectus. Neq; Dropidas, neque alius vllus vir æquus, imo ne Iupiter quidem inter nos, ſeruator, permanſiſſet in templo fortis, vbi inter duos iniuſtos, Eubulum atque Ariphantum, ſolus fui iuſtus, ideo me tyrãnum conſeruauit. Cæterum Conon ille, omnium libidini expoſitus, atque Theagoras, qui perniciem nobis machinatus eſt, & Antimedes ac Pericles, & quotquot horum fuerunt ſimiles, interfecti ſunt a nobis iuſtiſſima vltionis lege, quibus (ſi non tantum habuiſſem poteſtatis) ſupplicio a me pro auſis affectis, æquo vellem animo mori. Nuncupent ergo me homicidam, impium, ſceleſtum, tyrannum, multis atque immedicabilibus inquinatum piaculis, quin ſi his atrociora habent aduerſum me dicere, ne parcant. Nam cum me his laudent, ſibi tamen videntur vituperare me apud bonos, prauiſſimi homines: qui partim a nobis cremati ſunt incluſi tauro, partim in crucem ſuffixi, vbi cęteris cōſpicui eſſent futuri, vt nihil aduerſum nos mali parent: aliis oculi ſunt exſiccati, quibuſdā [manuum pedumq;] ſummitates ſunt detruncatæ, Ipſiq; in rotas cōtorti, aliis a capitibus cutis detracta eſt: alii, pro iniuria mihi prius illata, amaro interitu, vtvt mihi viſum eſt, iure ſũt exatiati: propter quos confitemur nos emerſiſſe tyrãnos: neq; negabimus, monarchiam nos contra malos concupiuiſſe, neq; vnquam a crudelitatę inhu-

ἀποτρέπομεν, εἴ τις θαυμάσει τὸν λόγον, ἀλλ' οὐ Φαλάριν· ἀνδροφονεῖν γάρ ἐστι τὸ τοιοῦτον, ἀλλ' οὐ τυραννοκτονεῖν. οὐ γὰρ οἶσθα· ἄρχομαι πείρα παθὼν, οὐδὲ Δρωπίδας, οὐδ' ἄλλος ἐπιεικὴς ἀνὴρ, οὐδὲ εἷς, ἀλλ' οὐδὲ ὁ σωτὴρ ἐν ἡμῖν Ζεὺς, ἐνέμεινεν ἐν τῷ ἱερῷ καρτερῶς· Εὐβούλου, καὶ Ἀριφαίντου, δυοῖν ἀδίκοιν εἷς δίκαιος ἐγενόμην, τὸν τύραννόν με περιεσώσατο. Κόνων δὲ ὁ καταπορνευθεὶς, καὶ Θεαγόρας ὁ τοὺς ὀλέθρους ἡμῖν μηχανησάμενος, καὶ Ἀντιμήδης, καὶ Περικλῆς, καὶ ὅσοι δὴ τούτοις παραπλήσιοι, ἀνῃρέθησαν ὑπ' ἐμοῦ, τῷ δικαιοτάτῳ τῆς ἀμύνης νόμῳ, οὓς εἰ μὴ καὶ τοσαύτης ἐξουσίας εἰχόμην, ἀποθανεῖν ἂν εἱλόμην ἀντιτιμωρησάμενος. λεγέτωσάν με μιαιφόνον, ἄθεον, ἐναγῆ, τύραννον πολλοῖς πεφυρμένον καὶ ἀνηκέστοις μιάσμασι· καὶ τούτων, ἂν δεινότερόν τι εἰπεῖν καθ' ἡμῶν ἔχωσι, μὴ φειδέσθωσαν. ἐπαινοῦντες γάρ με, διαβάλλειν ἐοίκασι πρὸς τοὺς χρηστοὺς οἱ πονηρότατοι, ὧν οἱ μὲν ἐπυρώθησαν ὑφ' ἡμῶν, ἔμφρουροι τῷ ταύρῳ· οἱ δὲ ἀνεσκολοπίσθησαν, ἔνθα ἔμελλον ἐμπρόσωποι ἔσεσθαι τοῖς λοιποῖς, μηδὲν καθ' ἡμῶν τεκταίνειν κακόν· ἄλλοι δ' ὄψεις ἐξηράνθησαν, τινὲς δὲ ἄκρα προσεκόπησαν, καὶ κατὰ τροχῶν ἐλυγίσθησαν, καὶ κεφαλὰς ἄλλοι προσεσκυθίσθησαν· οἱ δὲ ὡς ἔτυχεν ἀδικίας προάρξαντες, ὀλέθρου πικροῦ κατὰ δίκην ἐνεφορήσαντο, δι' οὓς ὁμολογοῦμεν ἀνασταθῆναι τύραννοι, καὶ οὐκ ἀρνησόμεθα κατὰ πονηρῶν μοναρχίας ὀρεχθῆναι, οὐδὲ παυσόμεθά ποτε τῆς ὠμότητος, καὶ

ἀπανθρωπίας. πρὸς δὲ τοὺς χρηστοὺς ὅμοιο
μὲν ἄρχοντες, οἷοίπερ ἐγενόμεθα πρὶν ἄρξα
δόξης, ὦ Στησίχορε, κατ' ἐμοῦ τι τῶν ἐπῶν,
δυνάστου γράφης ἐπιπεῖσθαι. ὑποδέχου
τος τὰς θεὰς, δι ἡμᾶς μηδὲν τῶν ἐπινοιῶν ἠκ
ποδιοπομπούμενος. ἴσθι γὰρ, ὡς μηδεὶς τυρα
νήσει Φάλαριν ἔξω τῆς ἰδίας μοίρας, ἣν ἀπὸ νε
ἔχομεν καθ' ἑαυτῶν, ἐὰν καὶ τὰ τῶν ὑμνοπο
γηθῇ μέλη. ὅθεν ἤκουσεν αὐτὴν ἀναγκαία
ταν θέλῃ, ὡς ὀφειλομένην ἑαυτοῖς ὁμοίως
ξόμεθα. τοῖς δὲ περὶ Εὔβουλον τυραννοκτόνοι
περὶ ταύτην ἐπεχείρουν, ἆθλα ἀπεδώκαμ
ἃ παρὰ νόμων προσήκει ἀνδράσι κενὴν δόξ
ρωμένοις ἐπὶ καθαιρέσει μονάρχου, ἀλλ' ἀ
τυράννου πλέον ἰσχύοντος νόμων. κατὰ παρέντε
τὸν Ἱμεραίων θηρόβοτον ἄχρι τῶν στηθῶν, μετὰ
ἄλλους αἰκίας τρόπους, τῇ λώβῃ διενυκτέρ
σὺ δὲ ὡς ἐπὶ μήκιστον εὐτυχοίης. ἔρρωσο. καὶ
μηδὲν παθεῖν πιστὸν, οὐκ ἂν συνεύξαιμε
περὶ γὰρ τῆς ἰδίας δικαιοσύνης, οὔτ' ἔχειν Φα
ἀλλὰ μηδὲ δρᾶσαί ποτε ἀνάγκην γενέσθαι;
ριν περὶ πλήσιον. μέλοιεν δέ σοι Μουσῶν εὐ
πόνοι. πέμπε δὲ καὶ εἰς ἡμᾶς τῶν ποιημάτων,
παρούσας ἐπανήσει Φροντίδας.

Εὐναίοις.

Ἐγὼ οἶμαι μὲν καὶ τῆς ἐλευθερίας ἐμαυτοῦ αἴτι
γεγονέναι, ἀλλὰ περὶ μὲν τῆς ἐλευθερίας, οὐ μέμφ

inhumanitateque ceſſabimus. Aſt erga bonos eiuſmodi principes ſumus, quales ante adeptũ fuimus principatum. Ne putes ergo, Steſichore, quoddam tuorum carminũ contra me (quando contra dynaſten aliquem ſcripſeris) inſpirari. ſuſcipe autem lubens deas, nihil eorum quę tibi ſcribere venerint in mentem, propter nos, repellens ac omittens. Scias enim quod Phalarin nemo occiſurus eſt, extra proprium fatũ, quod a puericia aque ineunte ætate nobis ipſis præfixum habemus, etiamſi poetarum taceantur carmina. Quare cum venerit illud neceſſario, quãdo voluerit, tanquam debitum nobis, æquo animo ſuſcipiemus. Cæterum tyrannicidæ Eubulo, quoniam præter fatum nos aggreſſus eſt, præmia reddidimus, non quæ a legibus dari cõuenit iis qui vanam gloriam ob euerſionem monarchæ venantur, ſed quæ a tyrãno, plus valente quam leges. Defixus enim in Himerenſium ſolitudinem pectore tenus, poſt multa ſuppliciorũ genera, in ſuggillatione pernoctauit. Tu vero vtinam quam diutiſſime felix ſis. Vale. Et ne quid tale patiaris, non tibi precabimur, (a tua enim ipſius iuſticia hoc te habere poſſes dicere) ſed ne vnquam in neceſſitatem venias, quemadmodum Phalaris, talia faciendi. curæ autem tibi ſint glorioſi Muſarum labores. Mitte autem & ad nos poemata, quæ præſentes remittant curas.

Ennenſibus. 148

EQVIDEM & libertatis me vobis autorem fuiſſe puto: ſed de libertate non reprehendo

ingra-

ingratitudinem veſtram, argentum au
tuo acceptum reddite. Nam & ego ipſe
diocri laboro penuria, atque circum
totam Siciliam pro pecuniis mutuand
tim quidem donarunt nobis, vt Le
Geloi, partim ſe mutuum daturos pro
vt Hyalenſes ac Phinties. Quid igitu
uem, de vobis ipſis exiſtimare poteſtis
non reddentes mutuo acceptas pecuni
do alii ſuas donant, nullo a nobis affeć
cio? Quod ſi reſciſcant illi, qui ſe dona
bis promiſerunt, quod pro debitis pe
cipiendis, aliis nihil debentibus grau
an adhuc putatis eos daturos? Ego ſane
to, ne illos quidem qui ſe mutuum datu
miſerunt, adhuc daturos: ſed cogitatur
qui ſua a debentibus non repetit, is ne
tuum dantibus reddere volet. Hæc ig
pendentes, niſi reddatis, erubeſcite. Si
nihil effecerint, ſciatis reperturos nos, c
compellet, ſi modo ij qui compellunt
facere poſſunt.

MI

ὑμῖν ἀχαρίστοις οὖσι, τὸ μέν τοι ἀργύριον ὃ ἐδανείσασθε, ἀπόδοτε. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐν χρείᾳ εἰμὶ οὐ μετρίᾳ, καὶ περιπέμπω χρήματα δανειζόμενος εἰς ἅπασαν Σικελίαν. καὶ οἱ μὲν ἐχαρίσαντο ἡμῖν, ὥσπερ Λεοντῖνοι, καὶ Γελῷοι· οἱ δὲ ὑπέσχηνται δανείσειν, ὡς Ταλαῖοι καὶ Φιντιεῖς. τί ἂν οὖν πρὸς Διὸς αὐτοὶ ὑπολάβοιτε περὶ αὐτῶν, ἡνίκα ταῦτα ἃ δεδάνεισθε μὴ ἀποδιδόντες, ὁπότε ἄλλοι χαρίζονται τὰ αὐτῶν, μηδὲν ἀγαθὸν ὑφ' ἡμῶν πεπονθότες. εἰ δὲ πύθοιντο οἱ ὑπεσχημένοι χαριεῖσθαι, ὅτι αὐτοὶ οὐ κομίζεσθαι τὰ ὀφειλόμενα, τοῖς μηδὲν ὀφείλουσι βαρεῖς ἐσμὲν, ἆρ' ἔτι δώσειν οἴεσθε αὐτούς; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι, μηδὲ τοὺς δανείσειν ὑπεσχημένους, δανείσειν ἔτι· ἀλλ' ἐνθυμηθήσεσθαι, ὅτι ὁ μὴ ἀναπρασσόμενος τὰ αὐτοῦ παρὰ τῶν ὀφειλόντων, οὗτος ἀποτίνειν τοῖς δανείσασιν οὐ βουλήσεται. ταῦτα τοίνυν ἐνθυμηθέντες, εἰ μὴ ἀποτίνητε, αἰδέσθητε. εἰ δὲ μὴ ταῦτα ἀνύσειεν, εὖ ἴστε ὅτι [παχὺ σφόδρα καὶ λόγων κρεῖσσόν τι] εὑρήσομεν, ὃ ἐπαναγκάσει ὑμᾶς, εἴπερ οἷόν τε ἀναγκαζομένους τὰ δίκαια ποιεῖν [ἐστίν.]

ΜΙΘΡΙΔΑΤ

ΒΑΣΙΛΕΙ ΜΙΘΡΙΔΑΤ

τῷ ἀνεψιῷ χαίρειν.

Τὰς Βρούτου ἐθαύμασα ἐπι
στολὰς, οὐ μόνον δεινότητος
μίας χάριν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἡ
φρονήματος ἐχούσας χαρακτῆρα. ἐα
οὐδὲν νομίζειν καλὸν, εἰ καὶ μὴ μεγαλο
χοιτο. ἐγὼ δ' ἃ περὶ τῶν τοιούτων φρονῶ
οὐδ' ἐν τῷδε ἀξιῶ διαμφισβητεῖν. ἀποφ
δέ σου δυσαποκρίτως αὐτὰς ἔχειν, ᾠήθην
ραν ποιήσασθαι τῆς ἀντιγραφῆς, καὶ πειρᾶσ
γους, οἵους εἰκὸς ἦν ἕκαστον ἀποκρίνασθαι
σταλκότων. ἦν δὲ δυσεύρετος ἡ ἐπιστολὴ
γνοιαν τῆς τότε περὶ τὰς πόλεις τύχης τε καὶ
οὐ μὴν ταύτῃ γε ἀνῆκα τὴν ὁρμήν· ἀλλὰ
ἱστοριῶν ἐπιλεξάμενος, τὰ δὲ τῆς δευτέρας
ταῖς ἐπιστολαῖς ὑποσημαίνεσθαι περὶ τῶν
ρων συνεὶς, οὐχ ἥκιστα παρέζευξα, καὶ τὸν [
νοίας κατάλογον. φύσει δέ πως δυσχερὲς ἀ
νει, τὸ εἰς ἀλλοτρίαν συνδραμεῖν εὐστοχίαν
καὶ ἰδίαν χαλεπὸν ἀναλογίσαι. ὁ γοῦν Βροῦτ
ρίας, ὡς εἰκὸς ἄνδρα πολλοῖς ἔθνεσι διαπολ
διαπρεσβευσάμενος ἐπιστολὰς, εἴτε ἰδί

MITHRIDATES
MITHRIDATI
NEPOTI.

BRVTI epiſtolas iterum ac ſæpius ſum admiratus, non vim duntaxat & breuitatis gratiam, ſed ceu cuiuſdam imperatoriæ dignitatis characterem habentes. Videtur enim nihil exiſtimari clarum, niſi quod ſit magno animo dignum. Ego vero, quod ſuper his ſentio, tibi dubium minime eſſe arbitror. Et quanquam illis reſcribi non putem appoſite poſſe, id tamen experiri volui, vt ea reſcribendo afferrem quæ ſingulis earum congruerent. Quod licet inuentu difficile ſit, tum ex fortuna temporum illorum nobis ignota, tum & maxime ſententiarum conditione, in quibus tunc temporis populi verſabantur: non tamen impetum animi continui, quin partim ex hiſtoriis eligens, partim ex ſecundis tertiiſque epiſtolis, quid priores ſub ſe continerent, percipiens, ipſarum catalogum, vt quiui, inſtitui. Quippe natura haud facile eſt in alienum concurrere eloquiũ: cum plenũ conſequi poſſe ſuũ, ſit prorſus difficile. Brutus itaq; cum millia epiſtolarum, vt viro expediebat qui cũ pluribus gentibus bellũ gerebat, ſcripſiſſet, ſiue ipſe, ſiue quiuis

quiuis alius in ſcribendo probatus ill
edidit,quas diligentius ſcriptas cenſuit
arbitror,perfectionem paucarum quaſ
ſe debere. Cum igitur ille in cunctis ſ
nequiuerit, quonam nos pacto ſimile
dicēdo eſſe poterimus? Sed dulcis quæ
ſio,ſpes eſt, quæ mortalium animos nc
ad optata cōſequendum pollicetur, qu
ad deſperata blanditur. Quare cum n
deeſſe cenſeam, tibi etiam ſine reſcript
maxime optanti clargior. Vnum tamen
latet, quod cum Brutus, multis gentib
pulis de rebus plurimis diſſerendo ſcrib
no charactere iure emicuit: quem ſi mu
formulam non ſeruaſſet, ceu ſigno al
contemptus fidem amiſiſſet. Præterea
uertere debet, quod pleriq; arbitrantu
dis eſſe, imperioſe ſubditis fore ſcribend
contumelioſa reſcriptio nobis, ceu igna
fert reprehenſionem; & humilis orati
ſcribendo minime conuenit. His tame
cultatibus conſideratis, non minus ſtu
peræ dedi: ac breuem exercitationem m
dem inſtitui, tibi vero prędium non amp
a nōnullis fortaſſe minus appreciandum
pe pleraque ante experimentum in adn
ne ſolent haberi, quæ poſtea profecto,
lucide terrentur, inconſulte facilia ducu

M.

Coog

τινος τῶν εἰς ταῦτα μισθοῦ δοκίμων, μόνας ἐξέδωκε τὰς εὐφρόνως γραφείσας, διὰ τὸ ἀρκέσαι ταῖς ὀλίγαις μόλις τὴν διόρθωσιν. ὁπότε οὖν ἐκεῖνος ἠσθένησεν ἑαυτὸν ἐν πᾶσι μιμήσασθαι, πῶς οἷόν τε ἡμᾶς ἑτέρῳ ἐξομοιωθῆναι, καὶ τῇ κατὰ σφᾶς ὁμονοῆσαι προθέσει; ἀλλά πως γλυκὺ πάθος ἐλπὶς, ἐν τῇ ἐπιτυχίᾳ δελεάζουσα μόνον, κολακεύουσα δὲ καὶ τὸ ἀποτεύγμα. δι' ἣν οὐδενὸς ἄλλου λείπεσθαι δικαιῶ μάλιστά σοι χαρίσασθαι. ἐπεὶ κἀκεῖνό με οὐ λέληθεν, ὅτι ὁ μὲν πολλοῖς ἀνδράσι καὶ δήμοις γράφων, εἰκότως ἑνὸς ἐξείχετο χαρακτῆρος. ὁ δὲ ὑπὲρ πολλῶν διαλεγόμενος, ἐὰν μὲν ἀλλάσσῃ τὸν τύπον, ἀποπεπλανῆσθαι δόξει τοῦ σκοποῦ· τῇ δὲ αὐτῇ προσέχων ἰδέᾳ, καὶ ἀπίθανος φανήσεται, καὶ αΐωλος. ἔτι πρὸς τούτοις ἐνθυμητέον, ὡς ἡγεμόνος μὲν ἴδια οἴονταί τινες τὰ γέμοντα ὑπεροψίας ἐπιστέλλειν τοῖς ὑπηκόοις· ἡμῖν δ' ἡ αὐθάδης ἀντιγραφὴ, κατάγνωσιν ὡς ἠλιθίοις φέρει· τὸ δὲ ταπεινὸν, οὐκέτ' ἀναλογεῖ πρὸς τὴν ὁμοίαν ἀπόκρισιν. ὅμως δ' οὖν τὰ δυσχερῆ, καίπερ τοσαῦτα ὄντα προεκλογισάμενος, οὐδὲν ἧττον ὑπέστην τὸ ἔργον βραχὺ μὲν ἐμαυτῷ γύμνασμα συντάξας· σοὶ δὲ, οὐ μέγα κτῆμα, ἀλλὰ τοῖς πολλοῖς τάχα καὶ εὐκαταφρόνητον. φιλεῖ γὰρ τὰ παρὰ τῆς πείρας θαυμαστὰ, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ συντελέσματος γνῶσιν, ῥᾴδια εἶναι παραθεωρεῖσθαι.

ΜΑΡΚΟΥ ΒΡΟΥΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΙΝΑΣ πόλεις, καὶ τούτων πρὸς αὐτὸν ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ὑπὸ Μιθριδάτου συναχθεῖσαι.

Βροῦτος Περγαμηνοῖς. α

Ἀκούω ὑμᾶς Δολοβέλλᾳ δεδωκέναι χρήματα ἃ εἰ μὲν ἑκόντες ἔδοτε, ὁμολογεῖτε ἀδικεῖν με· εἰ δὲ ἄκοντες, ἀποδείξατε, τῷ ἐμοὶ ἑκόντες δοῦναι.

Περγαμηνοὶ Βρούτῳ. β

Χρήματα Δολοβέλλᾳ μὲν, ἔτι εὐποροῦντες, ἐβιάσθημεν παρασχεῖν· σοὶ δὲ ἡμᾶς δοῦναι θέλοντας ἤτηκας, ὅτε δυσπλήρωτον ἐν ἀπορίᾳ τὸ πρόθυμον.

Βροῦτος Περγαμηνοῖς. γ

Τὰ χρήματα ἡμῖν εἰς ὃν ἐπετάξαμεν καιρὸν μὴ πέμψαντες, οὐδὲν ἄλλο εἰ μὴ τὸ δοκεῖν μετὰ τοῦ βεβιάσθαι ταῦτα παρασχεῖν ὠφέλλησθε. ὥστε διχόθεν ὑμᾶς βεβλάφθαι. καὶ τῷ τὰ ἀναλώματα κατ' ἴσον ὑπομεῖναι (δώσετε γὰρ τοσούτῳ κάκιον, ὅσῳ περ ἄκοντες) καὶ τῷ, ἣν εἰκὸς ἀντὶ τῶν ὑπουργηθέντων φέρεσθαι χάριν ὑμᾶς, ἀφηρῆσθαι. οὐ γὰρ χρὴ τὴν τῶν

προθύμων

MARCI BRVTI
AD CIVITATES QVASdam, & harum ad illum
EPISTOLÆ
a Mithridate collectæ.

Brutus Pergamenis.

AVDIO vos Dolabellæ pecuniam dediſſe. quam quidem ſi voluntarie dediſtis, fatemini quod iniuria me affeceritis: ſin inuite, illud oſtendite, vltro mihi dando.

Pergameni Bruto.

DOLABELLÆ quidem pecuniam, dum abundabamus, dare coacti fuimus. Tu vero a nobis, dare cupientibus, petis; quum propenſa voluntas præ inopia, quod cupit, implere non facile poſſit.

Brutus Pergamenis.

PECVNIAS quum eo quo imperauimus tẽpore non miſeritis, nihil aliud profeciſtis, quam quod coacti illas dare videbimini; ita vt duplici vos augeatis dãno, ſumptus æque ſuſtinẽdo (dabitis autẽ tanto grauius quanto magis nolẽtes) & gratiã quam merito propter obſequium reportaſſetis, amittendo. Neque enim ęquum eſt,

προθύμων ὑπηκόων παῤῥησίαν νέμεσθαι τοὺς οὐκ αὖ, εἰ μὴ μετ' ἀνάγκης, ταῦθ' ἡμῖν παρασχόντας.

Περγαμηνοὶ Βρούτῳ. δ

Εἰ ῥᾴδιος ὁ πορισμὸς ἦν, οὐκ ἂν περιεμείναμεν βραδυτῆτι διαβαλεῖν τὴν χάριν. (τί γὰρ δὴ ὄφελος τοῖς κἂν δενήσωνται βιασθησομένοις, ἐὰν μετὰ μελλήσεως ἀμφότερα ζημιωθῶσι, καὶ διδόντες τὸ ἀνάλωμα, καὶ τὴν ἀμοιβὴν ἀπολέσαντες;) ἀλλ' ἴσθι ὅτι τὸ μὲν τάχος, περιουσίας ἔργον ἐστίν· ὁ δὲ χρόνος, σπουδῆς ἐκνικῆσαι βιαζομένης ἀπορίαν. οὗ δὴ δίκαιον τὴν τῶν παρὰ δύναμιν ἐπεκτανθέντων καλοπραγίαν ἔλαττον φέρεσθαι τῶν οὐκ ἄν, εἰ μὴ ὑπὸ ἀπορίας, ταχυνάντων.

Βροῦτος Περγαμηνοῖς. ε

Τὰ χρήματα ὑμῶν ἐκόμισαν οἱ πρέσβεις, ὡς μὲν πρὸς ἣν ἠπᾶσθε ἀσθένειαν, πλείω· ὡς δὲ πρὸς ἣν ᾐτούμεθα χρείαν, ὀλίγα. φυλάττεσθε οὖν μὴ καὶ δυνήσθε πλεῖον οὗ προσποιεῖσθε, καὶ βούλησθε ἔλαττον οὗ δύνασθε.

Περγαμηνοὶ Βρούτῳ. ϛ

Ἐπέμψαμέν σοι χρήματα, εἰ καὶ τῆς σῆς ἐλάττονα χρείας, ἀλλ' οὖν τῆς ἑαυτῶν ὑποσχέσεως πλείονα. παρῃτούμεθα μὲν γάρ, ὡς μικρότερα ἢ βουλόμεθα ἔχοντες· ἐπορίσαμεν δέ, ὡς πλεῖον ἢ δυνάμεθα σπουδάσαντες.

Βροῦτος Περγαμηνοῖς. ζ

Δολοβέλλας, ἔστιν ἡμῖν μὲν πολέμιος, ὑμῖν δὲ φίλος· ᾧ εἰς ἅπαν καὶ καθ' ἡμῶν ὑπουργεῖσθε· τί δῆτα ἂν ἕποιτο τοῖς τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ἑλομένοις, εἰ μὴ ἁλόντας ἴσα πολεμίοις πάσχειν. οὐδὲ γὰρ μετάνοιαν δοτέον τοῖς οὐ πρὶν ἢ ἐς τὸ παντελὲς καμεῖν μετανοοῦσι.

Περγαμηνοὶ Βρούτῳ. η

Τῆς μὲν πάλαι πρὸς Δολοβέλλαν φιλίας σὺ αἴτιος, ὀψὲ ἡμῖν ἐπιστέλλων. ἀνάγκη γὰρ τὰς ἐκείνου κολακεύειν ἐπιταγάς, πρὶν ἢ σχεῖν πρὸς ὃν ἀποκλίνωμεν· τὴν δὲ ἐς τὸ μέλλον μετάνοιαν μὴ ἀφαιροῦ τῶν εἰ καὶ βραδέως, ἀλλ' οὖν, ὅταν δυνῶνται, τὸ ἀγνοηθὲν διορθούντων.

Βροῦτος Περγαμηνοῖς. θ

Ψήφισμα ὑμέτερον οἱ πρέσβεις ὑμῶν ἀπεκόμισάν μοι, ἐν Ἀβδήροις τὴν ἀπὸ Ἰταλίας στρατιὰν ἐπισκοπουμένῳ. δεξάμενος δὲ, τῆς μὲν βραδυτῆτος ὑμᾶς ἐμεμψάμην (Περγαμηνοὺς γὰρ ταῦτα φρονεῖν ἐκ πολλοῦ ἂν ἐβουλόμην, καὶ ἔδει) ἐπῄνεσα δὲ τῆς εἰς τὰ ἄλλα προθυμίας, καὶ τῆς δωρεᾶς τῶν διακοσίων ταλάντων· δι' ἧς, πάλαι ἄκοντες δοῦναι Δολοβέλλᾳ τὰ πεντήκοντα ἐπεδείξασθε.

Περγαμηνοὶ Βρούτῳ. ι

Καὶ τάχιον ἐφρονοῦμεν ἃ προσῆκεν ἦν· καὶ νῦν, οὐ βραδέως, ἀλλ' ἡνίκα δυνατὸν ἐξεγένετο ἡμῖν, τὰ εἰκότα συντελοῦμεν. οἱ γοῦν ἐν ἐξουσίᾳ μὴ πλεῖον Δολοβέλλᾳ πεντήκοντα δόντες ταλάντων, τετραπλασίονα σοί, καίπερ ἐνδεόμενοι, συνεισφέρομεν· ὅπως μάθῃς ὅσον ἑκούσιος ὑπουργία γινομένων, τοὺς ἀβουλήτως ἐν ἀπορίᾳ βιασθέντες ὑπεραίρει.

itaque ex huiuſmodi re conſequi putatis, niſi æqua illis perpeti qui hoſtibus ſint auxilio? Quippe illis nõ indulgetur, quos errati non pœnitet prius quam omnino erogent.

Pergameni Bruto. 8

AMICITIÆ noſtræ cum Dolabella tu cauſa & auctor fuiſti, qui ſuper hoc nobis tarde in præſentia ſcribis. Opus enim fuit illius imperio aſſentiri prius quam perpeti quę declinauimus. Cæterum venia non denegatur illis, qui cum norunt, ſua errata corrigunt.

Brutus Pergamenis. 9

DECRETVM veſtrum veſtris ab oratoribus apud Abderam recepi, dum ibi ex Italia exercitum expectarem: ibi vero veſtram tarditatem percipiens, longe vos culpaui. Vellem equidem Pergamenos iamdiu hæc; vt eos decuit, diligenter conſideraſſe. In aliis vero de promptitudine vos commendaui, & præcipue ſuper ducentorum munere talentorum, cum olim inuiti Dolabellæ quinquaginta largiti fuiſtis.

Pergameni Bruto. 10

ET cito cognouimus quæ expediebant: & poſtea non tarde, ſed quando quiuimus, quę facto opus erant, confecimus. Nam cum nobis copia erat, non plura quam quinquaginta talenta dedimus Dolabellæ: nunc vero cum inopes ſimus, triplo plura volentes tibi cõtulimus: vt certo ſcias quantum voluntarium inopum ſtudium ſuperet eos qui in opulentia non niſi coacti & inuiti quid præſtant.

Brutus Rhodiis. 11

XANTHIOS deuictos, quum a nobis defeciſſent, ad impuberes vſque omnes trucidauimus, vrbemque combuſſimus. Pataręis autem, quod partes noſtras ſequuti eſſent, tributa condonauimus, & vt liberi & ſui iuris eſſent, conceſſimus. quin & pro reſtauratione eorum quæ temporis iniuria vaſtata erant, quinquaginta talenta largiti ſumus. Proin vobis in commune conſulere ac videre licet, vtrum hoſtes, vt Xanthii, an vero amicos, vt Pataræi, nos habere velitis.

Rhodij Bruto. 12

XANTHIOS pro libertate reſiſtentes, licet atrociter tractaueris; nequaquam tamen Pataræos imitabimur, qui muneribus corrupti ſeruitutem ſubierũt, ſed illorum deprecantes fortunam, generoſitatem ſeruare conabimur: Horum vero ſententiam vituperantes, non inuidebimus ipſis tua illa munera; libertatem cum periculo coniunctam magis glorioſam exiſtimantes, quam lucri cauſa vltroneum transfugium.

Brutus Cois. 13

RHODVS quidem a Caſſio in ſeruitutẽ redacta eſt, quæ ciuitas magis audax quã propria virtute firma. Lycia vero nobis vniuerſa paret. illa quidẽ bello fatigata, hæc vero ex neceſſitate cõſultius iudicauit, vi nõ cogi, ne extrema ſubiret. vltro enim id elegerunt, quod nõ ita multo poſt vel inuiti facturi erãt. Eligite igitur & vos, vtrũ bello coacti ſeruire, an vero nos volũtarie

reci-

Βροῦτος Ροδίοις. ια

Ξανθίους ἀποστάντας χειρωσάμενοι, ἡβηδὸν ἀπεσφάξαμεν, τήν τε πόλιν κατεπρήσαμεν· Παταρεῦσι δὲ προσθεμένοις ἡμῖν, τῶν τε φόρων ἄφεσιν ἐδώκαμεν, ἐλευθέρους καὶ αὐτονόμους αὐτοὺς εἶναι συγχωρήσαντες. εἰς ἐπισκευήν τε τῶν ὑπὸ τοῦ χρόνου κατὰ λελυμένων παρ' αὐτοῖς, πεντήκοντα τάλαντα ἐχαρισάμεθα. ὑμῖν οὖν βουλομένοις περὶ ἑαυτῶν, πάρεστιν ὁρᾶν ὄψει, εἴτε χρὴ πολεμίους ἡμᾶς, ὥσπερ Ξάνθιοι, εἴτε φίλους καὶ εὐεργέτας, ὃν τρόπον Παταρεῖς, αἱρεῖσθαι.

Ρόδιοι Βρούτῳ. ιβ

Οὐκ εἰ σὺ βαρέως τοῖς ἐλευθεριάσασι Ξανθίων προσηνέχθης, ἤδη καὶ ἡμεῖς τοὺς ἐπὶ δουλείᾳ δεκασθέντας μιμησόμεθα Παταρεῖς· ἀλλ' ἐκείνων μὲν ἀπευξάμενοι τὴν τύχην, πειρασόμεθα τῆς εὐγενείας ἔχεσθαι· τούτους δὲ μεμψάμενοι τῆς γνώμης, οὐ ζηλώσομεν τῶν ἀπὸ σοῦ λημμάτων· ἐνδοξοτέραν ἡγούμενοι τὴν μετὰ κινδύνων ἐλευθερίαν, τῆς ἐπὶ τῷ κερδαίνειν αὐτομολίας.

Βροῦτος Κώοις. ιγ

Ρόδος μὲν ἤδη δεδούλωται Κασσίῳ, πόλις αὐθαδέστερον αἰσθομένη τῆς οἰκείας ἰσχύος μᾶλλον ἢ βεβαιότερον· Λυκία δὲ ἡμῖν ὑπήκοος πᾶσα. ἡ μὲν, πολέμῳ καμοῦσα, ἡ δὲ ἐκ τῆς ἀνάγκης ὠφελημένη τὸ ἀβίαστον. ἑκόντες γὰρ εἵλοντο ἃ μετ' οὐ πολὺ ἔμελλον μὴ βουλόμενοι. καὶ ὑμεῖς οὖν αἱρεῖσθε, ἢ πολέμῳ βιασθέντες, δοῦλοι· ἢ ἑκουσίως ἡμᾶς δεξάμενοι, φίλοι γενέσθαι.

Κῷοι Βρούτῳ. ιδ

Οὔτε ἡ Ροδίων ἅλωσις ἐξέπληξεν ἂν ἡμᾶς, μὴ τὰ σὰ φρονοῦντας, οὔτε ἡ Λυκίων δυσπραξία μετὰ κολακείας ἔπεισεν. ἐλπὶς γὰρ καὶ φόβος, ἐν φίλοις μὲν ἀξιόπιστα, ἐν δὲ τοῖς ἀλλοτριουμένοις, εὐκαταφρόνητα. ἀλλ' ἡμεῖς ἄνωθέν σοι προσχωροῦντες, καθ' ἓν ἀχθόμεθα, ὅτι γε δόξαιμεν ἢ ἀπειλῆς ἢ ὑποσχέσεως γεγονέναι κτῆμα. ἔχε οὖν ἡμᾶς ὑπόδειγμα φιλίας πρὸς ἄλλους μᾶλλον, ἢ ἑτέρων ἐφ' ἡμᾶς προσδέου.

Βροῦτος Κῴοις. ιε

Οὐδὲν οὔτε θαλάττης, ἄνευ νεῶν, οὔτε ἀγεωργήτου γῆς ὄφελος. πονήσατε οὖν περὶ τὰ σκάφη, ὡς, εἰ τῶνδε εἴητε ἄποροι, μηδὲν ἠπειρωτῶν πλέον ἐκ θαλάττης ὀνησόμενοι.

Κῷοι Βρούτῳ. ιϛ

Καὶ γεωργίαν ἐστὶν ὅτε καὶ ναυτιλίαν ἐμποδίζει καιρός· ἀλλ' οὔτε γῆς ἀποστεροῦνται οὔτε θαλάττης οἱ φύσει ταῦτα ἔχοντες. οὐ γὰρ ἴσον τῷ μηδ' ὅλως κεκτῆσθαι, τὸ, κἂν ἐλλείπῃ ποτὲ, εἰς τὴν χρείαν εὐδιόρθωτον.

Βροῦτος Παταρεῦσιν. ιζ

Δαμάσιππον Ροδίων ναύαρχον, μετὰ τὴν Ροδίων ἅλωσιν φυγόντα, μετὰ δυεῖν καταφράκτων ἐπυθόμην παρ' Ερμοδώρου τοῦ Σαμίου ἐμπόρου πεφηνέναι ἐν τῷ μεγίστῳ ὑμετέρῳ λιμένι. κατασχεθῆναι μὲν οὖν αὐτὸν ἐκεῖσε, οὐδὲν ἁμάρτημα ὑμέτερον

ἡγοῦμαι

recipiendo, amici eſſe velitis.

Coi Bruto. 14

NEQVE Rhodiorum expugnatio nos terruit tuas partes non ſequutos, neque Lyciorum cum adulatione proſperitas perſuaſit. Spes enim atque metus inter amicos non parum momenti habent: verum apud illos qui alienati ſunt, facile contemnuntur. Cæterum nos qui antea in tuas partes conceſſimus, id vnum veremur, ne aut minis aut pollicitationibus acquiſiti videamur. Fac igitur vt nos apud alios ceu amicitiæ exēplum potius, quam aliorũ apud nos afferas.

Brutus Cois. 15

NEQVE mare ſine nauibus, neque terra ſine cultoribus quicquam prodeſt. Conficiendis igitur nauigiis laborem impendite: vtpote qui, ſi his deſtituamini, nihilo maiorem e mari vtilitatem quam continẽtis incolæ, ſitis percepturi.

Coi Bruto. 16

SICVT agriculturæ, ita etiam nauigationi tempus nonnunquam eſt impedimento: ſed neque terra neque mari priuantur quibus hæc a natura ſunt tributa. Non enim paria ſunt, aliquem illa non poſſidere, & illorum commodo ita deſtitui aliquando, vt tamen poſtea vtens, illius defectus damnum reſarciat.

Brutus Pataraïs. 17

DAMASIPPVM Rhodiorum claſſis præfectum Rhodiis ſuperatis fugientem cum duabus cataphractis ex Hermodoro mercatore Samio, in maximo veſtro portu viſum eſſe intellexi. Quod eo appulerit, peccatum veſtrum nullum eſſe exiſtimo. verum ſi longius a vobis aufugere ſiueritis, vos iniurios ſimul atque ignauos iudicabo.

Patarei Bruto. 18

Si citius nobis quam tibi de claſſis præfecto nunciaſſet Hermodorus, non quemadmodum clam appulit Damaſippus, ſic etiam clam ſoluens aufugiſſet: ſed Rhodiorum cladis pars quoq; fuiſſet. Nunc vero dabis veniam euentui ignorationis, cuius multam atque initium dediſti. neque hoc iniuriæ adſcribendum, ſi latens receptus ſit; neque ignauiæ, ſi clam itidem aufugerit.

Brutus Cauniis. 19

Per legatos, vos mihi longe eſſe beneuolos ſimulatis: ſed opera ſane verbis minime reſpondent, cum quæ opus mihi ſunt, eorum nihil afferre ſtudeatis. Videte itaque ne nos qui oſtenſioni & operibus magis credimus, quam ex verbis volũtatem venamur, vobis ceu hoſtibus infeſtos reddatis.

Caunij Bruto. 20

Mirum non eſt ſi per legatos beneuolentiam oſtendimus, & in efficiendo quę opus ſint, deficimus. Nam illud, eſt opus ſtudioſorum, hoc vero, impotentum. Quapropter conueniens eſt, ſtudii affectum magis conſiderare, quam in operibus defectum: ac eos exiſtimare amicos, qui ad ea quę non poſſunt, ſeduli tamen exiſtunt.

ἡγοῦμαι εἶναι· καταχθέντα δὲ εἰ περαιτέρω τοῦ ὑμῶν ἀποδρᾶναι ἐάσετε, καὶ ἀδικίας καὶ ἀνανδρίας ὑμῶν καταγνώσομαι.

Παταρεῖς Βρούτῳ. ιη

Εἰ θᾶττον ἡμῖν Ερμόδωρος ἢ σοὶ περὶ τοῦ ναυάρχου προσήγγειλεν, οὐκ ἄν, ὥσπερ εἰσπλεύσας ἔλαθε Δαμάσιππος, οὕτω δὴ καὶ ἀπαίρων διέφυγεν· ἀλλὰ μέρος αὖ τῆς Ροδίων ἁλώσεως ἐγένετο. νυνὶ δὲ σύγγνωθι τῇ πόλει τῆς ἀγνοίας, ἧς ὑπερτίμησιν καὶ τὴν ἀρχὴν δέδωκας. οὔτε γὰρ ἀδικίας ἔργον τὸ λαθόντα καταδέξασθαι· οὔτε ἀσθενείας, τὸ ἐκδιδράσκοντα ἀγνοῆσαι.

Βροῦτος Καυνίοις. ιθ

Εὐνοεῖν μέν, ἡμῖν πρεσβευόμενοι, προσποιεῖσθε· τὰ δὲ ἔργα εἰς οὐδὲν ὧν ἐχρῆν ἐσπουδακότας ἐλέγχει. ὁρᾶτε οὖν μὴ καὶ ἡμεῖς, τῇ διὰ τῶν ἔργων πεισθέντες δυσμενείᾳ μᾶλλον ἢ τὴν ἐκ τῶν λόγων ἡδονὴν θηρώμενοι, ὡς ἐχθροῖς ὑμῖν προσενεχθῶμεν.

Καύνιοι πρὸς ταῦτα. κ

Οὐδὲν θαυμαστὸν εἰ πρεσβεύοντες ὑπὲρ εὐνοίας, ἐν ταῖς ὑπουργίαις καταδεέστεροι τῆς χρείας ἐλεγχόμεθα. ἐκεῖνο μὲν γάρ, ἐσπουδακότων ἔργον· τοῦτο δέ, ἀσθενούντων. διὸ χρή, τὴν ἐκ τῆς προθυμίας διάθεσιν μᾶλλον ἢ τὸ ἐν τοῖς ἔργοις ὑποδεές, σκοποῦντα, φίλους νομίζειν τοὺς καὶ ἃ μὴ δυνάμεθα σπουδάζοντας.

Βροῦτος Λυκίοις. κα

Ὅσα παρ' ὑμῖν ἐστι μηχανικὰ ὄργανα τειχομαχίας, ἢ ναυμαχίας, ἐπὶ Καύνου διαπέμψατε Κασσίῳ τῷ συνάρχοντί μου, πορθοῦντι Ῥόδον, θᾶττον ἡμερῶν τριάκοντα, ἀφ' ἧς ἂν ἡμέρας τὴν ἐπιστολὴν ταύτην δέξησθε· ἵνα μὴ τοῖς κατ' ἐκείνων ἡμῖν παρεσκευασμένοις [ἂν ὑστερήσητε] ἀναγκασθῶμεν χρήσασθαι καθ' ὑμῶν.

Λύκιοι πρὸς ταῦτα. κβ

Ὀξείας ἐπιταγῆς ἀπόκρισις μία, τὸ ῥαδίως ὑπουργῆσαι. διὸ πειρασόμεθα φθάσαι τοῖς ἔργοις τὴν ἀπὸ σοῦ προθεσμίαν, ἐπεὶ καὶ σὺ ταῖς ἀπειλαῖς τὴν παρ' ἡμῶν ὑπόσχεσιν ἔφθακας. εἴη μέντοι τὰ ὄργανα μὴ ἄχρηστα φανῆναι διὰ παλαιότητα, ὡς καὶ τὰ Ῥοδίων εὑρήσεις ἐπ' ἄλλους ἄχρηστα.

Βροῦτος Λυκίοις. κγ

Αἱ μηχαναὶ ὑμῶν μετὰ τὸν πόλεμον, ὡς ἡ παροιμία, ἐκομίσθησαν. ἀλλ' ὑμᾶς γε ἐπαινοῦμεν· οὐ γὰρ ὑστερήσατε εἰς ἣν ἐκελεύσαμεν προθεσμίαν· καὶ Κάσσιος ἤδη ἔφθασεν.

Λύκιοι πρὸς ταῦτα. κδ

Καί σοι τάχιον ἐλπίδος νικᾶν συμβαίνοι, καὶ ἡμῖν ἤδη ῥᾴδιον ἐπιταγῆς ὑπουργεῖν, εἰ μέλλεις τοὺς συμμάχους ἐξ ὧν ἂν [κελεύσῃς χρόνων μᾶλλον ἢ ἐξ ὧν ἂν] ταχύνῃ Κάσσιος, ἀποδέχεσθαι.

Βροῦτος Λυκίοις. κε

Ξάνθιοι τὴν ἐμὴν εὐεργεσίαν ὑπεριδόντες, τάφον τῆς ἰδίας ἀπονοίας ἐσχήκασι τὴν πατρίδα·

Πατα-

Brutus Lyciis. 21

QVÆ vobis apud Caunum inſtrumenta mechanica ad expugnationem muralem naualemque exiſtūt,ea omnia Caſſio,collegæ meo,Rhodum expugnanti mittere curetis intra triginta dies a die qua vobis præſens epiſtola reddetur, vel quoque celerius. Ne,ſi deficeretis, quos cōtra Rhodios fecimus apparatus, expediat nobis contra vos vti.

Lycij Bruto. 22

CELERI mandato vna congruit reſponſio, quod cito videlicet obſequi conabimur. Itaque opere diem abſit nobis diffinitiuum præuenire, ex quo minitando nobis promiſſa præuenis. Erunt igitur inſtrumenta non inutilia,licet appareant vetuſta.

Brutus Lyciis. 23

MACHINÆ quidem veſtræ, bello iam confecto, vt vetus extat verbum, delatæ fuerunt: vos tamen commendamus, quod in quo termino a vobis tranſmitti iuſſimus,non defuiſtis,ſed Caſſius antevenit.

Lycij Bruto. 24

CITIVS quam ſperatur, contingit tibi victoria potiri:nec tarde nobis parere mandatis,ſi conſideras quibus temporibus iuſſiſti,& quibus Caſſius,quem miſiſti,receperit.

Brutus Lyciis. 25

XANTHII, beneficium meum aſpernati, ſepulcrum ſuæ vecordiæ habuerunt patriam:

Pataren-

Patarenſibus autem, poſtquam ſe in fidem meã contulerunt, nulla libertatis pars in rerum ſuarum adminiſtratione deeſt. Quum igitur vobis quoque liceat, vel Patarenſium iudicium, vel Xanthiorum ſortem eligite.

Lycij Bruto. 26

XANTHIORVM quidem vicem ob calamitatem illam dolemus, qua ſuæ dementiæ pœnas dederunt, quod ne mutare quidem mentem potuerint: Patarenſibus autem gratulati ſumus, qui cordate ſimul & feliciter elegerint quæ ſibi erant profutura. At nos non ita deſipimus, vt quum liceat fortunatis eſſe, ſi in amicorum numero ſimus, eorum infortunium qui ob inimicitias ſupplicio ſunt affecti, malimus.

Brutus Lyciis. 27

QVI veſtrum exules Xanthiorum receperint, non mitius tractabuntur quam ipſi Xanthii. At Patarẹis, Smyrnæis, Corytiis ac Phaſelitis, ſi qua humanitate, eos recipiendo, vti voluerint, permitto vt inſpiciendo Xanthios, cognoſcant opere, per effectum ſibi probe conſuluiſſe, cum nos amicos elegerunt.

Lycij Bruto. 28

XANTHIOS minime recipere decreuimus, ſi quidem futurum eſt vt calamitatis participes ſimus potius, quam vt ipſorum fortunam ſubleuemus. Videntur autem illi, relictis nobis, a quibus vtilitatis nihil accipiunt, ad Pataræos, Smyrnęos, Phaſelitas atque Corycios, veluti firmiores adiutores, ſeſe recepturi. Teſtatū itaq;, Brute, ac manifeſtū nullo te odio commotum

Παταρεῖς δὲ πιστεύσαντες ἑαυτοὺς ἐμοί, οὐδὲν ἐλλείπουσι διοικοῦντες τὰ καθ' ἕκαστα τῆς ἐλευθερίας. ἐξὸν οὖν καὶ ὑμῖν, ἢ τὴν Παταρέων κρίσιν, ἢ τὴν Ξανθίων τύχην ἕλεσθε.

Λύκιοι πρὸς ταῦτα. κϛ

Ξανθίοις μὲν συναχθόμεθα τῆς συμφορᾶς, ἣν πρόστιμον ἀνοίας ἔχουσι, τῷ μηδὲ μετανοῆσαι δύνασθαι· Παταρεῦσι δὲ συνήσθημεν, σωφρόνως ἅμα καὶ εὐτυχῶς ἑλομένοις ἃ ἔμελλε συνοίσειν. αὐτοὶ καὶ οὐχ οὕτως ἠλίθια φρονοῦμεν, ὥστε παρὸν ἐν φίλοις ἀριθμουμένοις εὐτυχεῖν, τὴν τῶν δι' ἔχθραν κεκολασμένων ἀτυχίαν ἑλέσθαι.

Βροῦτος Λυκίοις. κζ

Ξανθίων τοὺς διαφυγόντας οἱ ὑποδεξάμενοι ὑμῶν, οὐδὲν μετριώτερον πείσονται Ξανθίων. Παταρεῦσι δέ, καὶ Μυρεῦσι, καὶ Κωρυκίοις, καὶ Φασηλίταις, κἂν ἄλλοτι εὖ ποιεῖν ὑποδεξάμενοι αὐτοὺς ἐθέλωσιν, ἐπιτρέπω, ἵνα τὸ ὀρθῶς αὐτοὺς βεβουλεῦσθαι, φίλους ἡμᾶς ἀλλὰ μὴ πολεμίους ἑλόμενοι, ἔργῳ αἴσθωνται ὁρῶντες Ξανθίους.

Λύκιοι πρὸς ταῦτα. κη

Οὐδὲ αὐτοὶ Ξανθίους ὑποδέξασθαι ἐγνώκαμεν, εἰ κοινονεῖν τῆς συμφορᾶς μᾶλλον ἢ ἐπικουφίζειν μέλλομεν αὐτοῖς τὸ ἀτύχημα. ἐοίκασι γὰρ κἀκεῖνοι, παραλιπόντες τοὺς μηδὲν ὀνήσαντας ἡμᾶς, Παταρεῦσι καὶ Μυρεῦσι καὶ Φασηλίταις καὶ Κωρυκίοις, ὡς βεβαιοτέροις προσφεύξεσθαι βοηθοῖς. δῆλον γὰρ πεποίηκας, ὦ Βροῦτε, σὺ δι' ὀργὴν ἐλαύνων

τοὺς

τοὺς φυγάδας ἐκ Λυκίας· ὑπὸ δὲ χρηστότητος διδάσκων, τίσιν ἥδιον αὐτοὺς χαρίσῃ.

Βροῦτος Κῴοις. κθ

Οἱ πεμφθέντες παρ' ὑμῶν ἐπὶ τὴν συμμαχίαν, ἀπήγγειλάν μοι τὰς ναῦς ὑμῶν ἄρτι κατασκευάζεσθαι. εἰ δὲ εἰς τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν παρασκευάζεσθε, [εἰς] τί χρήσεσθε ταῖς παρασκευαῖς οὐκ οἶδα. τί γὰρ πλέον ὄφελος ἰσχύος ἀκαίρου, ἧς παντελὴς ἀσθένεια τὸ ἄχρηστον.

Κῷοι πρὸς ταῦτα. λ

Τοὺς μὲν ἰδίους ἐπιστάμεθα καιρούς, ὅτι μακρόθεν τῆς χρείας προηυτρεπίσθαι δεῖ· τοὺς δὲ τῶν συμμάχων οὐ ῥᾴδιον συνιδεῖν, εἰ μὴ πρὸ πολλοῦ τις καταγγέλλοι. τὴν μέντοι παρασκευὴν μὴ νόμιζε ἄχρηστον [εἶναι] εἰς τὸ βραδὺ, κἂν εἰς τὸ παρὸν ἐλλείπῃ. σώζεται γοῦν τοῦτο ἀκραιφνὲς εἰς τὰ μέλλοντα.

Βροῦτος Καυνίοις. λα

Αἱ μὲν κατ' ὄψιν ὑπουργίαι τῶν ὑπηκόων, κολακείας καὶ φόβου τὸ πλέον μεμοίρανται. τὸ δὲ προθύμως εἰς ὃ ἂν ἐπιστέλλωμεν ὑπακούειν, πολλὴν ἐνδείκνυται βεβαιότητα. καὶ ὑμεῖς οὖν ὑπὲρ ὧν ἐγράψαμεν, διασκέψασθε, πότερον ὑμῶν καὶ τὰς ἄλλας ὑπουργίας δι' ἀνάγκην ἁπάσας ἢ δι' εὔνοιαν χρὴ δέχεσθαι. πίστις γὰρ αὐτάρκης τῆς βεβαιότητος ἀεὶ φανεῖται, τὸ διηνεκῶς ὑμῶν εἰς τὰς χρείας ἕτοιμον.

Καύνιοι πρὸς ταῦτα. λβ

Πίστις εὐνοίας, οὐ τὸ συνεχῶς ὑπουργεῖν·

(τοῦτο

exules e Lycia abigere, ſed benigne, quibus illos donare velis, indicare.

Brutus Cois. 29

QVI pro confœderatione miſſi ſunt a vobis, ii mihi renunciarunt, naues modo a vobis parari. Si quidem pro tempore paratis, ad quid vtiles ſint huiuſmodi apparatus, non video. Ea apparatio quæ minime in tempore fit, non plus conducit quam inapparatio, quæ penitus inutilis exiſtit.

Coi Bruto. 30

QVOD tempore belli prius apparatus fieri oportet, quam belli vſus veniat, cognoſcimus. quam rem confœderatis non eſt facile cognoſcere, niſi multo prius ſibi denuntietur. Verum enim ipſos apparatus, licet tardos, non tamen exiſtimes fore inutiles. quippe ſi in tempore non aderunt; poterunt in futurum ſeruari.

Brutus Cauniis. 31

SVBDITORVM obſequia, blanditiarum plurimum ac timoris primo aſpectu participia ſunt: ſed quibus ſcribimus, cum prompte parent, hi conſtantiam & firmitudinem oſtendunt. Vos itaque, de quibus ſcripſimus, videte ac conſiderate, vtrum alia obſequia per vim omnia, an per beneuolentiam vos efficere oporteat. Quanquam ſpes conſtantiæ veſtræ mihi ſatis oſtendit, vos ad vſus noſtros perpetuo fore paratos.

Caunij Bruto. 32

FIDES quidem, beneuolētiæ, & nō perpetui

(τούτου γὰρ μόνης ἰσχύος ἔργον) ἀλλὰ τὸ μὴ ὀκνεῖν, ἐν οἷς ἄν τις δυνατὸς ᾖ καιροῖς. ἡμεῖς δ' εἰ ἐμέλλομεν ἐκ τῶν ἐλλειμμάτων τὴν παλαιὰν σπουδὴν ἀπιστεῖσθαι, μάτην ἂν ἡγησαίμεθα καὶ τὰ πρότερα με-
5 μοχθηκέναι. οὐδὲ γὰρ εἰκὸς τότε ἡμᾶς πεπλάσθαι τὴν πρός σε φιλίαν. ἣν φόβος μὲν καὶ ἀποδοῦσαν πάντως ἂν ἐκολάκευσε· κολακεία δὲ καὶ παροῦσαν ἂν διεψεύσατο.

Βροῦτος Δαμᾷ. λγ

10 Ὅπλων καὶ χρημάτων χρεία· ἢ πέμπε, ἢ ἀποφαίνου.

Δαμᾶς Βρούτῳ. λδ

Εὐπορούντων ἔργον, τὸ πέμψαι· πενωμένων δὲ, τὸ ἀποφαίνεσθαι.

15
Βροῦτος Κυζικηνοῖς. λε

Τὰ ἀπὸ Βιθυνίας ὅπλα παραπέμψατε μέχρις Ἑλλησπόντου, ἢ κατὰ γῆν ἐπιτιθέμενοι ἢ κατὰ θάλατταν. αἴσθοισθε δ' ἂν αὐτοὶ [μάλιστα] τοῦ ῥᾴονος αὐτῶν κομιδῆς. εἰ μέντοι βραδύτερον ἢ δεῖ ἡμῖν ἔλθοι,
20 ὡς ἂν εἰ καὶ παράπαν φθαρείη, ἢ καὶ ὑπὸ πολεμίοις γένηται, ὑφ' ὑμῶν ἠδικῆσθαι δόξομεν.

Κυζικηνοὶ Βρούτῳ. λϛ

Παραπέμψαι τὰ ὅπλα, καὶ κατὰ γῆν, διὰ τοὺς πολεμίους, καὶ κατὰ θάλατταν, διὰ τοὺς χειμῶνας,
25 χαλεπόν· μάλιστα δὲ τὰ ἐναντιώτατα συνάψαντος, τάχος καὶ ἀσφάλειαν. ὅμως δὲ σπουδῆς οὐδεμιᾶς λελειψόμεθα, ἐὰν τὰ ἐκ τῆς τύχης συμβησόμενα, μὴ τοῖς ἀόκνως ὑπηρετήσουσι προστεθῇ.

Βροῦτος Κυζικηνοῖς. λζ

Ἐκομίσθη τὰ ὅπλα καὶ εἰς ὃν ἐβουλόμεθα καιρόν. τῆς οὖν λειτουργίας ταύτης, ἐν δέοντι γενομένης, ἀντιδίδομεν ὑμῖν τὴν Προικόνησον σὺν ταῖς ἐν αὐτῇ λιθουργίαις.

Κυζικηνοὶ Βρούτῳ. λη

Οὔτε κέρδους ἐλπίδι ἐσπουδάσαμεν ἀποστεῖλαι, οὔτε εἰς τὰ λοιπὰ ὀκνηρῶς ἐμέλλομεν ἕξειν, ἐπαινεθέντες ἀμισθί. ὅμως ἀξιούμενοι δωρεᾶς, ἡδόμεθα τῇ σῇ μαρτυρίᾳ πλέον ἢ ταῖς Προικονησίων λατομίαις.

Βροῦτος Κυζικηνοῖς. λθ

Οἱ πρέσβεις ὑμῶν συνέτυχόν μοι ἀπιόντι ἐπὶ τὸν πόλεμον, καὶ παρεῖσθαι τῆς συμμαχίας ἱκέτευον, ἀσθένειαν αἰτιώμενοι, καὶ τὸ ἀπορεῖν τὰ κοινά. δίκαιον μὲν οὖν ἦν, πλησίον ἤδη τῆς χρείας οὕτως ἐπειγούσης, καὶ εἰ πρότερον οὐκ ἔδοτε, κἂν νῦν ἐπιπέμψαι. πλέον γὰρ ἂν ἐτίμα τὴν λειτουργίαν ὑμῶν ὁ καιρός. ἐπειδὴ δὲ ἐοίκατε τὰ κακίω τοῦ πολέμου προλαβεῖν ἐλπίδι, τῇ μὲν ἀσθενείᾳ ὑμῶν, ἣν αἰτιᾶσθε, ἥδομαι· (τοὐναντίον γὰρ ἠχθέσθην ἄν, ἀκούων ἰσχύειν ὑμᾶς κακοὺς ὄντας) τοὺς δὲ ἄνδρας ὑμῶν, συμμάχους μὲν οὐκέτι, ὑπουργοὺς δὲ καὶ ἄκοντας ἕξω. λέληθε δὲ ὑμᾶς οὐδαμῶς ὡς δεινὸν τὸ ἐκ τοῦ πολέμου μετασχεῖν νίκης, εἰ γένοιτο, τοὺς τὸ ἐφ' ἑαυτοῖς εἰς πᾶσαν ἡμᾶς ἀσθένειαν προδόντας.

Κυζικηνοὶ Βρούτῳ. μ

Τὸ σπουδαῖον ἡμῶν, οὐκ ἐξ ὧν πολλάκις ὑπουργή-

Brutus Cyzicenis. 37

ARMA quo tempore voluimus nobis delata fuerunt. Pro huiuſmodi igitur obſequio, mihi in tempore præſtito, inſulam Proconeſiam cum latomiis quæ in ea ſunt, vobis elargimur.

Cyziceni Bruto. 38

NON ſpe quæſtus ad ea quæ miſimus, ſtudioſi fuimus: Nec aliis in rebus deſides fore putamus, non precio ſed tua ſolum commendatione contenti. Tamen ſi largitione tibi digni videmur, magis lætamur teſtimonio tuo quam latomiis Proconeſiorum.

Brutus Cyzicenis. 39

ORATORES veſtri me in bellum euntem ſunt conſecuti, atq; orantes vt auxilia vobis remitterem, impotentiam culparunt, ac reipublicę indigentiam: verum licet iuri proxima ſit neceſſitas incumbens, tamen cum antea non miſeritis, nunc indilate ac ſine mora mittatis: quoniam obſequium veſtrum nunc tempus magis deſiderat. & quia ſpem de bello deteriorem percipere videmini, ad impotentiam decurritis. Quam rem ipſe audiens lætor: & econtra triſtarer, ſi audirem eos qui probi nõ ſunt, quandam habere potentiam. Itaque viros non ampliusſocios, ſed inuitos me video habiturum. At vos non lateat, quod ſi contigerit in bello victoria potiri, graue erit illis qui ſe impotentes, ne forent participes belli, ficte oſtenderunt.

Cyziceni Bruto. 40

STVDIVM erga te noſtrum nõ ſolum ex his

eſſe exiſtimo. verum ſi longius a vobis aufugere ſiueritis, vos iniurios ſimul atque ignauos iudicabo.

Patarei Bruto. 18

Si citius nobis quam tibi de claſſis præfecto nunciaſſet Hermodorus, non quemadmodum clam appulit Damaſippus, ſic etiam clam ſoluens aufugiſſet: ſed Rhodiorum cladis pars quoq; fuiſſet. Nunc vero dabis veniam euentui ignorationis, cuius multam atque initium dediſti. neque hoc iniuriæ adſcribendum, ſi latens receptus ſit; neque ignauiæ, ſi clam itidem aufugerit.

Brutus Cauniis. 19

Per legatos, vos mihi longe eſſe beneuolos ſimulatis: ſed opera ſane verbis minime reſpondent, cum quæ opus mihi ſunt, eorum nihil afferre ſtudeatis. Videte itaque ne nos qui oſtenſioni & operibus magis credimus, quam ex verbis volũtatem venamur, vobis ceu hoſtibus infeſtos reddatis.

Caunij Bruto. 20

Mirum non eſt ſi per legatos beneuolentiam oſtendimus, & in efficiendo quę opus ſint, deficimus. Nam illud, eſt opus ſtudioſorum, hoc vero, impotentum. Quapropter conueniens eſt, ſtudii affectum magis conſiderare, quam in operibus defectum: ac eos exiſtimare amicos, qui ad ea quę non poſſunt, ſeduli tamen exiſtunt.

ἡγοῦμαι εἶναι· καταχθέντα δὲ εἰ περαιτέρω ποι τοῦ ὑμῶν ἀποδρᾶναι ἐάσετε, καὶ ἀδικίας καὶ ἀνανδρίας ὑμῶν καταγνώσομαι.

Παταρεῖς Βρούτῳ. ιη

Εἰ θᾶττον ἡμῖν Ἑρμόδωρος ἢ σοὶ περὶ τοῦ ναυάρχου προσήγγειλεν, οὐκ ἄν, ὥσπερ εἰσπλεύσας ἔλαθε Δαμάσιππος, οὕτω δὴ καὶ ἀπαίρων διέφυγεν· ἀλλὰ μέρος ἂν τῆς Ῥοδίων ἁλώσεως ἐγένετο. νυνὶ δὲ σύγγνωθι τῷ τέλει τῆς ἀγνοίας, ἧς ὑπερτίμησιν καὶ τὴν ἀρχὴν δέδωκας. οὔτε γὰρ ἀδικίας ἔργον τὸ λαθόντα καταδέξασθαι· οὔτε ἀσθενείας, τὸ ἐκδιδράσκοντα ἀγνοῆσαι.

Βροῦτος Καυνίοις. ιθ

Εὐνοεῖν μὲν, ἡμῖν πρεσβευόμενοι, προσποιεῖσθε· τὰ δὲ ἔργα εἰς οὐδὲν ὧν ἐχρῆν ἐσπουδακότας ἐλέγχει. ὁρᾶτε οὖν μὴ καὶ ἡμεῖς, τῇ διὰ τῶν ἔργων πεισθέντες δυσμενείᾳ μᾶλλον ἢ τὴν ἐκ τῶν λόγων ἡδονὴν θηρώμενοι, ὡς ἐχθροῖς ὑμῖν προσενεχθῶμεν.

Καύνιοι πρὸς ταῦτα. κ

Οὐδὲν θαυμαστὸν εἰ πρεσβεύοντες ὑπὲρ εὐνοίας, ἐν ταῖς ὑπουργίαις καταδεέστεροι τῆς χρείας ἐλεγχόμεθα. ἐκεῖνο μὲν γὰρ, ἐσπουδακότων ἔργον· τοῦτο δὲ, ἀσθενούντων. διὸ χρὴ, τὴν ἐκ τῆς προθυμίας διάθεσιν μᾶλλον ἢ τὸ ἐν τοῖς ἔργοις ὑποδεὲς, σκοποῦντα, φίλους νομίζειν τοὺς καὶ ἃ μὴ δυνάμεθα σπουδάζοντας.

Βροῦτος Λυκίοις. κα

Ὅσα παρ' ὑμῖν ἐστι μηχανικὰ ὄργανα τειχομαχίας, ἢ ναυμαχίας, ἐπὶ Καύνου διαπέμψατε Κασσίῳ τῷ συνάρχοντί μου, πορθοῦντι Ῥόδον, θᾶττον ἡμερῶν τριάκοντα, ἀφ' ἧς ἂν ἡμέρας τὴν ἐπιστολὴν ταύτην δέξησθε· ἵνα μὴ τοῖς κατ' ἐκείνων ἡμῖν παρεσκευασμένοις [ἂν ὑστερήσητε] ἀναγκασθῶμεν χρήσασθαι καθ' ὑμῶν.

Λύκιοι πρὸς ταῦτα. κβ

Ὀξείας ἐπιταγῆς ἀπόκρισις μία, τὸ ῥᾳδίως ὑπουργῆσαι. διὸ πειρασόμεθα φθάσαι τοῖς ἔργοις τὴν ἀπὸ σοῦ προθεσμίαν, ἐπεὶ καὶ σὺ ταῖς ἀπειλαῖς τὴν παρ' ἡμῶν ὑπόσχεσιν ἔφθακας. εἴη μέντοι τὰ ὄργανα μὴ ἄχρηστα φανῆναι διὰ παλαιότητα, ὡς καὶ τὰ Ῥοδίων εὑρήσεις ἐπ' ἄλλους ἄχρηστα.

Βροῦτος Λυκίοις. κγ

Αἱ μηχαναὶ ὑμῶν μετὰ τὸν πόλεμον, ὡς ἡ παροιμία, ἐκομίσθησαν. ἀλλ' ὑμᾶς γε ἐπαινοῦμεν· οὐ γὰρ ὑστερήσατε εἰς ἣν ἐκελεύσαμεν προθεσμίαν· καὶ Κάσσιος ἤδη ἔφθασεν.

Λύκιοι πρὸς ταῦτα. κδ

Καί σοι τάχιον ἐλπίδος νικᾶν συμβαίνοι, καὶ ἡμῖν ἤδη ῥᾴδιον ἐπιταγῆς ὑπουργεῖν, εἰ μέλλεις τοὺς συμμάχους ἐξ ὧν ἂν [κελεύσῃς χρόνων μᾶλλον ἢ ἐξ ὧν ἂν] ταχύνῃ Κάσσιος, ἀποδέχεσθαι.

Βροῦτος Λυκίοις. κε

Ξάνθιοι τὴν ἐμὴν εὐεργεσίαν ὑπεριδόντες, τάφον τῆς ἰδίας ἀπονοίας ἐσχήκασι τὴν πατρίδα·

Πατα-

Brutus Lyciis. 21

QVÆ vobis apud Caunum inſtrumenta mechanica ad expugnationem muralem naualemque exiſtũt,ea omnia Caſſio,collegæ meo,Rhodum expugnanti mittere curetis intra triginta dies a die qua vobis præſens epiſtola reddetur, vel quoque celerius. Ne,ſi deficeretis, quos cõtra Rhodios fecimus apparatus, expediat nobis contra vos vti.

Lycij Bruto. 22

CELERI mandato vna congruit reſponſio, quod cito videlicet obſequi conabimur. Itaque opere diem abſit nobis diffinitiuum præuenire, ex quo minitando nobis promiſſa præuenis. Erunt igitur inſtrumenta non inutilia,licet appareant vetuſta.

Brutus Lyciis. 23

MACHINÆ quidem veſtræ, bello iam confecto, vt vetus extat verbum, delatæ fuerunt: vos tamen commendamus, quod in quo termino a vobis tranſmitti iuſſimus,non defuiſtis,ſed Caſſius antevenit.

Lycij Bruto. 24

CITIVS quam ſperatur, contingit tibi victoria potiri:nec tarde nobis parere mandatis,ſi conſideras quibus temporibus iuſſiſti,& quibus Caſſius,quem miſiſti,receperit.

Brutus Lyciis. 25

XANTHII, beneficium meum aſpernati, ſepulcrum ſuæ vecordiæ habuerunt patriam:

Pataren-

Patarenſibus autem, poſtquam ſe in fidem meã contulerunt, nulla libertatis pars in rerum ſuarum adminiſtratione deeſt. Quum igitur vobis quoque liceat, vel Patarenſium iudicium, vel Xanthiorum ſortem eligite.

Lycij Bruto. 26

XANTHIORVM quidem vicem ob calamitatem illam dolemus, qua ſuæ dementiæ pœnas dederunt, quod ne mutare quidem mentem potuerint: Patarenſibus autem gratulati ſumus, qui cordate ſimul & feliciter elegerint quæ ſibi erant profutura. At nos non ita deſipimus, vt quum liceat fortunatis eſſe, ſi in amicorum numero ſimus, eorum infortunium qui ob inimicitias ſupplicio ſunt affecti, malimus.

Brutus Lyciis. 27

QVI veſtrum exules Xanthiorum receperint, non mitius tractabuntur quam ipſi Xanthii. At Patarȩis, Smyrnæis, Corytiis ac Phaſelitis, ſi qua humanitate, eos recipiendo, vti voluerint, permitto vt inſpiciendo Xanthios, cognoſcant opere, per effectum ſibi probe conſuluiſſe, cum nos amicos elegerunt.

Lycij Bruto. 28

XANTHIOS minime recipere decreuimus, ſi quidem futurum eſt vt calamitatis participes ſimus potius, quam vt ipſorum fortunam ſubleuemus. Videntur autem illi, relictis nobis, a quibus vtilitatis nihil accipiunt, ad Pataræos, Smyrnȩos, Phaſelitas atque Corycios, veluti firmiores adiutores, ſeſe recepturi. Teſtatũ itaq;, Brute, ac manifeſtũ nullo te odio commotum

exules

Παταρεῖς δὲ πιστεύσαντες ἑαυτοὺς ἐμοὶ, οὐδὲν ἐλλείπουσι διοικοῦντες τὰ καθ' ἕκαστα τῆς ἐλευθερίας. ἐξὸν οὖν καὶ ὑμῖν, ἢ τὴν Παταρέων κρίσιν, ἢ τὴν Ξανθίων τύχην ἕλεσθε.

Λύκιοι πρὸς ταῦτα. κς

Ξανθίοις μὲν συναχθόμεθα τῆς συμφορᾶς, ἣν πρόστιμον ἀνοίας ἔχουσι, τῷ μηδὲ μετανοῆσαι δύνασθαι· Παταρεῦσι δὲ συνήσθημεν, σωφρόνως ἅμα καὶ εὐτυχῶς ἑλομένοις ἃ ἔμελλε συνοίσειν. αὐτοὶ καὶ οὐχ οὕτως ἠλίθια φρονοῦμεν, ὥστε παρὸν ἐν φίλοις ἀριθμουμένοις εὐτυχεῖν, τὴν τῶν δι' ἔχθραν κεκολασμένων ἀτυχίαν ἑλέσθαι.

Βροῦτος Λυκίοις. κζ

Ξανθίων τοὺς διαφυγόντας οἱ ὑποδεξάμενοι ὑμῶν, οὐδὲν μετριώτερον πείσονται Ξανθίων. Παταρεῦσι δὲ, καὶ Μυρεῦσι, καὶ Κωρυκίοις, καὶ Φασηλίταις, κἂν ἄλλο τι εὖ ποιεῖν ὑποδεξάμενοι αὐτοὺς ἐθέλωσιν, ἐπιτρέπω, ἵνα τὸ ὀρθῶς αὐτοὺς βεβουλεῦσθαι, φίλους ἡμᾶς ἀλλὰ μὴ πολεμίους ἑλόμενοι, ἔργῳ αἴσθωνται ὁρῶντες Ξανθίους.

Λύκιοι πρὸς ταῦτα. κη

Οὐδὲ αὐτοὶ Ξανθίους ὑποδέξασθαι ἐγνώκαμεν, εἰ κοινωνεῖν τῆς συμφορᾶς μᾶλλον ἢ ἐπικουφίζειν μέλλομεν αὐτοῖς τὸ ἀτύχημα. ἐοίκασι γὰρ κἀκεῖνοι, παραλιπόντες τοὺς μηδὲν ὀνήσαντας ἡμᾶς, Παταρεῦσι καὶ Μυρεῦσι καὶ Φασηλίταις καὶ Κωρυκίοις, ὡς βεβαιοτέροις προσφεύξεσθαι βοηθοῖς. δῆλον γὰρ πεποίηκας, ὦ Βροῦτε, σὺ δι' ὀργὴν ἐλαύνων

τοὺς

τοὺς φυγάδας ἐκ Λυκίας· ὑπὸ δὲ χρηστότητος διδάσκων, τίσιν ἥδιον αὐτοὺς χαρίζη.

Βροῦτος Κῴοις. κθ

Οἱ πεμφθέντες παρ᾽ ὑμῶν ἐπὶ τὴν συμμαχίαν, ἀπήγγειλάν μοι τὰς ναῦς ὑμῶν ἄρτι κατασκευάζεσθαι. εἰ δὲ εἰς τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν παρασκευάζεσθε, [εἰς] τί χρήσεσθε ταῖς παρασκευαῖς οὐκ οἶδα. τί γὰρ πλέον ὄφελος ἰσχύος ἀκαίρου, ἧς παντελὴς ἀσθένεια τὸ ἄχρηστον.

Κῷοι πρὸς ταῦτα. λ

Τοὺς μὲν ἰδίους ἐπιστάμεθα καιροὺς, ὅτι μακρόθεν τῆς χρείας προηυτρεπίσθαι δεῖ· τοὺς δὲ τῶν συμμάχων οὐ ῥᾴδιον συνιδεῖν, εἰ μὴ πρὸ πολλοῦ τις καταγγέλλοι. τὴν μέντοι παρασκευὴν μὴ νόμιζε ἄχρηστον [εἶναι] εἰς τὸ βραδὺ, κἂν εἰς τὸ παρὸν ἐλλείπῃ. σώζεται γοῦν τοῦτο ἀκραιφνὲς εἰς τὰ μέλλοντα.

Βροῦτος Καυνίοις. λα

Αἱ μὲν κατ᾽ ὄψιν ὑπουργίαι τῶν ὑπηκόων, κολακείας καὶ φόβου τὸ πλέον μεμοίρανται. τὸ δὲ προθύμως εἰς ὃ ἂν ἐπιστέλλωμεν ὑπακούειν, πολλὴν ἐνδείκνυται βεβαιότητα. καὶ ὑμεῖς οὖν ὑπὲρ ὧν ἐγράψαμεν, διασκέψασθε, πότερον ὑμῶν καὶ τὰς ἄλλας ὑπουργίας δι᾽ ἀνάγκην ἀπάσας ἢ δι᾽ εὔνοιαν χρὴ δέχεσθαι. πίστις γὰρ αὐτάρκης τῆς βεβαιότητος ἀεὶ φαίνεται, τὸ διηνεκῶς ὑμῶν εἰς τὰς χρείας ἕτοιμον.

Καύνιοι πρὸς ταῦτα. λβ

Πίστις εὐνοίας, οὐ τὸ συνεχῶς ὑπουργεῖν·

exules e Lycia abigere, ſed benigne, quibus illos donare velis, indicare.

Brutus Cois. 29

QVI pro confœderatione miſſi ſunt a vobis, ii mihi renunciarunt, naues modo a vobis parari. Si quidem pro tempore paratis, ad quid vtiles ſint huiuſmodi apparatus, non video. Ea apparatio quæ minime in tempore fit, non plus conducit quam inapparatio, quæ penitus inutilis exiſtit.

Coi Bruto. 30

QVOD tempore belli prius apparatus fieri oportet, quam belli vſus veniat, cognoſcimus. quam rem confœderatis non eſt facile cognoſcere, niſi multo prius ſibi denuntietur. Verum enim ipſos apparatus, licet tardos, non tamen exiſtimes fore inutiles. quippe ſi in tempore non aderunt; poterunt in futurum ſeruari.

Brutus Cauniis. 31

SVBDITORVM obſequia, blanditiarum plurimum ac timoris primo aſpectu participia ſunt: ſed quibus ſcribimus, cum prompte parent, hi conſtantiam & firmitudinem oſtendunt. Vos itaque, de quibus ſcripſimus, videte ac conſiderate, vtrum alia obſequia per vim omnia, an per beneuolentiam vos efficere oporteat. Quanquam ſpes conſtantiæ veſtræ mihi ſatis oſtendit, vos ad vſus noſtros perpetuo fore paratos.

Caunij Bruto. 32

FIDES quidem, beneuolētiæ, & nō perpetui

(τοῦτο γὰρ μόνης ἰσχύος ἔργον) ἀλλὰ τὸ μὴ ὀκνεῖν, ἐν οἷς ἄν τις δυνατὸς ᾖ καιροῖς. ἡμεῖς δ᾽ εἰ ἐμέλλομεν ἐκ τῶν ἐλλειμμάτων τὴν παλαιὰν σπουδὴν ἀπιστεῖσθαι, μάτην ἂν ἡγησαίμεθα καὶ τὰ πρότερα μεμοχθηκέναι. οὐδὲ γὰρ εἰκὸς πότε ἡμᾶς πεπλάσθαι τὴν πρός σε φιλίαν. ἣν φόβος μὲν καὶ ἀποδοῦσαν πάντως ἂν ἐκολάκευσε· κολακεία δὲ καὶ παροῦσαν ἂν διεψεύσατο.

Βροῦτος Δαμᾷ. λγ

Ὅπλων καὶ χρημάτων χρεία· ἢ πέμπε, ἢ ἀποφαίνου.

Δαμᾶς Βρούτῳ. λδ

Εὐπορούντων ἔργον, τὸ πέμψαι· πενωμένων δὲ τὸ ἀποφαίνεσθαι.

Βροῦτος Κυζικηνοῖς. λε

Τὰ ἀπὸ Βιθυνίας ὅπλα παραπέμψατε μέχρις Ἑλλησπόντου ἢ κατὰ γῆν ἐπιθέμενοι ἢ κατὰ θάλατταν. αἴσθοισθε δ᾽ ἂν αὐτοὶ [μάλιστα] τῆς ῥάονος αὐτῶν κομιδῆς. εἰ μέντοι βραδύτερον ἢ δεῖ ἡμῖν ἔλθοι, ὡς ἂν εἰ καὶ παράπαν φθαρείη, ἢ καὶ ὑπὸ πολεμίοις γένηται, ὑφ᾽ ὑμῶν ἠδικῆσθαι δόξομεν.

Κυζικηνοὶ Βρούτῳ. λϛ

Παραπέμψαι τὰ ὅπλα, καὶ κατὰ γῆν, διὰ τοὺς πολεμίους, καὶ κατὰ θάλατταν, διὰ τοὺς χειμῶνας, χαλεπόν· μάλιστα σοῦ τὰ ἐναντιώτατα συνάψαντος, τάχος καὶ ἀσφάλειαν. ὅμως δὲ σπουδῆς οὐδεμιᾶς λελειψόμεθα, ἐὰν τὰ ἐκ τῆς τύχης συμβησόμενα, μὴ τοῖς ἀόκνως ὑπηρετήσουσι προστεθῇ.

Βροῦτος Κυζικηνοῖς. λζ

Ἐκομίσθη τὰ ὅπλα καὶ εἰς ὃν ἐβουλόμεθα καιρόν. τῆς οὖν λειτουργίας ταύτης, ἐν δέοντι γινομένης, ἀντιδίδομεν ὑμῖν τὴν Προικόνησον σὺν ταῖς ἐν αὐτῇ λιθουργίαις.

Κυζικηνοὶ Βρούτῳ. λη

Οὔτε κέρδους ἐλπίδι ἐσπουδάσαμεν ἀποστεῖλαι, οὔτε εἰς τὰ λοιπὰ ὀκνηρῶς ἐμέλλομεν ἕξειν, ἐπαινεθέντες ἀμισθί. ὅμως ἀξιούμενοι δωρεᾶς, ἡδόμεθα τῇ σῇ μαρτυρίᾳ πλέον ἢ ταῖς Προικονησίων λατομίαις.

Βροῦτος Κυζικηνοῖς. λθ

Οἱ πρέσβεις ὑμῶν συνέτυχόν μοι ἀπιόντι ἐπὶ τὸν πόλεμον, καὶ παρεῖσθαι τῆς συμμαχίας ἱκέτευον, ἀσθένειαν αἰτιώμενοι, καὶ τὸ ἀπορεῖν τὰ κοινά. δίκαιον μὲν οὖν ἦν, πλησίον ἤδη τῆς χρείας οὕτως ἐπειγούσης, καὶ εἰ πρότερον οὐκ ἔδοτε, κἂν νῦν ἐπιπέμψαι. πλέον γὰρ ἀνετίμα τὴν λειτουργίαν ὑμῶν ὁ καιρός. ἐπειδὴ δὲ ἐοίκατε τὰ κακίω τοῦ πολέμου προλαβεῖν ἐλπίδι, τῇ μὲν ἀσθενείᾳ ὑμῶν, ἣν αἰτιᾶσθε, ἥδομαι· (τοὐναντίον γὰρ ἠχθέσθην ἄν, ἀκούων ἰσχύειν ὑμᾶς κακοὺς ὄντας) τοὺς δὲ ἄνδρας ὑμῶν, συμμάχους μεν οὐκέτι, ὑπουργοὺς δὲ καὶ ἄκοντας ἕξω. λέληθε δὲ ὑμᾶς οὐδαμῶς ὡς δεινον τὸ ἐκ τοῦ πολέμου μετασχεῖν νίκης, εἰ γένοιτο, τοὺς τὸ ἐφ' ἑαυτοῖς εἰς πᾶσαν ἡμᾶς ἀσθένειαν προδόντας.

Κυζικηνοὶ Βρούτῳ. μ

Τὸ σπουδαῖον ἡμῶν, οὐκ ἐξ ὧν πολλάκις

ὑπουργή-

Brutus Cyzicenis. 37

ARMA quo tempore voluimus nobis delata fuerunt. Pro huiuſmodi igitur obſequio, mihi in tempore præſtito, inſulam Proconeſiam cum latomiis quæ in ea ſunt, vobis elargimur.

Cyziceni Bruto. 38

NON ſpe quæſtus ad ea quæ miſimus, ſtudioſi fuimus: Nec aliis in rebus deſides fore putamus, non precio ſed tua ſolum commendatione contenti. Tamen ſi largitione tibi digni videmur, magis lætamur teſtimonio tuo quam latomiis Proconeſiorum.

Brutus Cyzicenis. 39

ORATORES veſtri me in bellum euntem ſunt conſecuti, atq; orantes vt auxilia vobis remitterem, impotentiam culparunt, ac reipublicę indigentiam: verum licet iuri proxima ſit neceſſitas incumbens, tamen cum antea non miſeritis, nunc indilate ac ſine mora mittatis: quoniam obſequium veſtrum nunc tempus magis deſiderat. & quia ſpem de bello deteriorem percipere videmini, ad impotentiam decurritis. Quam rem ipſe audiens lætor: & econtra triſtarer, ſi audirem eos qui probi nõ ſunt, quandam habere potentiam. Itaque viros non ampliusſocios, ſed inuitos me video habiturum. At vos non lateat, quod ſi contigerit in bello victoria potiri, graue erit illis qui ſe impotentes, ne forent participes belli, ficte oſtenderunt.

Cyziceni Bruto. 40

STVDIVM erga te noſtrum nõ ſolum ex his

quæ tibi ſubminiſtrauimus, ſed tuorũ erga nos munerum teſtimonio comprobatum, ſatis fidei habere putamus. Et quoniam mortalium votis non ſemper tempora reſpondent, neceſſe eſt vt in partem inimicitiæ impotentia annumeretur: quæ vna, vt videre licet, magnanimitati longe aduerſatur. Verum enim, quemadmodum qui ſedulo obſequuntur, in pretio ſunt habendi: ſic qui ex impotentia obſequi nequeunt, indigni venia exiſtimari non debent. Sane tu putas nos de impotentia ficte loqui, quaſi exiſtimans nos non tantum egere quantum egemus, cum viros non ſocios ſed miniſtros inuitos te habiturum ſcribis. Sed de verbis non diſſeramus, & huiuſmodi valere potius ſinamus. Cæterum ſi ſpem belli abiicimus, quare in mittendis oratoribus tibi obſecuti ſumus? Nunc vero optima tibi optantes, ac etiam per Iouem expectantes, ſi de victoria, vt hoſtes, erimus eiecti, lætitiæ tamen, ceu amici, erimus participes.

Brutus Smyrnæis. 41

PROMPTITVDO ad parendum, cõtinua quidẽ exiſtens, firmitudinẽ ſubditorũ erga præſides oſtẽdit. Verũ qui obſequi in tẽpore deficiũt, quo potiſſime opus eſt, hi impotentiã, & non eorum ſentẽtiã accuſant. Inſtate itaq; nobis adimplere quæ ſcripſimus ad bellũ opportuna. Qua in re ſi vos minus quã probos oſtendetis, putetis vobis nõ profuturã, quę antea profuit, excuſationem. Quippe nemo putare debet ſe æqua conſecuturũ, quũ ipſe non æquus, nec idem continuo ſit.

Smyrnæi Bruto. 42

CONTINVO poſſe obſequi, opus eſt votorũ: at

ὑπουργήσαμεν μόνον, ἀλλὰ καὶ ταῖς παρὰ σοῦ δωρεαῖς μαρτυρηθὲν, ἐδόκει πιστεύεσθαι. ἐπεὶ δὲ τοῖς κατὰ προαίρεσιν οὐχ ἅπαντες ὁμονοοῦσιν οἱ καιροὶ, τί δεῖ μέρος ἔχθρας ἀριθμῆσαι τὴν ποτὲ ἀσθένειαν; πᾶν γὰρ ἂν τοὐναντίον, μιᾶς ὑποληπτέον μεγαλοψυχίας, τὸ πολυωρεῖν τοὺς ὀρθῶς διακονήσαντας, καὶ συγγνώμην ὑποτιμήσει χαρίζεσθαι. σὺ δὲ καὶ προσεφήδεσθαι τῆς ἀδυναμίας ἔφης ἡμῖν· ὥσπερ οὐχὶ σοὶ ἐλλείπειν μέλλοντος ὅσον ἂν ἡμῖν ἐνδέῃ. τοὺς μὲν οὖν ἄνδρας, εἴτε συμμάχους, εἴτε ὑπουργοὺς θέλεις (οὐ διοισόμεθα γὰρ περὶ τῶν ὀνομάτων) ἄπαγε· ἡμεῖς δὲ εἰ ἀπεγνώκειμεν [σοῦ] τὰς εἰς τὸν πόλεμον ἐλπίδας, οὐκ ἂν ἐθεραπεύομεν αὐτὰς ἐπιπρεσβευόμενοι. νῦν δὲ τὰ βέλτιστα εὐχόμενοι περὶ σοῦ, καὶ νὴ Δία προσδοκῶντες, εἰ καὶ τῶν ἐπινικίων ἀπελαθησόμεθα, ὡς ἐχθροὶ, τῆς γοῦν χαρᾶς μεθέξομεν, ὡς φίλοι.

Βροῦτος Σμυρναίοις. μα

Τὸ πρόθυμον τῶν ὑπηκόων, διηνεκὲς μὲν ὂν, βεβαιότητα δηλοῖ πρὸς τοὺς ἡγεμόνας· ἐλλεῖπον δὲ, καὶ τὸ ὅτε ἑτοίμως ὑπουργεῖ χρόνον, δι' ἀσθένειαν ἐλέγχεται τὴν ἑαυτοῦ μᾶλλον ἢ γνώμην ὑπουργεῖν. σπουδάσατε οὖν ἐκπληρῶσαι ὅσα [αἰ] ὑμῖν ἐπέσταλα πρὸς τὸν πόλεμον· ὡς, εἰ νῦν κακοὶ φανεῖσθε, μηδ' ἣν πρόσθεν ἐπορίσασθε μαρτυρίαν, ἔτι οἰσόμενοι. οὐ γὰρ χρὴ δοκεῖν ἕξειν τὰ ἴσα, μὴ ὁμοίους ἀεὶ φανέντας.

Σμυρναῖοι πρὸς ταῦτα. μβ

Εὐχῆς ἔργον, τὸ δύνασθαι διηνεκῶς. καιροῦ δὲ,

τὸ ἐνίοτε μὴ ἀρκεῖν. τὰς δ' ὑπουργίας οὐ μόνον αἱ ἀσθένειαι τῶν κελευσθέντων, ἀλλὰ καὶ ἡ συνέχεια τῶν ἐπιταγῶν ἐλλιπεῖς ποιεῖ. ἡμεῖς δ' εἰ καὶ πάλαι διὰ φόβον ἐλειτουργοῦμεν, οὐδ' ἂν νῦν ἐτολμῶμεν ἀρνεῖσθαι. ἀλλὰ πᾶν τοὐναντίον ἢ δοκεῖ συμβέβηκεν. ἐσπούδασε μὲν γὰρ ἡ γνώμη τότε, ὑποτιμᾶται δὲ νῦν ἡ ἀσθένεια. ὥστε ἄτοπον εἰ τοῖς ἐλλείμμασιν αἱ ὑπουργίαι διαβληθήσονται μᾶλλον ἢ ταῖς ὑπουργίαις παρηγορηθήσεται τὸ ἐλλεῖπον.

Βροῦτος Μυρεῦσιν. μγ

Ξάνθιοι ἁλόντες ἐλεεῖσθαι ὑφ' ἡμῶν ἱκέτευον· ἦν δ', οἶμαι, χαλεπὸν, τοὺς τῆς ἐλπίδος τοῦ πολέμου κοινωνοῦντας, φεύγειν τὰ πάθη, καὶ τὴν ἐκ τῆς νίκης ἡδονὴν θηρωμένους, ἴσῃ χρῆσθαι τῇ διαμαρτίᾳ πρὸς τὸ ἄλυπον. καὶ τούτους οὖν, ἐπιτηδείους παντελοῦς ἀπωλείας ἐθέμεθα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀποκηρύττομεν, εἰ μὴ εὐθέως ἡμᾶς δέχοιντο, μηδενὶ τὴν ἡμετέραν γνώμην ἐπιεικεστέραν τῆς ἐκείνων τύχης ἔσεσθαι.

Μυρεῖς πρὸς ταῦτα. μδ

Οὐδὲ Ξανθίους μὲν ἔδει σωτηρίας ἀποτυχεῖν, ἧς τάχα ἂν καὶ αὐτοὶ μετέδωκαν τοῖς ἐναντίοις, εἰ ἐκράτησαν. ὡς γὰρ ἡ τοῦ νικᾶν ἴση τοὺς πολεμοῦντας ἐλπὶς ἐξαίρει, οὕτω καὶ τὸ τῆς ἥττης πάθος εἰς κοινὸν ἔλεον ἔρχεται, διὰ τὸ ἀνθρώπινον. καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς δὲ παραστατικὴν εὐνοίας ἴσθι τὴν χρηστότητα. ἀπειλὴ μὲν γὰρ ἔχθραν ποιεῖ καὶ πρὸς τὰ οἰκεῖα, διὰ τὴν ἐκ τῶν φόβων ἀπόγνωσιν. ἐλπὶς

ipſius eſt inopiæ,quandoq; non ſufficere ad obſequendũ.Defectus ſane obſequendi, non modo inſtabilitas iubentium efficit, verum etiam frequentatio tributorum. Nos ſi in reliquis timore paruiſſemus,id nunc negare non auderemus. Verum nobis econtra euenit quam ſuſpicati ſumus. Nam cum voluntas ſtudioſa fuerit, de impotentia non adhibetur fides. Quare abſurdum eſt,quod tributa magis debeant obeſſe, quam obſequia prodeſſe.

Brutus Smyrnæis. 43

XANTHII cum captiuarentur,ſibi miſereri nobis ſupplicarunt. Sed erat, vt arbitror, valde difficile,eos qui ſpei erant participes,poſſe effugere ſpei effectum: & ex victoria voluptatem venantes,æquo errore verſari,vt extra oppoſito non contriſtarentur. Hos itaque omni perditione dignos fore iudicauimus: atque aliis publica voce præconis notum fecimus, quod niſi ſtatim nos receperint, me nemini amiciorem futurum,quam fuiſſe Xanthiorum fortunis reperierint.

Smyrnæi Bruto. 44

NEQVE Xanthiis præſtare ſalutem decuit, quã ipſi fortaſſe aduerſariis tradiderũt, aut certe corroborauerunt.Nã quemadmodũ victoria ſpẽ belli omnẽ capit, ſic profligationis affectus in cõmunẽ miſericordiam ex humanitate deuenit.Et ſcire licet,quod clemẽtia eos præparat ad beneuolentiã,qui ex profligatione reliqui ſunt. Quippe minitatio odium parit,atq; mortales in deſperationẽ ex timore ſæpius adducit. Verum miſeri-

miſericordia eoſdem ex odio item ad beneuolentiam trahit.

Brutus Myrenſibus. 45

SVPPETIÆ veſtræ iam victoria potitis aduenerunt. Ac melius quidem eſt, ſerius aduéniſſe, quam ne aduenisſe quidem: ſed nihilo magis operam nobis in bello nauatis. Nam quæ ſerius quam par eſt, in bello fiunt, non minus inutilia ſunt quam ſi non fierent.

Myrenſes Bruto. 46

GRATVLATI ſumus tibi victoria potito priuſquam noſtrę ſuppetię (licet a nobis quam celerrime potuimus) miſſæ, adueniſſent. Ad beneuolentiam tamen quod attinet, ne nos quidem inutiles venimus. Neque enim id quod, ſi vni occaſioni defuerit, ad reliquas paratum eſt, eodem habendum eſt loco ac ſi omnino non veniſſet.

Brutus Mileſiis. 47

VRBI veſtræ venia minime dãda eſt, ſi quidẽ pecuniis ac militib. indiget. Quippe in tãto populo aduertere debuit ne ad inopiam deueniretur, & ne viros ſteriles tam ingeneroſe haberet. Nec dicere cõuenit, Fortuna nõ indigemus, ſed ſalubri conſilio redarguimur. Quod ſi in iis q̃ ad virtutem ſpectãt nihil exercetis, nec paratis quę ꝑtineãt ad potentiã, palã eſt quod immerito ciuitas appellatur.

Mileſii Bruto. 48

TVRPE eſt quidẽ pecunia & militib. indigere, nõ illis qui nõ ſua culpa in neceſſitate cõſtituti ſũt, ſed multo magis culpa illorum qui procul a domo opuleſcũt. Indigẽtia noſtra eſt, ꝙ ad ſupplẽdũ nõ ſufficimus quę continuo poſtulamur. Verum

ἢ καὶ τοὺς διαφόρους εἰς εὔνοιαν πεπιστευμένην ἤδη προσάγεται.

Βροῦτος Μυρεῦσι. με

Ἡ συμμαχία ὑμῶν ἧκεν ἤδη νενικηκόσιν ἡμῖν. τοῦ μὲν οὖν μηδ᾽ ὅλως τὸ βράδιον ἀφικέσθαι, ἄμεινον· πρὸς μέντοι τὴν τοῦ πολέμου ὑπουργίαν ὁμοίως ἐστὲ ἄχρηστοι. ἡ γὰρ ἐν πολέμῳ βραδυτὴς ἴσον ἔχει τῷ μηδ᾽ ὅλως γινομένῳ τὸ ἄπρακτον.

Μυρεῖς πρὸς ταῦτα. μϛ

Συνήσθημέν σοι τὸν πόλεμον νικήσαντι, θᾶττον ἢ τὴν παρ᾽ ἡμῶν συμμαχίαν, καίπερ μετὰ σπουδῆς ἐκπεμφθεῖσαν, παραγενέσθαι. πρὸς μέντοι τὴν εὔνοιαν οὐδὲ ἡμεῖς ἄπρακτοι ἤλθομεν. οὐδὲ γὰρ ἴσον τῷ μηδ᾽ ὅλως κινηθέντι, τὸ κἂν ἑνὸς ὑστερήσῃ, πρὸς τὰ λοιπὰ ἕτοιμον.

Βροῦτος Μιλησίοις. μζ

Οὔτε χρημάτων πένεσθαι πόλει συγγνωστόν· (ἐκ πολλοῦ γὰρ ὀφείλει φυλάττεσθαι τὸ ἄπορον) τὸ δὲ ἐν τοσούτῳ πλήθει μηδ᾽ ἄνδρας ὑμᾶς ἔχειν γενναίως ἀγωνιουμένους, παντελῶς ἴστε οὐ τύχης ἐνδεεῖς, ἀλλὰ τῆς σωτηρίου γνώμης ἐλεγχόμενοι. εἰ δὲ μήτε τὰ εἰς ἀρετὴν ἀσκεῖτε, μήτε ὅσα πρὸς ἰσχὺν παρασκευάζεσθε, ἀδίκως ἴστε πόλις λεγόμενοι.

Μιλήσιοι πρὸς ταῦτα. μη

Καὶ χρημάτων καὶ στρατιωτῶν ἐνδεεῖν αἰσχρὸν, οὐ τοῖς μὴ ἐν ἰδίᾳ καθεστῶσι χρείᾳ, πολὺ δὲ μᾶλλον τοῖς, εἰ καὶ οἴκοθεν εὐποροῖεν, διὰ γοῦν τὸ μὴ ἐπαρκεῖν, ἄλλων προσδεομένοις. ἡμεῖς δὲ καὶ γνώμης

ἕνεκα,

ἕνεκα, καὶ τῆς εἰς τὸ δεῦρο τύχης, ἀρκοῦμεν πόλις εἶναι, μέχρι τοῦ, εἰ καὶ μὴ ἑτέροις ἐπαρκεῖν, ἀλλ' οὖν μηδὲ τῶν πέλας χρήζειν.

Βροῦτος Μιλησίοις. μθ

Εἰ μὲν ἔστιν ὑμῖν ὅπλα ἐν κοινῷ, μὴ χρώμενοι τούτοις, ἁμαρτάνετε. μία γὰρ ἰσχὺς ὅπλων, τὸ χρῆσθαι. εἰ δὲ καὶ τῆς κατασκευῆς αὐτῶν ἀμελεῖτε, μεμφθέντες ἂν εἰ καὶ ἔχοντες μὴ ἐχρῆσθε, πόσῳ μεμπτότεροι μηδὲ ἔχοντες;

Μιλήσιοι πρὸς ταῦτα. ν

Οὐ τὰ ὅπλα ἰσχὺς ἀνδρῶν, ἀλλὰ τῶν ὅπλων οἱ ἄνδρες. ἐκεῖνα μὲν γὰρ δίχα τῶνδε ἄπρακτα, οἱ δὲ καὶ πορίσαι αὐτὰ καὶ χρήσασθαι αὐτοῖς δύνανται. οὔτε οὖν εἰ ἄπεστιν ὅπλα, ἐνδεῖ τοῖς πορίσαι αὐτὰ δυναμένοις, οὔτε χρήσιμα τυγχάνει τοῖς, κἂν ἔχωσι, χρῆσθαι μὴ δυναμένοις.

Βροῦτος Τραλλιανοῖς. να

Εἰ μὲν ἐν τῇ ὑμετέρᾳ στρατοπεδεύειν Δολοβέλλαν ἀνεχόμενοι, οἴεσθε μηδὲν ἀδικεῖν με, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖτε· εἰ δὲ νομίζετε ὧν αὐτοὺς πολεμίους ἀφελώμεθα, τούτων ὑμῖν ὡς ὄντων οἰκείων παραχωρήσειν αὐτίκα, πλανᾶσθαι μοι δοκεῖτε. ἢ εἴργετε οὖν αὐτὸν τῆς σφετέρας, ἢ ὅλως μηδ' ὑφ' ἡμῶν ἀδικεῖσθαι φάσκετε, ὧν ἂν ἔχειν αὐτοὶ Δολοβέλλαν ἀφελόμενοι, ἀλλὰ μὴ ὑμῖν παραχωρεῖν ἀξιῶμεν.

Τραλλιανοὶ πρὸς ταῦτα. νβ

Καὶ Δολοβέλλας ἐν τῇ ἡμετέρᾳ στρατοπεδεύει, καὶ πᾶς ὁ μετ' ἐκεῖνον βιαζόμενος, ἴσω μὴ ἔξων

αὐτὴν

Verum conſilio ac fortunis ſumus nobis domi ſatis, vt ciuitas appellemur. Quod ſi procul amicis non ſufficimus, domi tamen haud indigemus.

Brutus Mileſiis. 49

SI vobis in communi arma exiſtunt, ac illis non vtimini, meo iudicio longe erratis, cum omnis vis armorum in vſu conſiſtat. Nec minus peccatis, ſi non habentes ea comparare negligitis. Quippe ſi qui habent, & non vtuntur, valde ſunt damnandi: multo maiori, qui non habent, crimine ſunt digni.

Mileſij Bruto. 50

NON arma ſunt vires hominum, ſed armorum ipſi viri. illa enim ſine viris nihil valent: at viri arma parare ac illis vti poſſunt. Non ergo vtilia ſunt iis qui parare nequeunt, ſi deſint: nec illis qui licet habeant, iis tamen vti neſciunt.

Brutus Trallianis. 51

QVOD Dolabellam in agris veſtris cum exercitu manere permittitis, ſi facere mihi iniuriam minus exiſtimatis, non recte ſentitis. Verum enim ſi exiſtimatis, & ſtatim vti hoſtem inde abire non cogitis, eum quem pro hoſte a nobis expulſum ſcitis, errare longe videmini, Vel igitur eum abire compellatis, vel facere nobis iniuriam fateamini. Quod ſi eum non expellitis, videte ne ſimul cum eo vos abire cogamini.

Tralliani Bruto. 52

QVOD Dolabella in agros noſtros ſe receperit, & reipublicæ noſtrę vim quãpiã intulerit, nõ

tamen

tamẽ ea omnino potitur. Nos vero ducẽ Romanorũ, quibus ſocii & amici, & ſub quorũ dominio ſumus, non expelleremus, niſi in belli præmiũ vellemus patriã exponere noſtrã. At ſi quis nobis inuitis vim aliquam inferret, opere oſtẽderemus, Dolabellam non niſi nobis volẽtibus, intra loca noſtra caſtrametari.

Brutus Trallianis. 53

SCRIPSIMVS vobis tempore ſuperiore, quod permittentes Dolabellam intra loca veſtra caſtrametari, multum ac nimium erratis: atque idem vobis in præſentia ſignificamus. Nam ſi illum, ceu amicum, vti in re ſua, ſtare permittitis, aduerſus vos hæc ſibi conceditis: & cum belli fortunæ participes ſecum ſitis, hoſtes nobis non inuitos eſſe oſtenditis.

Tralliani Bruto. 54

DE Dolabella ſupra tibi ſatis ſignificauimus: nunc inſuper notum facimus quod non locis ceu ſuis metatur. Illa enim noſtra ſunt: neque ſi quis illa loca ſibi tradere velit, non niſi inuiti coactique aſſentiremur habere. Quod ſi videmur belli fortuna ſecum participare, conſultius eſſe credimus, cito opponere ſe illis qui humilioribus dominantur, quam virum ſocium a viribus vrgere, ac ſe vltro Romanis hoſtes oſtendere.

Brutus Trallianis. 55

NVNCIATVM mihi eſt quod Menodorus ciuis veſter, Dolabellæ inimico meo hoſpes & amicus

αὐτοῦ δορύκτητον. οὐ γὰρ εἰ στρατηγῷ Ρωμαίων συμμαχοῦντες, μὴ ἐξείργομεν τῆς ἑαυτῶν, ἤδη [ἂν] καὶ τοῖς πρὸς ἐκεῖνον διαφερομένοις ἆθλον αὐτὴν τοῦ πολέμου κατηγγείλαμεν· ἀλλ' ὃς ἂν ἀκόντων ἡμῶν εἰσβιάζηται, δείξομεν ἔργῳ, [τὸ] καὶ Δολοβέλλαν μὴ ἂν ἄλλως εἰ μὴ ἑκόντων στρατοπεδεύεσθαι.

Βροῦτος Τραλλιανοῖς. νγ

Καὶ πρόσθεν ὑμῖν ἐπέστειλα ὅτι ἀμαρτάνετε, Δολοβέλλαν ἐν τῇ ὑμετέρᾳ στρατοπεδεύειν περιορῶντες· καὶ τὸ παρὸν ἴστε, εἰ μὲν ὡς οἰκείας αὐτῷ παραχωρεῖτε, οὐδ' ἂν εἰ [καὶ] πρὸς ἡμῶν ἀφαιρεθείητε ὧν ἐκείνῳ ὡς ἀλλοτρίων ἐξέστητε, ἡμῖν ὡς ἰδίων ἀντιποιησόμενοι· εἰ δὲ ὡς φίλῳ ἐν τῇ ὑμετέρᾳ στρατοπεδεύειν δίδοτε, κοινωνεῖν αὐτῷ τῆς τοῦ πολέμου τύχης δεξάμενοι, οὐδὲ ἡμῖν ἀκούσιοι πολέμιοι φανεῖσθε.

Τραλλιανοὶ πρὸς ταῦτα. νδ

Ἐδηλώσαμέν σοι καὶ πρότερον περὶ Δολοβέλλα· καὶ νῦν ἴσθι, ὅτι οὔτε ἐν ἰδίᾳ στρατοπεδεύει γῇ (ἔστι γὰρ ἡμετέρα) οὔτε εἴ τις αὐτὴν ἀφέλοιτο ἄλλος, συγχωρήσομεν ἀκόντων ἔχειν, ὅτι τὰ παρ' ἡμῶν ἐπιτραπέντα βιάσαιτο. εἰ δὲ δοκοῦμεν τὸ ἐπὶ τῷ πολέμῳ τύχης αὐτῷ κοινωνεῖν, αἱρετώτερον ἄρχουσι χειρῶν ἀντιπρᾶξαι, ἢ σύμμαχον ἄνδρα ἐξείργοντας, ἀκουσίως Ρωμαίοις ἐχθροὺς φανῆναι.

Βροῦτος τοῖς αὐτοῖς. νε

Ἠγγέλθη μοι Μηνόδωρον, ὑμέτερον πολίτην, ξένον καὶ φίλον Δολοβέλλα τῷ ἡμετέρῳ πολεμίῳ.

καὶ πρότερον ὑμᾶς μὴ εἴργειν αὐτὸν, καὶ ἐν τῇ ὑμετέρᾳ στρατοπεδεύειν πεῖσαι· καὶ νῦν ὅπως καὶ αὐτὸν καὶ τὴν στρατιὰν αὐτοῦ τῇ πόλει δέξησθε συμβουλεύειν. ἐγὼ δὲ, ὡς μὲν οὐδὲν ὀνήσει Δολοβέλλαν, εἰ καὶ ταῦτα καὶ ἔτι πλείω προσαχθείητε τούτων ποιῆσαι ὑπὸ Μηνοδώρου, ἢ καὶ εἴ τις ἄλλος πείσειεν, οὐκ ἀγνοῶ· οὐδὲ μὴν οὔτε Μηνόδωρον ἡ Δολοβέλλα φιλία καὶ ξενία. οὐ μὴν ἀλλ' οὐχ ὅπως κολάσαιμι τινὰς σκοπῶν, ἐφεδρεύειν οἶμαι τοῖς ἑνὸς ἑκάστου ἁμαρτήμασιν. ἵνα μέντοι μηδὲν κολάσεως ἄξιον ἁμαρτεῖν ἀναγκασθῆτε, καὶ νῦν κελεύω ὑμᾶς Μηνόδωρον φυγαδεῦσαι τῆς πατρίδος, τοῦ ἰδίου λυσιτελοῦς ἕνεκα· (εἴ γέ τι λυσιτελεῖν ἔμελλεν αὐτῷ τὴν πατρίδα πωλοῦντι) Δολοβέλλαν δὲ μήτε τῇ πόλει δεδέχθαι, τῆς τε γῆς ἐξελάσαι· βιαζόμενον δὲ, ὅπλοις ἀμύνεσθαι· ἢ ἀπειθοῦντας, οὐχ ὑπὸ Μηνοδώρου ταῦθ' ὑμᾶς οἰήσομαι παραχθέντας πεισθῆναι, ἀλλ' αὐτοὺς Μηνοδώρῳ ταύτην ἀφορμὴν δοῦναι ἐθελοντάς.

Τραλλιανοὶ πρὸς ταῦτα. νϛ

Οὐ Μηνόδωρος ὑποδέξασθαι τῇ πόλει Δολοβέλλαν καὶ τὴν στρατιὰν αὐτοῦ προηγάγετο ἡμᾶς, ὥσπερ οὐδὲ πάλαι στρατοπεδεύοντα περιορᾶν ἔπεισεν. ἀλλ' οὐδὲ εἰ ταῦτα ἐπέπρακτο, ἡγούμεθα δοκεῖν αὐτὸν Μηνοδώρῳ τοιαύτης εὐβουλίας ἀφορμὴν παρεσχῆσθαι. τάχιον γὰρ τὴν πρὸς Ρωμαίους ὁμολογήσαιμεν συμμαχίαν ἡμεῖς, ἢ σὺ τοῖς παρ' ἡμῶν τὴν Δολοβέλλα ξενίαν ἐπιβαλεῖς. οἷς εἰ καὶ

μηδὲν

& amicus exiſtens, effecerit vt intra loca veſtra caſtrametans, inde abire non vrgeretur: & nunc quærit vt intra vrbem cum exercitu recipiatur. Quod Dolabellæ prodeſſe ipſe vel quiuis alius operatus ſit, id mihi moleſtum non eſt: nec animaduertendos cuiuſpiam errores hactenus exiſtimo, conſiderata amicitia ac hoſpitalitate eorum. Sed ne in ipſum antea aliquid animaduerſionis dignum perpetretis, Menodorum e ciuitate in exilium eiiciatis, veſtro commodo & vtilitati proſpicientes: ex quo ipſe patriam vendendo, ſuum duntaxat commodum quæritat. Neque Dolabellam quoquo pacto recipiatis, ſed a finibus veſtris expellatis. quod ſi reſiſteret, vi & armis cogatis. Quippe ſi non parebitis, non mediocri opera vos Dolabellam recepiſſe, ſed Menodorum veſtro ſuaſu huiuſmodi res aggredi auſum fuiſſe putabo.

Tralliani Bruto. 16

NEC Menodorus nos impulit vt Dolabella cum exercitu reciperetur: nec antea cum copiis acceſſit, vt ſperneretur. Atque nos valde lætamur tibi videri quod non conſilio noſtro Menodorus quidpiam agitet. Sane nos cum Romanis in amicitia eſſe, quampri-mum faſſi ſumus, Verum de Dolabellæ hoſpitalitate ciui noſtro ſuccenſes: & ob hoc, vt e patria abiiciatur iubes. Verum armis & exilio vtinam opus minime foret: & maxime, quia Menodorus Dolabellæ adhæſit, non vt patriam venderet, tum principatum ſibi caperet: ſed abſurdum putauit, opportunis commodis non aſſiſtere amico. Tu vero, ſi præclarum eſſe exiſtimas, ſicut certe eſt, non quærere vlciſci errores, multo præclarius fore putabis, non temere eſſe credendum, ſed in ſingulis iudicium & examen eſſe adhibendum. Quod ſi diligenter effeceris, videbis non, quibus debes, te eſſe infeſtum: ſed illos criminari in quos inimice te geris.

Brutus Trallianis. 57

QVAS pecunias Dolabella dimiſit Menodoro, hoſpiti & amico ſuo, & ſi quæ etiam aliæ apud eius liberos depoſitæ ſunt, vel apud eos qui poſt Menodori fugam eius bona acceperunt, ad me ſtatim mittere curetis. Quod ſi offeretis coram mihi, habere ipſos cum liberis ſimul & vxoribus mihi deſtinetis. Quippe non conuenit, clementiam meam illis prodeſſe in futurum, qui cum hoſtium meorum amici & hoſpites fuerint, nullam hactenus pœnam dederint.

Tralliani Bruto. 58

QVOD Dolabella ſumptuoſiſſimis belli tēporibus pecunias cōgregauerit, aut depoſitū fecerit, minime eſt veriſimile: neq; Menodorus e patria

μηδὲν, ὡς λέγεις, ὄφελος οἴσεται ἡ πρὸς ἀλλήλους ὁμόνοια. μέγα γοῦν περιεγένετο αὐτὸ ἐκ τῆς πίστεως ἀσυνείδητον. ὅπλων μέν τοι καὶ φυγαδείας οὐδέν τι τοῖς πράγμασι προσδεῖ. Μηνόδωρος γὰρ συναπῆρε Δολοβέλλᾳ μὰ Δί' οὐχ ὡς τι πράσσειν τὴν πατρίδα κεκωλυμένος, ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν οὐδὲν νομίζων ἀδίκημα, τῷ φίλῳ συγκατακτᾶσθαι τὰ ἐπιτήδεια. σὺ δ' εἰ καλὸν ὑπολαμβάνεις, ὥσπερ καὶ ἔστι καλὸν, τὸ μὴ περιμένειν ποτὲ ἁμαρτάνοντας ἀμύνεσθαι, πολλῷ μᾶλλον οἰήθητι δεῖν μὴ προεξανίστασθαι τῶν διαβολῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῷ συμβησομένῳ τὴν κρίσιν τηρεῖν, ἐπεὶ δόξεις, οὐκ ἐφ' οἷς ἂν μέμψῃ τοῖς πέλας, δυσμενῶς διατίθεσθαι· πρὸς οὓς δ' ἂν ἔχθραν ἔχῃς, αἰτίας τούτοις ἐπιφέρειν.

Βροῦτος τοῖς αὐτοῖς. νζ

Χρήματα ὅσα Δολοβέλλας κατέθετο παρὰ Μηνοδώρῳ τῷ ἑαυτοῦ ξένῳ, εἴτε τινὰς ἄλλας παρακαταθήκας παρὰ τῶν τέκνων αὐτοῦ κομισάμενοι, τῶν διαδεξαμένων αὐτοῦ τὴν οὐσίαν μετὰ τὴν ἐκείνου φυγὴν, ἀναπέμψατε πρός με. εἰ δέ γε μὴ εἶναι φατὲ, αὐτοὺς τοὺς ἄνδρας πανοικὶ, μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν· οὐ γὰρ ἂν δίκαιον εἴη τοῖς τῶν ἐμῶν πολεμίων φίλοις καὶ ξένοις, περαιτέρω τοῦ μηδὲν αὐτοὺς παθεῖν, λυσιτελῆσαι [αὐτοῖς] τὴν ἡμετέραν ἐπιείκειαν.

Τραλλιανοὶ πρὸς ταῦτα. νη

Οὔτε Δολοβέλλαν ἐν τοῖς δαπανηροτάτοις τοῦ πολέμου καιροῖς ἀποθησαυρίσαι παρακαταθήκας εἰκὸς, οὔτε Μηνόδωρον ἀπαλλασσόμενον ἐκ τῆς πατρίδος, οἷόντι καταλιπεῖν οἴκοι τὰ τῆς ταφῆς ἐφόδια. τὸ μέντοι γε ἀναπέμπειν πρός σε ἢ τὰ μὴ ὄντα χρήματα, ἢ τοὺς ἀναιτίους ἀνθρώπους, τῇ μὲν, ἀδύνατον, τῇ δὲ, ἄδικον. οὐ γὰρ ἄξιον τοῖς ἡμετέροις πολίταις διὰ τοὺς σοὺς πολεμίους μέχρι συμφορᾶς ἀλυσιτελῆσαι τὴν παρ' ἡμῶν, ἐὰν πειθῶμεν, προδοσίαν.

Βροῦτος Βιθυνοῖς. ιθ

Μηδενὶ δοκείτω χαλεπὸν, εἰ πολλὰ εἰσπράττομεν, πολλῶν δεόμενοι. τούτων γὰρ ἡμεῖς ἔργα ἀποδίδομεν. εἰ δὲ τὸ τῶν εἰσφορῶν πλῆθος βαρύνεσθε, μεμνῆσθαι χρὴ πόσοι πόνοι σὺν τοῖς διδομένοις ὑφ' ὑμῶν ἀναλίσκονται. παντὶ γὰρ δῆλον ὡς τοῦ παρασκευαζομένου, ὁ ταῖς παρασκευαῖς τοῦ πολέμου χρώμενος, πλεῖον κάμνει· ἄλλως τε καὶ ὑμῶν μὲν τῆς οἰκείας φροντίδος ἑκάστῳ, ἡμῖν δὲ τῆς ἁπάντων προνοεῖν ἀνάγκη.

Βιθυνοὶ πρὸς ταῦτα. ξ

Οὐχ ὅσων δεῖσθαί σοι συμβέβηκεν, ἤδη καὶ ἡμῖν τοσούτων εὐπορεῖν περίεστι. γνοίης δ' ἂν δι' ὅσων ἀθροίζεται τὰ παρασκευαζόμενα καμάτων, ἐξ ὧν αὐτὸς ἀναλίσκων αὐτὰ κοπιᾷς. καίτοι τὸ μὲν ὑπὲρ ἄλλων συνεισφέρειν, μετὰ πόνου, καὶ ἀλυσιτελὲς φαίνεται· τὸ δὲ ταῖς ἑτέρων παρασκευαῖς χρῆσθαι, μετ' ὠφελείας, ἐστὶ ῥᾴδιον. εἰ δὲ ὑπὲρ πολλῶν φῂς κακοπαθεῖν, καὶ ἀπὸ πλειόνων σοι ποριστέον. οὐ γὰρ οἷόντε ἡμᾶς [δύνασθαι] τοὺς περὶ μόνων ἑαυτῶν φροντίζοντας, ταῖς ὑπὲρ ἁπάντων εἰσφοραῖς ἐξαρκεῖν.

Βροῦτος.

tria fugiens hoc, nedum pecunias, ſed pro ſepulchro domi reliquiſſe potuit. Mittere itaque tibi pecunias quæ non ſunt, aut homines inſontes, eſſet impoſſibile ac prorſus abſurdum. Non enim dignum fore putamus, proditionem per tuos tibi inimicos factam, ciuibus noſtris vſque ad perniciem obeſſe futuram.

Brutus Bithyniis. 59

NEMINI veſtrum graue videri debet ſi, cum rebus plurimis indigemus, plura etiam iubemus, quorum opera a vobis ſane exigimus. quod ſi tributorum multitudine grauamini, conſiderare debetis ex rebus a vobis hactenus exhibitis, quibus in laboribus quibuſue ſumptibus continuo verſemur. Quippe conſtat, plus laboris illum ſubire qui vtitur apparatibus, quam qui ipſos inſtruit apparatus. Nam veſtrum quiuis vni ſolum negotio intendit, rei ſcilicet domeſticæ: at nos oportet omnibus prouidere.

Bithynij Bruto. 60

NON omnia quibus eges, ea porrigere nos ſatis ſumus. Nam qua difficultate apparatus inſtruantur, ſcire potes ex ſumptibus in quibus continuo verſaris: & alios ſuper alios contribuere difficile eſt, & ad ſoluendum impoſſibile. Cęterum aliorum apparatibus vti, facile ac cum vtilitate efficitur. quod ſi pro multis te laborare ais, multi quoque cõferre debent. Quippe licet rei domeſticæ ſolum intendamus, non tamen ſufficimus pro omnibus conferre.

Brutus Bithyniis. 61

Acylam mihi amicum ad vos tranſmitto, vt nobis paretis naues quinquaginta rotundas, atque ducentas longas, nam tot Dolabellæ exhibuiſſe teneo. Probe itaque facietis, ſi cum ipſis nauibus nautas & remiges, ac pro ſex menſibus commeatum Acylæ exhibeatis. Nec non pro nauibus item fabricandis ac in mare deducendis, ligna & fabros opportune tranſmittere non negligetis, & maxime cum Dolabellæ in nihilo defueritis.

Bithynij Bruto. 62

Si Dolabella in capiendo præuenit, non tibi, vt abundes, reliquit. Quod ſi quinquaginta & centum naues, nec plures, in ipſa copia coacti, vix exhibere quiuimus: quo pacto in ſummam redacti inopiam, quinquaginta & centum naues tibi parare valeamus, & maxime cum remigibus, ac etiam fabris & lignis ad naues fabricandas opportunis? quæ ſemel tranſmiſiſſe cum difficillimum fuerit, iterum tranſmittere impoſſibile foret. Cæterum Dolabella nec profecto effecit, cum primum denegaremus, nec poſtea cum denegare nequiuimus, vt commeatus ſibi deportarentur.

Brutus Bithyniis. 63

Nobis ſcribit Acylas quod in nauiũ apparatu eſtis nimiũ ſegnes. Ego vero nõ de eo valde admiror, ſi putat mihi magis opꝰ fore literis, in q̃b.

ſingulis

Βροῦτος τοῖς αὐτοῖς. ξα

Ἀκύλαν τὸν ἐμὸν φίλον ἔπεμψα πρὸς ὑμᾶς κατασκευάσοντά μοι ναῦς στρογγύλας πεντήκοντα, καὶ μακρὰς διακοσίας. τοσαύτας δὲ πυνθάνομαι καὶ Δολοβέλλᾳ ὑμᾶς παρεσχῆσθαι. ὀρθῶς οὖν ποιήσετε, ναύτας καὶ ἐρέτας εἰς ταῦτα τὰ πλοῖα, ἄχρις ἂν εἰς ἐμὲ ἀνακομισθῇ, παρασχόντες τῷ Ἀκύλᾳ, καὶ σιτηρέσιον τούτοις μηνῶν τεσσάρων. τῶν γὰρ εἰς τὴν ναυπηγίαν δεόντων ξύλων, καὶ τῆς τούτων παρακομιδῆς ἐπὶ θάλασσαν, καὶ τεχνιτῶν, εὖ οἶδ' ὅτι οὐδὲν ἀμελήσετε, μηδὲ Δολοβέλλᾳ ἐλλείποντες.

Βιθυνοὶ πρὸς ταῦτα. ξβ

Οὐκ, εἴ τι Δολοβέλλας ἔφθασεν ἁρπάσας, τοῦτο ἤδη καί σοι λαβεῖν εὔπορον καταλέλοιπεν. οἱ γοῦν ἐκείνῳ πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ναῦς, ὡς οὐ πλείονας δυνάμενοι, παρασχεῖν βιασθέντες, πῶς οἷοί τε ἂν εἴημεν σοί τε ἴσας ἐξ ἀπόρων ναυπηγῆσαι, καὶ μάλιστα σὺν ἐρέταις καὶ ξύλοις καὶ ναυπηγοῖς; ἃ καὶ ἅπαξ εἰσενεγκεῖν χαλεπόν· δὶς δὲ, καὶ ἀδύνατον. σιτηρέσιον μὲν γὰρ οὐδὲ Δολοβέλλας ἡμῖν, ἅτε μηδ' εἰ κεκελεύκει παρασχεῖν δυνησομένοις, ἐπήγγειλε. σύγγνωθι οὖν ἡμῖν καὶ πρός σε ἀρνουμένοις, τοῖς καὶ πρὸς ἐκεῖνον ὑπουργῆσαι μὴ δυνηθεῖσιν.

Βροῦτος τοῖς αὐτοῖς. ξγ

Ἔγραψέ μοι Ἀκύλας, πολλήν τινα ὑμῖν ῥαθυμίαν ἐγκεῖσθαι τῆς εἰς τὰ πλοῖα ὑπουργίας· ἐγὼ δὲ ἐκεῖνον σφόδρα ἐμεμψάμην τῆς ἀνεξικακίας, πειθόμενον ἐπιστολαῖς μοι ταῖς καθ' ὑμῶν, ἃς καθ'

ſingulis nos culpare non ceſſat, quam ipſis nauibus. at contra ſeſe ſcribendo potius culpare deberet. Verum enim vos & nunc & antea benigne toleremus, qui non ſponte, ſed inuiti multa huiuſmodi, pari modo reſiſtentes, nobis exhibuiſtis. Quæ ſic geſta fuiſſe, ex præſentibus facile conie&atur.

Bithynij Bruto. 64

ACYLAS videtur eſſe magis delator noſtræ ſegnitiæ, quam teſtis impotentiæ. Si igitur nos ſegnes cognouit, non vtique præſens ſegnitiem noſtram ſe caſtigare ſcripſit: neque nos de eius adminiſtratione ſcribere volentes permiſit, ipſe tamen probe nouit neceſſitatem noſtram ac impoſſibilitatem. Tu vero cum minis inopiam ſoluere putas, non æque nobis ſed inutiliter ſuccenſes: quoniam nec ſpes, nec timor, ſed ſolum inopia, non exhibendi cauſa extitit.

Brutus Bithyniis. 65

QVI non ſponte parent, non lucrantur ea quæ exhibere nolunt (id enim profecto valde foret optandum) ſed quæ ſibi deberetur gratiam amittunt. Quare quo pacto vobis ſcripſimus, naues parari curate, quas cum remigibus & debito commeatu in tempore mittatis. Secus autem, non modo ſuper his dolebitis, ſed gratias nobis habebitis ſiqua vobis reliquerimus.

Bithynij Bruto. 66

QVI cogunt vt quis exhibeat ea quæ non poteſt, non quod iubetur, id lucratur: (nam id foret valde iucundum:) ſed in opinando ſubditos plus valere quam poſſunt, ſæpius damnificatur. Nam ſi cogantur, ad extremam veniunt inopiam. at ſi ex humilitate indulgentiæ parcitur, & ſpatium reſpirandi datur, tunc ad exhibendum facilior quis exiſtit. Quare ſi per vim plus a nobis exigere putas, ſcito quod non pro iis quæ nobis reliqueritis, ſed quibus vti poſſis, gratiam nobis habebitis.

Brutus Bithyniis. 67

QVÆ naues mihi opus erant, eas omnes in mari habemus, exhibentibus Lacedæmoniis, Lesbiis pariter ac Phœnicibus. Vos igitur quoniam propter hyemem in tranſmittendo eas defeciſtis, trecenta talenta pro ipſarum ſtipendiis conferatis: ad quæ deferenda hyems vobis non erit impedimento. Nec ſecus agatis, niſi me vobis infeſtum malitis.

Bithynij Bruto. 68

NON hyems nobis nauale auxilium impediuit, ad quod apparandum pecunias erogauimus. qua in erogatione non tibi ſumus, ſed nobis defeſſi. Quod tibi fuerit per alios ſuppletum, gaudemus. Veniam tamen petimus, qui propter fortunam tardi fuimus, & propter ſumptus inopes exiſtimus. Quippe non poſſumus

Βιθυνοὶ πρὸς ταῦτα. ξς

Οἱ βιαζόμενοι τοὺς ὑπουργεῖν μὴ ἰσχύοντας, οὐχ ἃ προστάττουσιν, ὠφελοῦνται· (ἡδὺ γὰρ αὐτὴν μὴ γενέσθαι χρείας, καὶ εἰ ἐν ἀπειλῇ) ἀλλὰ τὸ δοκεῖν μὴ ἀγνώμονες εἶναι ζημιοῦνται. εἴξουσι γὰρ τῇ ἀνάγκῃ πρὸς τὸ ἄπορον, καὶ εἰ μὴ διὰ φιλανθρωπίαν τῇ ἐνδείᾳ συνέγνωσαν. ἡμεῖς μὲν οὖν τάχιον αὖ ἀπορήσαιμεν, καὶ ὑπὲρ ἰσχὺν, ἢ δεηθησόμεθα χορηγεῖν ἔχοντες. σὺ δὲ, εἰ πλέον οἴει πορίσειν ἀφ' ἡμῶν διὰ βίας, ἴσθι μὴ ὧν αὖ παραλίπῃς, ἀλλ' ὧν αὖ χρήσασθαι δυνηθῇς χάριν ἡμῖν παρέξων.

Βροῦτος τοῖς αὐτοῖς. ξζ

Τὰ πλοῖα ἐγὼ πάντα, ὅσων μοι ἔδει ἐν θαλάσσῃ ἔχω, παρασχόντων μοι Μακεδόνων καὶ Λεσβίων καὶ Φοινίκων. ὑμεῖς μὲν οὖν ἐπεὶ παρὰ τοὺς χειμῶνας αἰφνιδίως ἐπιπεσόντας ὑστερήσατε, τετρακόσιά μοι τάλαντα εἰς τὸ ἐπιβατικὸν αὐτῶν συγκομίσατε. νομίζω γὰρ εἰς μηδὲν ὑμῖν τούτων αἴτιον τὸν χειμῶνα γεγονέναι· ἐθελησάντων δὲ ὑμῶν, ἐνοχλήσειν.

Βιθυνοὶ πρὸς ταῦτα. ξη

Ὁ μὲν χειμὼν διεκώλυσε τὴν ναυτικὴν ἡμῶν συμμαχίαν· ἡ δὲ ναυτικὴ παρασκευὴ ἐξανήλωσε τὰ χρήματα. ὥστε ἡμᾶς εἰ καὶ μὴ σοὶ, ἀλλ' οὖν αὐτοῖς γε δαπανηρῶς μεμοχθηκέναι. τῆς οὖν χρείας ὑπ' ἄλλων πεπληρωμένης, αἰτούμεθα συγγνώμην· βραδύναντες μὲν, διὰ τύχην· ἀποροῦντες δὲ, διὰ τὸ ἀνάλωμα. οὐ γὰρ δυνατὸν

ἡμῖν

ex nauibus conficere pecunias, quemadmodum ex pecuniis naues confecimus.

Brutus Bithynis. 69

CONSILIA veſtra nullius momenti: executiones tardæ. quis horum finis futurus ſit, cogitate.

Bithyni ad hæc. 70

PROLIXE conſulere, tutum: tarde vero exequi, imbecillitatis eſt. Horum amborum finis vnus, venia.

BRVTVS CICERONI S.

QVANTA ſim lætitia affectus, cognitis rebus Bruti noſtri & conſulum, facilius eſt tibi exiſtimare, quam mihi ſcribere. Cum alia laudo & gaudeo accidiſſe, tum quod Bruti eruptio non ſolum ipſi ſalutaris fuit, ſed etiam maximo ad victoriam adiumento. Quod ſcribis, trium Antoniorum vnam atque eandem cauſam eſſe: quid ego ſentiam, mei iudicii eſſe: ſtatuo nihil niſi hoc: Senatus aut populi R. iudicium eſſe de iis ciuibus qui pugnantes non interierint. At hoc ipſum (inquies) inique facis, qui hoſtilis animi in remp. homines, ciues appelles. Imo iuſtiſſime. Quod enim nondum Senatus cenſuit, nec populus R. iuſſit, id arroganter non præiudico, neq; reuoco ad arbitrium meum. Illud quidem non muto, quod ei quem me occidere res non coegit, neque crudeliter quicquam eripui, neque diſſolute quicquam remiſi, habuique in mea poteſtate, quoad bellum fuit. Multo quidem honeſtius iudico, magiſque quod concedere poſſit reſpub. miſerorum fortunam non inſectari, quam infinita tribuere potentibus: quę cupiditatem & arrogantiam incendere poſſint. Qua in re, Cicero, vir optime ac fortiſſime, mihiq; merito & meo nomine & reip. chariſſime, nimis credere videris ſpei tuæ: ſtatimq;, vt quiſque aliquid recte fecerit, omnia dare ac permittere: quaſi non liceat traduci ad mala conſilia corruptum largitionibus animum. Quæ tua eſt humanitas, æquo animo te moneri patieris, præſertim de communi ſalute: facies

tamen

tamen quod tibi viſum fuerit: etiam ego, cum me docueris. Nunc Cicero, nunc agendum eſt ne fruſtra oppreſſum eſſe Antonium gauiſi ſimus: non ſemper primi cuiuſque mali excidendi cauſa ſit, vt aliud renaſcatur illo peius. Nihil iam neque opinantibus aut patientibus nobis aduerſi euenire poteſt, in quo nō cum omnium culpa, tum pręcipue tua futura ſit, cuius tantam auctoritatem Senatus ac populus R. non ſolum eſſe patitur, ſed etiam cupit, quanta maxima in libera ciuitate vnius eſſe poteſt: quam tu non ſolum bene ſentiendo ſed etiam prudenter tueri debes. Prudentia porro quæ tibi ſupereſt, nulla abs te deſideratur, niſi modus in tribuendis honoribus. Alia omnia ſic abunde adſunt, vt cum quolibet antiquorum comparari poſſint tuæ virtutes. Vnum hoc grato animo liberalique profectum, cautiorem ac moderatiorem liberalitatem deſiderat. Nihil enim Senatus cuiquam dare debet, quod male cogitantibus exemplo aut præſidio ſit. Itaque timeo de conſulatu, ne Cæſar tuus altius ſe aſcendiſſe putet decretis tuis, quam inde, ſi conſul factus ſit, deſcenſurum. Quod ſi Antonius ab alio relictum regni inſtrumentum, occaſionem regnandi habuit: quonam animo fore putas, ſi quis, auctore non tyranno interfecto, ſed ipſo Senatu, putat ſe imperia quælibet concupiſcere poſſe? Quare tum & felicitatem & prouidentiam laudabo tuam, cum exploratum habere cœpero, Cæſarem honoribus quos acceperit, extraordinariis fore contentum. Alienæ iginæ igitur (inquies) culpæ me reum facies? Prorſus alienæ, ſi prouideri potuit ne exiſteret. quod vtinam inſpectare poſſis timorem de illo meum. His literis ſcriptis te conſulem factum audiuimus. Tum vero incipiam proponere mihi remp. iuſtam & iam ſuis nitentem viribus, ſi iſthuc videro. Filius valet & in Macedoniam cum equitatu præmiſſus eſt. Idibus Maiis, ex caſtris.

* * *

Digitized by Google